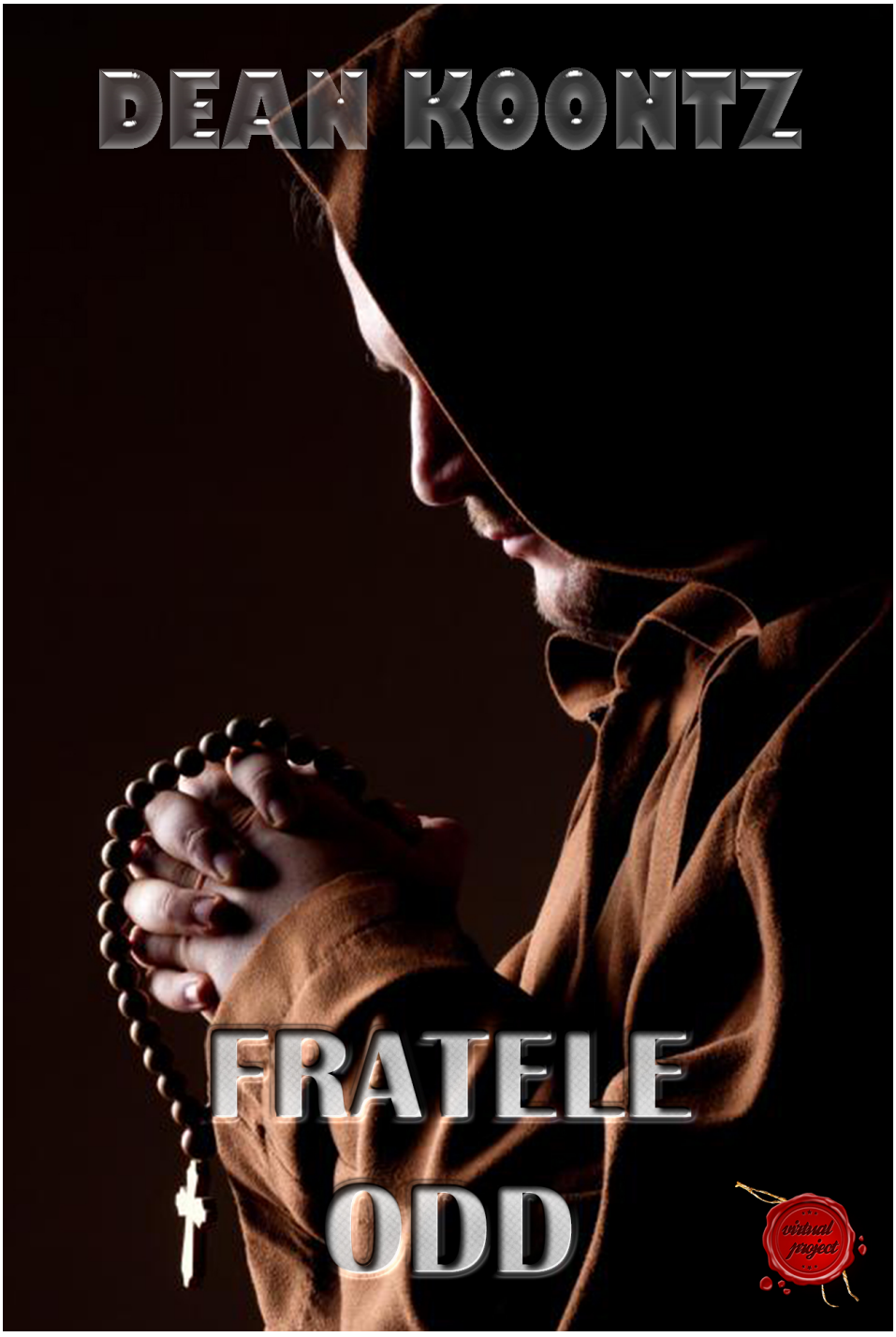
DEAN KOONTZ
FRATELE
ODD
virtual project

DEAN R. KOONTZ

Seria Odd Thomas

Volumul 3

FRATELE ODD

Original: *Brother Odd* (2006)

Traducerea:
LIVIU RADU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2009

Învață-ne…

Să dăruim și să nu socotim cât ne costă;

Să luptăm și să nu luăm în seamă rănile;

Să trudim și să nu căutăm odihna…

SFÂNTUL IGNAȚIU DE LOYOLA

CAPITOLUL 1

Stăteam lângă fereastra înaltă, îmbrățișat de piatră, cufundat în tăcere, în timp ce a treia zi a săptămânii se preda celei de-a patra. Râul nopții curgea mai departe, indiferent de calendar.

Speram să asist la momentul magic în care zăpada începe să cadă din abundență. Ceva mai devreme, cerul presărase câțiva fulgi, după care nu mai urmase nimic. Furtuna care părea gata să înceapă nu se zorea.

Încăperea era luminată doar de o lumânare groasă dintr-un pahar chihlimbariu, de pe masa din colț. De fiecare dată când un curent de aer ajungea la flacără, lumina topită ungea pereții de gresie, iar valuri de umbre lichide mânjeau uleios colțurile.

Consideram, în majoritatea nopților, că lumina lămpii e prea strălucitoare. Și când scriu, singura licărire e cea a ecranului calculatorului, acoperit cu text cenușiu pe un fond bleumarin.

Fără argintirea luminii, fereastra nu-mi reflecta fața. Vedeam limpede noaptea de dincolo de geamuri.

Când locuiești într-o mânăstire, mai mult oaspete decât călugăr, ai mai multe ocazii decât în altă parte să vezi lumea așa cum este, în loc s-o privești prin umbra pe care o arunci asupra ei.

Abația St. Bartholomew este înconjurată de imensitatea munților Sierra Nevada, din partea californiană a graniței. Pădurile primordiale care înveșmântau pantele erau acoperite cu o mantie de beznă.

De la fereastra aceea a etajului trei puteam să văd doar o parte a curții din față aflată dedesubt și aleea asfaltată care o spinteca. Patru stâlpi scunzi de felinar, cu abajururi în formă de clopot, concentrau lumina în bălți rotunde, albe.

Casa de oaspeți se află în aripa e nord-vest a abației. Parterul găzduiește sălile. Încăperile particulare ocupă etajele

superioare.

În timp ce priveam, anticipând furtuna, o albeață ce nu era zăpadă alunecă prin curte, ieșind din întuneric și pătrunzând în lumină.

Abația avea un singur câine, o corcitură de ciobănesc german, poate având și gena de retriever, de vreo cincizeci și cinci de kilograme. E în întregime alb și se deplasează cu suplețea cețiii. Numele său este Boo.

Numele *meu* este Odd Thomas[{1}]. Părinții mei cei disfuncționali pretind că a existat o greșeală în certificatul de naștere, că numele dorit era Todd. Dar nu mi-au zis niciodată Todd.

În douăzeci și unu de ani nu m-am gândit niciodată să-l schimb în Todd. Cursul bizar al vieții mele sugerează că Odd mi se potrivește mai mult, chiar dacă mi-a fost conferit de părinții mei intenționat sau din întâmplare.

Jos, Boo se opri în mijlocul pavajului și privi de-a lungul aleii care se micșora și cobora în întuneric.

Munții nu sunt numai pantă. Uneori, pământul ce se înalță mai face o pauză. Abația se află pe o pajiște înaltă, cu fața spre nord.

Judecând după urechile ciulite și după capul ridicat, Boo simțise un vizitator care se apropia. Își ținea coada în jos.

Nu pot să văd starea părului de pe ceafa sa, dar poziția încordată a câinelui sugerează că părul e zburlit.

Lămpile de pe alee ard de la asfințit până la ivirea zorilor. Călugării de la St. Bart cred că vizitatorii pe timp de noapte – indiferent cât de rar vin aceștia – trebuie primiți cu lumină.

Câinele rămase nemișcat un timp, apoi își mută atenția către pajiștea din dreapta asfaltului. Capul i se plecă. Urechile i se lăsară pe țeastă.

Pentru o clipă, n-am putut să văd motivul care-l alarmase pe Boo. Apoi… se văzu o formă la fel de insesizabilă ca o umbră a nopții ce plutea peste o apă neagră. Silueta trecu destul de aproape de unul dintre stâlpii de felinar ca să fie vizibilă pentru scurt timp.

Chiar și în timpul zilei, vizitatorul ar fi fost zărit doar de

câine și de mine.

Eu văd morți, spirite ale celor dispăruți care – fiecare din propriul motiv – nu vor să plece din această lume. Unii vin la mine ca să se facă dreptate, dacă au fost asasinați, sau pentru sprijin, sau căutând tovărășie. Alții mă caută din motive pe care nu le înțeleg întotdeauna.

Asta îmi complică viața.

Nu vă cer simpatie. Avem cu toții problemele noastre, iar dumneavoastră vi se pare că problemele dumneavoastră sunt importante, așa cum mie mi se pare că sunt ale mele.

Poate că faceți naveta nouăzeci de minute în fiecare dimineață, pe o șosea înțesată de mașini, înaintarea dumneavoastră fiind stânjenită de automobiliști nerăbdători și nepricepuți, unii dintre ei fiind specimene furioase cu degetul mijlociu musculos, datorită folosirii frecvente. Imaginați-vă deci cât de stresantă ar fi dimineața dumneavoastră dacă pe scaunul din dreapta șoferului ar sta un tânăr cu o rană fantomatică de secure la cap și dacă pe bancheta din spate ar sta, cu ochii holbați și roșie la față, o femeie în vârstă, strangulată de soțul ei.

Morții nu vorbesc. Nu știu de ce. Iar un spirit ciopârțit cu securea nu sângerează pe tapițeria ta.

Cu toate acestea, anturajul celor morți de curând este deconcertant și, în general, nu duce la bună dispoziție.

Vizitatorul de pe peluză nu era o fantomă obișnuită, sau poate că nu era deloc fantomă. Pe lângă spiritele morților care zăbovesc în această lume, mai văd și alt fel de entități supranaturale. Acestora le spun *bodachi*.

Acestea sunt negre ca muiate în tuș, cu formă fluidă, neavând substanță mai mult decât o umbră. Nu scot niciun sunet, sunt înalte cât un om obișnuit, se furișează deseori ca niște pisici, lipite de sol.

Cea de pe peluza abației se mișca ridicată: neagră și fără trăsături, dar sugerând ceva jumătate om, jumătate lup. Alunecoasă, sinuoasă și sinistră.

Iarba nu era deranjată de trecerea acestei entități. Dacă ar fi traversat o apă, n-ar fi provocat nicio undă prin mersul ei.

În folclorul insulelor britanice, un *bodach* este o fiară rea, care se strecoară prin cămine noaptea și răpește copiii care n-au fost cuminți. Ca niște agenți ai Fiscului.

Dar ceea ce văd eu nu sunt nici *bodachi,* nici perceptori. Nu răpesc nici copii neascultători, nici ticăloși adulți. Însă i-am văzut intrând în case prin hornuri – prin gaura cheii, prin crăpături din rama ferestrei, schimbându-și forma precum fumul – și n-am găsit un nume mai bun pentru ei.

Apariția lor ocazională reprezintă întotdeauna un motiv de alarmare. Aceste creaturi par a fi vampiri spirituali care cunosc viitorul. Sunt atrase către locuri în care sunt destinate să erupă violențe sau catastrofe crunte, ca și cum s-ar hrăni cu suferința omenească.

Deși era un câine curajos, cu motive serioase de a fi curajos, Boo dădu înapoi în fața apariției care trecea pe lângă el. Buzele lui negre se traseră de pe colții săi albi.

Fantoma se opri, ca și cum și-ar fi bătut joc de câine. *Bodachii* par să știe că unele animale pot să-i vadă.

Nu cred că știu că și eu pot să-i văd. Cred că, dacă ar ști, ar da dovadă față de mine de mai puțină milă decât arată mullahii nebuni față de victimele lor, atunci când au chef să decapiteze și să dezmembreze.

La vederea acestui *bodach,* primul meu impuls a fost să mă retrag de la fereastră și să caut tovărășia grămăjoarelor de praf de sub patul meu. Al doilea meu impuls a fost să fac pipi.

Împotrivindu-mă atât lașității, cât și poruncii vezicii, am alergat din camera mea în hol. Etajul trei al casei de oaspeți are două apartamente mici. Celălalt nu e ocupat în acest moment.

La etajul doi, rusul cel încruntat se încrunta, fără îndoială, și în somn. Construcția solidă a abației nu-mi va transmite zgomotul pașilor în visele lui.

Casa de oaspeți are o scară interioară în spirală, pereți de piatră înconjurând treptele de granit. Treptele sunt, alternativ, albe și negre, făcându-mă să mă gândesc la arlechini și la claviaturi de pian, la un cântec vechi, siropos, de Paul McCartney și Stevie Wonder[{2}].

Deși scările de granit sunt dure, iar modelul alb-și-negru putea fi zăpăcitor, m-am repezit către parter, riscând să fac pagube granitului dacă aș fi căzut și l-aș fi lovit cu capul.

Pierdusem, cu șaisprezece luni în urmă, ceea ce îmi era mai prețios și lumea mea se prăbușise în ruine. Cu toate acestea, nu sunt imprudent de obicei. Am mai puține motive de trăit ca altă dată, dar viața mea mai are totuși un țel și mă străduiesc să găsesc un înțeles în orice zi.

Am lăsat treptele în starea în care le-am găsit și am traversat în grabă sala principală, unde doar o veioză cu un abajur de mărgele mai risipea puțin bezna. Am împins ușa grea de stejar, cu vitraliu, și mi-am văzut respirația plutind în fața mea, în noaptea de iarnă.

Casa de oaspeți a mânăstirii înconjoară o curte cu un bazin ca o oglindă și o statuie din marmură albă a Sfântului Bartolomeu. Se zice că acesta este cel mai puțin cunoscut, dintre cei doisprezece apostoli.

După cum e înfățișat aici, un sfânt Bartolomeu solemn stă cu mâna dreaptă pe inimă, cu brațul stâng întins. În palma cu fața în sus se află ceva ce seamănă cu un dovlecel, dar care ar putea să fie o varietate înrudită de dovleac.

Înțelesul simbolic al dovleacului îmi scapă.

În acest moment al anului, bazinul este golit și din el nu se ridică miros de gresie udă, ca în zilele mai calde. Am detectat, în schimb, un miros foarte slab de ozon, ca după un fulger într-o ploaie de primăvară, și m-am întrebat ce era asta, dar am continuat să merg.

Am urmat colonada până la ușa camerei de primire a casei de oaspeți, am intrat înăuntru, am traversat încăperea întunecată și m-am înapoiat în noaptea de decembrie prin ușa din față a abației.

Corcitura noastră de ciobănesc, Boo, stătea pe alee, așa cum îl văzusem ultima oară de la fereastra de la etajul trei. Întoarse capul ca să se uite la mine, atunci când am coborât treptele late din față. Ochii săi erau limpezi și albaștri, neavând nimic din sclipirea sinistră, obișnuită animalelor în timpul nopții.

Fără ajutorul stelelor și al lunii, majoritatea curții întinse era cufundată în beznă. Dacă se furișa vreun *bodach* pe aici, atunci nu puteam să-l văd.

— Boo, ce s-a întâmplat? am șoptit eu.

Nu mi-a răspuns. Viața mea e ciudată, dar nu atât de ciudată încât să includă canine vorbitoare.

Dar, cu un țel precis, câinele se duse de pe alee în curte. Se îndreptă spre est, trecu pe lângă biserica măreață, care părea să fi fost sculptată într-o singură masă verde de piatră, atât de înguste sunt lipiturile de mortar dintre pietre.

Prin noapte nu bătea pic de vânt, iar bezna atârna cu aripile strânse.

Cafenie din cauza iernii, iarba călcată scârțâia sub picioare. Boo se mișca mult mai furișat decât reușeam eu s-o fac.

M-am simțit privit și m-am uitat în sus, spre ferestre, dar n-am văzut pe nimeni, n-am zărit altă lumină decât pâlpâirea lumânării din locuința mea, n-am văzut nicio față albă uitându-se printr-un geam întunecat.

Fugisem în grabă din aripa oaspeților purtând blugi și tricou. Decembrie își înfipse dinții în brațele mele goale.

Ne-am dus spre est, de-a lungul bisericii, care face parte din abație, nu-i o clădire separată.

O candelă arde fără încetare, dar asta nu-i suficient ca să lumineze vitraliul colorat. Fereastră după fereastră, această lumină slabă părea că ne veghează ca și cum ar fi fost singurul ochi morocănos al cuiva prost dispus.

După ce m-a condus la colțul de nord-est al clădirii, Boo coti spre sud, luând-o prin spatele bisericii. Am mers către aripa abației care cuprinde, la primul etaj, noviciatul.

Pentru că nu și-au depus încă legământul, novicii dorm aici. Dintre cei cinci care se pregăteau în acel moment, îi plăceam și aveam încredere în patru.

Brusc, Boo renunță la ritmul prudent. Alergă spre est, îndepărtându-se de abație, iar eu l-am urmat.

Pe măsură ce curtea se transforma în pajiște neîngrijită, iarba îmi biciuia genunchii. În curând, prima zăpadă grea avea să transforme aceste lame înalte, uscate, într-o masă

compactă.

Terenul coborî ușor vreo sută de metri, înainte să devină neted, iar iarba înaltă până la genunchi deveni din nou o pajiște cosită. În fața noastră, în beznă, se ridica școala St. Bartholomew.

În parte, cuvântul „școală” este un eufemism. Elevii de aici nu sunt doriți în altă parte, iar școala le este și casă, probabil singura pe care unii dintre ei o vor avea.

Aceasta este abația originală, refăcută în interior, dar încă o grămadă impresionantă de piatră. Clădirea găzduiește și mânăstirea în care locuiesc călugărițele care îi învață pe elevi și care au grijă de ei.

Dincolo de fosta abație, pădurea se zburlea către cerul pregătit de furtună, crengi negre adăpostind cărări întunecate ce duceau departe în bezna singuratică.

Urmărind în mod evident *bodachul,* câinele urcă treptele late către ușa din față a școlii și intră.

Puține uși din abație sunt încuiate vreodată. Dar, pentru siguranța elevilor, școala este de obicei încuiată.

Doar eu, starețul și maica superioară posedăm o cheie universală care ne permite să pătrundem oriunde. Niciun oaspete dinaintea mea nu s-a bucurat de încrederea de a avea acces astfel.

Nu mă mândresc cu această încredere. E o povară. Cheia aceea simplă din buzunarul meu îmi pare uneori ca un destin de fier tras de un magnet în adâncul pământului.

Cheia îmi permite să-l caut iute pe fratele Constantine, călugărul mort, atunci când se manifestă printr-un sunet de clopot în unul dintre turnuri sau prin alt soi de gălăgie, în alte părți.

În Pico Mundo, orașul din deșert în care am locuit majoritatea timpului petrecut de mine pe pământ, colindă spiritele multor bărbați și femei. Dar aici îl avem doar pe fratele Constantine, care nu-i mai puțin deranjant decât toți morții din Pico Mundo la un loc, o singură fantomă, dar care-i mai mult decât suficient.

Având un *bodach* la orizont, fratele Constantine reprezenta

cea mai mică dintre grijile mele.

Am vârât cheia în broască, tremurând, iar balamalele scârțâiră. Am urmat câinele în școală.

Două lumini de veghe împiedicau să fie beznă deplină în holul de recepție. Grupuri multiple de canapele și fotolii sugerau un hol de hotel.

Am trecut de biroul de informații în care nu se afla nimeni și am intrat printr-o ușă batantă într-un coridor iluminat de lămpi de urgență și de indicatoare pe care scria IEȘIRE.

La parter se află clasele, clinica de recuperare, infirmeria, bucătăria și camera comună de mese. Surorile cu talent culinar nu pregăteau încă micul dejun. Tăcerea domnea în spațiile acelea și așa urma să fie încă multe ore.

Am urcat scările dinspre sud și l-am găsit pe Boo așteptându-mă pe palierul de la etajul doi. Rămăsese într-o dispoziție solemnă. Nu dădea din coadă și nu rânjea salutând.

Două coridoare lungi și două scurte formau un dreptunghi, deservind camerele elevilor. Rezidenții stăteau câte doi în camere.

La intersecțiile de sud-est și nord-vest ale coridoarelor se găseau punctele de lucru ale infirmierelor; puteam să le văd pe amândouă când am ieșit de pe scări, în colțul din sud-vest al clădirii.

La punctul de lucru din nord-vest, o călugăriță stătea la masă, citind. N-am putut s-o identific, de la distanța aceea.

În plus, fața ei era pe jumătate ascunsă de un văl. Călugărițele acestea nu sunt moderne, ca acelea care se îmbracă precum polițistele care dau amenzi pentru parcare. Surorile astea poartă haine de modă veche care pot să le facă să pară la fel de formidabile precum războinicii în armuri.

Postul din sud-est era pustiu. Călugărița din acel schimb își făcea, probabil, rondul sau se ocupa de unul dintre cei aflați în grija ei.

Când Boo merse mai departe către dreapta, îndreptându-se spre sud-est, l-am urmat fără s-o anunț pe călugărița care citea. După ce am făcut trei pași, femeia nu mai fu în raza mea vizuală.

Multe dintre surori au urmat cursuri de asistente medicale, dar se străduiesc să facă etajul doi să semene mai mult cu un dormitor confortabil decât cu un spital. Crăciunul urma să aibă loc peste douăzeci de zile, și pe holuri erau atârnate ghirlande din ramuri false de conifere, împodobite cu beteală adevărată.

Ținându-se seama de elevii care dormeau, luminile fuseseră reduse. Beteala lucea doar ici-colo, și majoritatea rămânea întunecată în umbrele tremurătoare.

Ușile unor camere ale elevilor erau închise, altele erau deschise. Pe ele erau trecute nu numai numere, ci și nume.

La jumătatea distanței dintre scară și postul de lucru al asistentelor, Boo se opri la camera 32, unde ușa nu era închisă complet. Pe placa cu litere majuscule se găseau numele ANNAMARIE și JUSTINE.

De data asta mă aflam suficient de aproape de Boo ca să văd că, într-adevăr, părul de pe ceafă îi era zburlit.

Câinele intră în cameră, dar decența mă făcu să ezit. Ar fi trebuit să cer unei călugărițe să mă însoțească în zona aceea a locuințelor elevilor.

Dar dorisem să evit să-i dau explicații călugăriței despre *bodachi*. Mai mult, nu dorisem să risc să fiu auzit de vreunul dintre spiritele acelea răuvoitoare în timp ce vorbeam despre ele.

În mod oficial, doar o singură persoană din abație și una din schitul de maici știau despre darul meu – dacă, de fapt, e un dar, și nu un blestem. Sora Angela, maica superioară, îmi cunoaște secretul, ca și fratele Bernard, abatele.

Politețea ceruse ca ei să-l înțeleagă pe deplin pe tânărul tulburat pe care urmau să-l primească în calitate de oaspete pe termen lung.

Ca să-i asigure pe sora Angela și pe abatele Bernard că nu eram nici vreun escroc, nici vreun nebun, Wyatt Porter, șeful poliției din Pico Mundo, orașul meu natal, le împărtășise amănuntele unor cazuri de crimă, în care îi fusesem de ajutor.

La fel, părintele Sean Llewellyn depusese chezășie pentru mine. El este preotul catolic din Pico Mundo.

Părintele Llewellyn este și unchiul lui Stormy Llewellyn, pe care am iubit-o și pe care am pierdut-o. Pe care o s-o îndrăgesc veșnic.

În timpul celor șapte luni pe care le-am trăit în refugiul din munți, am destăinuit adevărul vieții mele încă unei persoane, fratele Knuckles{3}, un călugăr. Numele său adevărat este Salvatore, dar noi îi spunem de cele mai multe ori Knuckles.

Fratele Knuckles n-ar fi ezitat în pragul camerei 32. E un călugăr al acțiunii. Ar fi decis într-o clipă dacă amenințarea reprezentată de un *bodach* primează asupra decenței. Ar fi năvălit pe ușă la fel de îndrăzneț precum câinele, dar cu mai puțină grație și mult mai zgomotos.

Am deschis ușa mai larg și am intrat.

Pe cele două paturi de spital zăceau întinse Annamarie, lângă ușă, și Justine. Amândouă dormeau.

Pe peretele de lângă fiecare fată atârna o lampă controlată de un comutator aflat la capătul unui cablu înfășurat în jurul balustradei patului. Permitea diferite intensități ale luminii.

Annamarie, care avea zece ani, dar era mărunțică pentru vârsta ei, își reglase lampa la un nivel scăzut, ca lumină de noapte. Se temea de întuneric.

Scaunul ei cu rotile stătea lângă pat. Pe unul dintre mânerele din spatele scaunului atârna o jachetă vătuită, impermeabilă. De celălalt mâner atârna o bonetă de lână. Fetița insista ca în nopțile de iarnă să aibă veșmintele acelea la îndemână.

Fata dormea cu pătura strânsă în mâinile ei debile, ca și cum ar fi fost gata să arunce învelitoarea de pat. Fața ei era încordată, având o expresie de anticipare preocupată, ceva mai puțin decât îngrijorare și mai mult decât o simplă neliniște.

Deși dormea adânc, părea gata să fugă la cea mai mică provocare.

O zi pe săptămână, cu acordul ei, Annamarie se antrena să-și conducă – având ochii bine închiși – scaunul cu rotile, alimentat cu baterii, către fiecare din cele două lifturi. Unul se afla în aripa de est, celălalt în cea de vest.

În ciuda limitărilor și a suferinței sale, era un copil fericit. Acele pregătiri pentru fugă erau ieșite din comun.

Deși fata nu ar fi vorbit despre asta, părea că simțise că urma o noapte de groază, un întuneric ostil prin care trebuia să-și găsească drumul. Părea ca prevede viitorul.

Bodachul, cel pe care-l zărisem prima oară de la fereastra mea de sus, venise aici, dar nu singur. Trei dintre ei, umbre tăcute semănând cu niște lupi, se strânseseră în jurul celui de-al doilea pat, cel în care dormea Justine.

Un singur *bodach* semnalează violența ce se apropie, care poate fi ori în vecinătate și probabilă, ori îndepărtată și puțin sigură. Dacă *bodachii* apar câte doi sau trei, pericolul este mai aproape.

După experiența mea, când entitățile astea apar în haită, pericolul care plutește devine pericol iminent, iar moartea multor persoane se află la o distanță de zile sau de ore. Cu toate că vederea a trei dintre ele mă înfiorează, am fost bucuros ca nu erau treizeci.

Tremurând de-o evidentă aţâțare, *bodachii* se aplecaseră peste Justine în timp ce aceasta dormea, ca și cum ar fi examinat-o cu atenție. Ca și cum s-ar fi hrănit din ea.

CAPITOLUL 2

Lampa de deasupra celui de-al doilea pat fusese reglată la o intensitate redusă, dar Justine nu o reglase chiar ea. O călugăriță selectase nivelul cel mai scăzut, sperând că o să-i placă fetiței.

Justine făcea puțin pentru ea însăși și nu cerea nimic. Era paralizată în parte și nu putea vorbi.

Când Justine avea patru ani, tatăl ei o omorâse pe mama ei, strangulând-o. Se spunea că după ce femeia murise, bărbatul îi pusese un trandafir între dinți – dar cu tulpina cu ghimpi lungi pe gâtul ei.

Individul o înecase pe mica Justine în cadă – sau crezuse că o înecase. O lăsase ca moartă, dar fetița supraviețuise, cu leziuni ale creierului provocate de lipsa prelungită de oxigen.

Zăcuse săptămâni întregi în comă, asta întâmplându-se cu ani în urmă. În zilele astea dormea și se trezea, dar când se trezea, capacitatea ei de a stabili legături cu cei care o îngrijeau fluctua.

Fotografiile lui Justine, făcute pe când avea patru ani, arătau un copil de-o frumusețe excepțională. În instantaneele acelea, fetița arăta poznașă și plină de bucurie.

La opt ani după povestea cu cada, la doisprezece ani, fata arăta mai frumoasă ca niciodată. Leziunea creierului nu avusese ca rezultat paralizie facială sau expresii distorsionate. Ciudat, dar o viață petrecută în cea mai mare parte în casă n-o lăsase palidă și trasă la față. Chipul ei avea culoare, nu pete.

Frumusețea ei era castă, ca a unei madone a lui Botticelli, și eterică. Tuturor celor care o cunoșteau, frumusețea lui Justine nu le trezea nici invidie, nici dorință, ci le inspira o venerație surprinzătoare și, în mod inexplicabil, ceva ce semăna a speranță.

Bănuiam ca cele trei siluete amenințătoare, gheboșate deasupra ei cu un interes evident, nu fuseseră atrase de frumusețea ei. Nevinovăția ei plină de suferință le atrăsese, ca

și așteptările lor – sau cunoașterea lor plină de certitudine? – că fata va muri curând prin violență și că va fi, în cele din urmă, urâtă.

Aceste umbre cu un scop, negre ca niște așchii dintr-un cer de noapte fără stele, nu aveau ochi, dar le simțeam privind; nu aveau gură, dar mai că auzeam sunetele pofticioase pe care le scoteau ospătându-se cu făgăduiala morții acelei fetițe.

Le văzusem odată strânse într-un spital, în orele de dinaintea unui cutremur care avea să-l facă una cu pământul. Într-o benzinărie, înaintea unei explozii și a unui incendiu tragic. Urmărind un adolescent numit Gary Tolliver, în zilele de dinainte ca acesta să-și tortureze și să-și ucidă întreaga familie.

O singură moarte nu le atrage, nici două morți, nici măcar trei. Entitățile acelea preferă violență teatrală, iar pentru ele spectacolul nu este atunci când doamna cea grasă cântă, ci doar atunci când doamna este făcută bucăți.

Bodachii par incapabili să afecteze lumea noastră, ca și cum nu ar fi pe deplin prezenți în acest loc și în aceeași timp, ci sunt, într-un fel, prezențe *virtuale.* Ei sunt călători, observatori, spectatori fanatici ai durerii noastre.

Însă mă tem de ei, și nu numai pentru că prezența lor semnalează orori ce vor veni. Deși par incapabili să afecteze lumea noastră într-un mod semnificativ, eu bănuiesc că reprezint o excepție de la regulile care le limitează puterea, că sunt vulnerabil față de ei, la fel de vulnerabil ca o furnică față de umbra unui pantof care coboară.

Pârând mai alb ca de obicei în compania *bodachilor* negri ca tușul, Boo nu mârâi, ci privi acele spirite cu suspiciune și dezgust.

M-am prefăcut că venisem acolo ca să mă asigur că termostatul fusese reglat cum trebuia, am ridicat jaluzelele trase ca să verific dacă ferestrele fuseseră închise bine și nu se făcea curent, mi-am scos niște ceară din urechea dreaptă și am încercat să-mi scot o frântură de lăptucă dintre doi dinți – nu cu același deget.

Bodachii mă ignorară – sau se prefăcură că mă ignoră.

Justine care dormea le atrăsese atenția deplină. Mâinile sau labele lor se rotiră la câțiva centimetri deasupra fetei, iar degetele sau ghearele lor descriseră cercuri în aer deasupra ei, ca și cum ar fi fost muzicanți de modă nouă care cântau la un instrument alcătuit din pahare, scoțând prin frecare o muzică macabră din marginea cristalelor ude.

Poate că nevinovăția ei îi ațâța, ca un ritm insistent. Poate că starea ei jalnică, drăgălășenia ei ca de miel, vulnerabilitatea ei completă reprezentau pentru ei ritmul unei simfonii.

Pot doar să fac teorie despre *bodachi.* Nu știu nimic sigur despre natura sau despre originea lor.

Asta nu-i adevărat doar despre *bodachi.* Dosarul intitulat LUCRURI DESPRE CARE ODD THOMAS NU ȘTIE NIMIC nu-i mai puțin imens decât universul.

Singurul lucru pe care îl știu cu certitudine este cât de mult nu știu. Poate că există înțelepciune în această recunoaștere. Din nefericire, nu am găsit nicio consolare în asta.

Cei trei *bodachi,* care fuseseră aplecați deasupra lui Justine, se ridicară brusc și își întoarseră capetele ca de lup către ușă, ca și cum ar fi răspuns unei trompete care-i chema și pe care eu nu puteam s-o aud.

Evident, nici Boo n-o auzea, pentru că nu-și ciuli urechile. Atenția sa rămase ațintită asupra spiritelor întunecate.

Bodachii se rotiră de lângă pat, se repeziră la ușă și dispărură pe hol, ca niște umbre izgonite de-o lumină ivită subit.

Eram înclinat să le urmăresc, dar am ezitat când am descoperit că Justine se uita la mine. Ochii ei albaștri erau ca niște ape limpezi: clare, părând să nu aibă niciun mister, dar fără fund…

Uneori poți să fii sigur că te vede. Alteori, ca acum, simți că pentru ea ești transparent ca sticla, că fata poate să privească *prin* orice din lumea asta.

— Nu-ți fie teamă, i-am spus eu, o chestie de două ori aiurea.

În primul rând, nu știam dacă fata e speriată sau dacă

fusese vreodată capabilă să se teamă. În al doilea rând, cuvintele mele implicau o garanție a protecției pe care, în criza ce venea, se putea să n-o pot realiza.

Prea înțelept și prea umil ca să facă pe eroul, Boo părăsise încăperea.

În timp ce mă îndreptam către ușă, Annamarie murmură, din primul pat:

— Ciudat.{4}

Ochii ei rămăseseră închiși. Ținea încă în mâini cuvertura mototolită. Fata respira încet, ritmic.

Când m-am oprit lângă patul ei, fata vorbi din nou, mai limpede ca prima oară:

— Ciudat.

Annamarie se născuse cu spina bifida meningo-mielocel{5}. Șoldurile ei erau dislocate, picioarele deformate. Capul ei, de pe pernă, părea la fel de mare ca și trupul mărunțel de sub pătură.

Fata părea adormită, dar i-am șoptit:

— Ce e, drăguțo?

— Ciudatule, zise ea.

Retardarea ei mintală nu era severă și nu se manifesta în vocea ei, care nu era groasă sau neclară, ci era subțire, dulce și încântătoare.

— Ciudatule.

Un fior trecu prin mine, egal cu mușcătura cea mai ascuțită a nopții de iarnă de afară.

Un soi de intuiție îmi îndreptă atenția către Justine, din al doilea pat. Capul ei se întorsese ca să mă urmărească. Pentru prima oară, ochii ei se îndreptară spre mine.

Gura lui Justine se mișcă, dar fata nu scoase nici măcar unul dintre sunetele fără cuvinte, de care era în stare în profunda ei retardare.

În timp ce Justine se străduia fără succes să vorbească, Annamarie spuse din nou:

— Ciudatule.

Jaluzelele plisate atârnau peste ferestre. Pisoii de pluș de pe raftul de lângă patul lui Justine stăteau nemișcați, fără a face

cu ochiul, fără să miște din mustăți.

În partea de încăpere a lui Annamarie, cărțile de copii de pe rafturile ei erau aranjate cu mai multă grijă. Un iepure de porțelan cu urechi flexibile de blană, îmbrăcat în haine din perioada edwardiană, stătea de santinelă pe noptiera ei.

Totul era nemișcat, dar simțeam o energie abia stăpânită. N-aș fi fost surprins dacă fiecare obiect neînsuflețit din încăpere ar fi căpătat viață: plutind, răsucindu-se, ricoșând din perete în perete.

Dar liniștea domnea, iar Justine încercă din nou să vorbească, apoi Annamarie zise, cu voce dulce, pițigăiată:

— Conectează.

Am părăsit fata care dormea și m-am dus lângă patul lui Justine.

N-am spus nimic, de teamă că vocea mea va spulbera vraja.

Întrebându-mă dacă fata cu creierul afectat făcuse loc vreunui vizitator, mi-am dorit ca ochii de-un albastru fără fund să se polarizeze într-o anume pereche de ochi de-un negru egiptean, cu care sunt obișnuit.

În unele zile mă simt ca și cum aș fi avut întotdeauna douăzeci și unu de ani, dar adevărul este că am fost cândva tânăr.

În acele zile, când moartea era un lucru ce se întâmpla altor oameni, iubita mea, Bronwen Llewellyn, care prefera să i se spună Stormy, spunea uneori „Conectează-mă și pe mine, ciudatule”. Voia să spună că dorea să-i împărtășesc evenimentele zilei, sau gândurile mele, sau temerile și grijile mele.

În timpul celor șaisprezece luni de când Stormy se transformase în cenușă în lumea asta și se dusese să slujească în alta, nimeni nu-mi mai spusese cuvintele acelea.

Justine își mișcă gura fără să scoată vreun sunet, iar în patul alăturat, Annamarie spuse în somnul ei:

— Conectează-mă și pe mine.

Camera 32 păru fără aer. După cele patru cuvinte, am rămas într-o tăcere la fel de profundă ca aceea din vid. Nu puteam să respir.

Cu o clipă în urmă, îmi dorisem ca ochii cei albaștri să se fi transformat în cei negri ai lui Stormy, îmi dorisem ca bănuiala unui vizitator să se confirme. Acum, perspectiva mă îngrozea.

Când speram ceva, sperăm, de obicei, ceva greșit.

Tânjim după mâine și progresul pe care îl reprezintă acesta. Dar ieri a fost cândva mâine, și unde e progresul din ziua aceea?

Sau tânjim după ieri, după ce a fost sau ar fi putut fi. Dar în timp ce tânjim, prezentul devine trecut, așa că trecutul nu-i nimic, decât dorința noastră de a avea o a doua șansă.

— Conectează-mă și pe mine, repetă Annamarie.

Atât timp cât rămân supus râului timpului, adică atât cât voi trăi, nu va exista o cale de întoarcere la Stormy, la nimic. Singura cale înapoi este înainte, în josul curentului. Drumul în sus e drumul în jos, iar calea înapoi e calea înainte.

— Conectează-mă și pe mine, ciudatule.

Speranța mea aici, în camera 32, n-ar fi trebuit să fie să vorbesc cu Stormy acum, ci numai la sfârșitul călătoriei mele, când timpul nu va mai avea putere asupra mea, când un prezent etern va șterge de pe trecut orice atracție.

Înainte să pot să văd în golurile acelea albastre negrul egiptean după care tânjeam, am privit în altă parte, m-am uitat la mâinile mele, care strângeau placa de la capul patului.

Spiritul lui Stormy nu zăbovește în această lume, ca altele. Ea a trecut mai departe, așa cum trebuia să facă.

Dragostea intensă, nemuritoare a celor vii poate fi un magnet pentru morți. Ademenirea lui Stormy înapoi ar fi reprezentat un deserviciu de nedescris pe care i l-aș fi făcut. Și cu toate că un contact reînnoit mi-ar fi ușurat la început singurătatea, până la urmă rezultă doar chin dacă îți dorești un lucru greșit.

M-am uitat la mâinile mele.

Annamarie rămase tăcută, în somnul ei.

Pisoii de pluș și iepurele de porțelan rămaseră nemișcați, evitând astfel un moment demonic sau un moment Disney.

După un timp, inima mea începu din nou să bată într-un ritm normal.

Ochii lui Justine erau închiși. Genele ei luceau, iar obrajii îi erau umezi. Pe marginea fălcilor ei atârnau două lacrimi, care tremurară și picară pe cearșaf.

Am părăsit încăperea, în căutarea lui Boo și a *bodachilor*.

CAPITOLUL 3

În vechea abație, care era acum școala St. Bartholomew, fuseseră instalate sisteme mecanice moderne care puteau fi monitorizate de un calculator din subsol.

Încăperea spartană pentru calculator avea o masă, două scaune și un dulap nefolosit. De fapt, sertarul de jos al dulapului era înțesat cu peste o mie de ambalaje goale de batoane de ciocolată Kit Kat.

Fratele Timothy, care răspundea de sistemele mecanice, atât din abație cât și din școală, era un consumator pătimaș de Kit Kat. Evident, simțea că pofta sa de dulciuri era foarte apropiată de păcatul lăcomiei, pentru că se părea că ascundea orice dovadă.

Doar fratele Timothy și personalul de întreținere a echipamentelor, care venea din când în când la mânăstire, aveau motive să intre frecvent în această încăpere. Călugărul simțea că secretul său era în siguranță aici.

Toți călugării cunoșteau acest secret. Mulți dintre ei îmi sugeraseră, făcând cu ochiul și rânjind, să mă uit în sertarul de jos al dulapului.

Nimeni nu avea de unde să știe dacă fratele Timothy își mărturisise păcatul lăcomiei priorului{6}, fratele Reinhart. Însă existența acestei colecții de ambalaje sugera că fratele Timothy dorea, de fapt, să fie prins.

Frații săi ar fi fost fericiți să descopere dovada, dar numai atunci când grămada de ambalaje avea să crească și mai mult și doar la momentul potrivit, care avea să fie cel mai stânjenitor pentru Timothy.

Cu toate că fratele Timothy era iubit de toată lumea, din nefericire pentru el mai era cunoscut și pentru că roșea puternic – i se făcea fața ca un felinar.

Fratele Roland sugerase că Dumnezeu îi dăduse unui om un asemenea răspuns fiziologic strident la o situație jenantă doar pentru că El dorea ca acel răspuns să fie arătat cât mai des și

să provoace cât mai mult amuzament.

Pe peretele încăperii din subsol – pe care frații o numeau Katacomba Kit Kat – atârna o broderie înrămată: DIAVOLUL SE GĂSEȘTE ÎN DATELE DIGITALE.

Folosind calculatorul, am putut revedea datele cu caracter istoric precum și cele ale stării curente ale sistemului de încălzire și răcire, ale sistemului de iluminat și ale generatoarelor de curent electric în situații de urgență.

La etajul doi, cei trei *bodachi* colindau încă din cameră în cameră, anticipând victime, ca să se bucure de plăcerea pe care o vor obține din măcel, atunci când acesta va avea loc. Nu aveam să aflu nimic mai mult privindu-i.

Teama de foc mă condusese în subsol. Am urmărit pe ecran imagine după imagine, imagini legate de sistemul de control al incendiilor.

Fiecare încăpere avea cel puțin un cap de stropire montat în tavan. Fiecare coridor avea numeroase stropitori, pe centru, la distanță de cinci metri una de alta.

Conform programului de monitorizare, toate stropitorile erau în ordine și toate conductele de apă aveau presiunea necesară. Detectoarele de fum și cutiile de alarmă funcționau și se autotestau periodic.

Am ieșit din sistemul de control al incendiilor și am apelat schema sistemului de încălzire și răcire. Eram interesat îndeosebi de boilere – școala avea două.

Pentru că nicio rețea de gaz natural nu se întindea până în îndepărtații munți Sierra, ambele boilere funcționau cu propan. Un rezervor mare, presurizat, era îngropat la oarecare distanță, atât de abație, cât și de școală.

Conform monitoarelor, rezervorul de propan conținea 84% din capacitatea maximă. Ritmul de scurgere părea să fie normal. Toate valvele funcționau. Cantitatea de căldură raportată la cantitatea de propan consumată arăta că în sistem nu existau scurgeri. Ambele comutatoare independente pentru închidere în caz de urgență erau operaționale.

Pe schemă, orice punct de potențial defect mecanic era indicat de o luminiță verde. Nici un singur indicator roșu nu

mânjea ecranul.

Indiferent care era dezastrul ce urma să vină, se părea că focul nu făcea parte din el.

M-am uitat la broderia înrămată pe perete, deasupra calculatorului: DIAVOLUL SE GĂSEȘTE ÎN DATELE DIGITALE.

Cândva, pe când aveam cincisprezece ani, niște indivizi cu adevărat răi și cu pălării de modă veche, cu boruri întoarse, mi-au pus cătușe, mi-au legat gleznele cu lanțuri, m-au încuiat în portbagajul unui Buick vechi, au ridicat Buickul cel vechi cu o macara și au aruncat automobilul într-o mașină hidraulică de presat, de felul celor care transformă orice vehicul cândva mândru într-un cub de artă modernă proastă, cu latura de un metru. Apoi au apăsat butonul ZDROBEȘTE-L PE ODD THOMAS.

Relaxați-vă. N-am intenția să vă plictisesc cu povești vechi din război. Am amintit de chestia cu Buickul doar ca să ilustrez faptul că darurile mele supranaturale nu includ și previziunea, într-un mod demn de încredere.

Indivizii aceia răi avuseseră ochii de gheață lucitoare ai sociopaților voioși, cicatrice pe față care sugerau că măcar erau aventuroși, și un anumit mers care indica fie tumori testiculare dureroase, fie multe arme ascunse. Cu toate acestea, nu recunoscusem că reprezentau o amenințare decât când mă lăsaseră lat pe pământ, lovindu-mă cu un cârnat de cinci kile, și începuseră să scoată untul din mine izbindu-mă cu picioarele.

Atenția îmi fusese distrasă de alți doi indivizi, care purtau cizme negre, pantaloni negri, cămăși negre, pelerine negre și pălării negre ciudate. Am aflat mai târziu că erau doi profesori care deciseseră, independent unul de celălalt, să ajungă la un bal mascat îmbrăcați în Zorro.

Ulterior, pe când eram încuiat în portbagajul Buickului cu două maimuțe rhesus moarte și cu cârnatul, îmi dădusem seama că ar fi trebuit să-mi dau seama că aveam de-a face cu niște scandalagii din clipa în care văzusem pălăriile cu boruri întoarse. Cum ar fi putut cineva cu mintea întreagă să atribuie intenții bune unui grup de trei indivizi cu pălării identice, cu

borurile întoarse?

În apărarea mea nu pot decât să vă rog să luați în considerație faptul că atunci aveam cincisprezece ani, nu aveam decât o parte din experiența pe care o am în zilele acestea, și că n-am pretins niciodată că sunt clarvăzător.

Poate că teama mea de foc era, în acest caz, ca și bănuiala manifestată față de întruchipările lui Zorro: adică greșită.

Deși verificarea sistemelor mecanice selectate nu-mi dăduse vreun motiv să cred că flăcările viitoare atrăseseră *bodachii* în școala St. Bart, am rămas convins că focul reprezenta un pericol. Nicio altă amenințare nu părea să reprezinte o provocare pentru o comunitate atât de largă de indivizi infirmi mintal și fizic.

Cutremurele nu erau atât de obișnuite și de puternice în munții Californiei ca în văi și în câmpii. În plus, noua abație fusese construită cu o asemenea grijă, încât ar fi fost în stare să reziste celor mai violente și mai întinse cutremure.

La altitudinea aceea din Sierra, baza de stâncă se afla aproape, sub picior; în unele locuri, oase mari de granit ieșeau la suprafață. Cele două clădiri ale noastre erau ancorate în roca de bază.

Aici nu aveam tornade, nici uragane, nici vulcani, nici albine ucigașe.

Avem însă ceva mult mai periculos decât aceste lucruri. Avem oameni.

Călugării din abație și călugărițele din schit par să nu fie potriviți pentru rolul de personaj negativ. Râul poate să se deghizeze în milă și caritate, dar mi-e greu să-mi imaginez pe vreunul dintre frați sau pe vreuna dintre surori alergând de nebun cu o drujbă sau cu o mitralieră în mâini.

Nici măcar fratele Timothy, cu glicemia periculos de ridicată și înnebunit din cauza vinovăției de a se îndopa cu Kit Kat, nu mă sperie.

Rusul încruntat care locuiește la etajul doi al casei de oaspeți era un motiv de suspiciune mai potrivit. Nu purta o pălărie cu borurile întoarse, dar avea o comportare dură și secretoasă.

Lunile mele de pace și contemplare se apropiau de sfârșit.

Solicitările darului meu, tăcuta, dar insistenta implorare a morților care zăbovesc în această lume, pierderile teribile pe care n-am putut întotdeauna să le împiedic: aceste lucruri mă conduseseră în izolarea din abația St. Bartholomew. Trebuise să-mi simplific viața.

Nu venisem pentru totdeauna în această redută de la mare înălțime. Cerusem lui Dumnezeu doar o pauză, care îmi fusese acordată, dar acum ceasul începuse să ticăie din nou.

Când am ieșit din schema sistemului de încălzire și răcire, monitorul calculatorului reveni la un fond negru cu un meniu simplu, alb. În acest ecran mai oglinditor am putut să văd o mișcare în spatele meu.

Timp de șapte luni, abația fusese un punct liniștit în râu, unde mă roteam într-un vârtej leneș, văzând întotdeauna același țărm familiar, dar acum adevăratul ritm al râului ieși la iveală. Posac, nesupus și refractar, înlătură starea mea de pace și mă împinse încă o dată către destinul meu.

Așteptându-mă la o izbitură puternică sau la o lovitură cu ceva ascuțit, am rotit scaunul de birou către sursa oglindirii din ecranul calculatorului.

CAPITOLUL 4

Șira spinării mi se transformase în gheață și gura în praf, de teama unei călugărițe!

Batman ar fi rânjit, iar Odiseu n-ar mai fi avut răbdare cu mine, dar eu le-aș fi spus că n-am pretins niciodată că sunt erou. În sufletul meu sunt doar un bucătar de minuturi, pentru moment șomer.

În apărarea mea mai pot să spun că persoana care intrase în camera calculatorului nu era o călugăriță oarecare, ci sora Angela, căreia celelalte îi spun maica stareță. Ea are fața blândă a unei bunici iubitoare, da, dar și determinarea încăpățânată a unui Terminator.

Sigur, mă refer la Terminatorul *bun,* din cel de-al doilea film al seriei.

Deși surorile benedictine poartă de obicei veșminte cenușii sau negre, aceste călugărițe poartă haine albe, pentru că este un ordin de două ori reformat al unui ordin anterior reformat al benedictinelor postreformă, deși ele nu vor să se creadă că s-ar alinia principiilor trapiste sau cisterciene.

Nu-i nevoie să știți ce înseamnă asta. Însuși Dumnezeu se străduie încă să se lămurească.

Esența tuturor acestor reforme este că aceste surori sunt mai ortodoxe decât călugărițele acelea moderne care par să se considere niște lucrătoare în domeniul social, dar care nu au întâlniri cu bărbații. Ele se roagă în latină, nu mănâncă niciodată carne vinerea și, cu o privire ucigătoare, fac să tacă vocea și chitara oricărui cântăreț de folk care ar îndrăzni să ofere un acord relevant din punct de vedere social în timpul liturghiei.

Sora Angela spune că ea și surorile ei regretă vremurile din prima treime a secolului anterior, când biserica era încrezătoare în veșnicia ei și când „episcopii nu erau nebuni”. Deși se născuse abia în 1945 și nu cunoscuse niciodată epoca pe care o admira, sora spunea că ar fi preferat să trăiască în

anii treizeci decât în epoca internetului și a emisiunilor scandaloase de radio, via satelit.

Am oarecare înțelegere pentru atitudinea ei. În zilele acelea nu existau nici arme nucleare, nici teroriști organizați, dornici să arunce în aer femei și copii, și puteai să cumperi gumă de mestecat Black Jack pretutindeni, cu doar un bănuț pachetul.

Chestia asta cu guma am găsit-o într-un roman. Am învățat multe lucruri din romane. Unele sunt chiar adevărate.

Sora Angela se așeză pe un al doilea scaun și zise:

— Altă noapte fără odihnă, Odd Thomas?

Știa, din conversațiile precedente, că nu dorm la fel de bine în zilele acestea cum o făceam altă dată. Somnul e un fel de pace, iar eu nu am dobândit deocamdată pacea.

— Nu puteam să mă bag în pat până nu începea să ningă, i-am răspuns eu. Voiam să văd lumea devenind albă.

— Vifornița nu s-a declanșat încă. Dar o cameră din subsol e locul cel mai ciudat de unde ai putea s-o urmărești.

— Da, doamnă.

Sora Angela are un anumit surâs plăcut pe care poate să-l mențină mult timp, într-o așteptare răbdătoare. Dacă ar ține o sabie deasupra capului tău, aceasta n-ar fi la fel de eficientă ca instrument de interogatoriu precum este zâmbetul acela îngăduitor.

După o tăcere care fusese un test de voință, am zis:

— Doamnă, păreți să credeți că ascund ceva.

— Ascunzi ceva, Oddie?

— Nu, doamnă, i-am răspuns eu, arătând spre calculator. Doar verificam sistemul mecanic al școlii.

— Văd. Îl înlocuiești pe fratele Timothy? Acesta a fost internat într-o clinică, pentru că avea patima Kit Kat-ului?

— Voiam doar să aflu lucruri noi… să fiu de folos, am zis eu.

— Clătitele tale de la micul dejun din fiecare weekend sunt o binecuvântare mai mare decât ne-a adus vreodată un alt oaspete al abației.

— Nimeni nu face clătite mai pufoase decât ale mele.

Ochii ei au aceeași nuanță veselă de albastru ca dedițelul

de pe porțelanurile Royal Doulton pe care le are mama mea, porțelanuri pe care mămica le aruncă din când în când de pereți sau după mine.

— Trebuie să fi avut admiratori loiali la restaurantul unde lucrai.

— Am fost o vedetă cu spatulă.

Sora îmi zâmbi. Zâmbi și aşteptă.

— Am făcut cartofi prăjiți duminică. N-ați gustat niciodată cartofii mei.

Sora zâmbi și își trecu degetele prin mătăniile crucii de la pieptul său.

— Adevărul e că am avut un vis urât, despre un boiler care exploda, i-am explicat eu.

— Un vis cu un boiler care exploda?

— Exact.

— Un adevărat coșmar, nu-i așa?

— M-a făcut să fiu foarte îngrijorat.

— Explodase unul dintre boilerele *noastre*?

— Tot ce se poate. În vis, locul nu era clar. Știți cum sunt visele.

O licărire lumină ochii ei de dedițel.

— În visul acela ai văzut călugărițe în flăcări, țipând într-o noapte plină de zăpadă?

— Nu, doamnă. Slavă Domnului, nu am văzut. Doar un boiler care exploda.

— Ai văzut copii invalizi aruncându-se prin ferestre pline de flăcări?

Am încercat, la rândul meu, să tac și să zâmbesc.

— Oddie, întrebă ea, coșmarurile tale au întotdeauna o intrigă atât de dezlânată?

— Nu întotdeauna, doamnă.

— Din când în când îl visez pe Frankenstein, zise ea. Din cauza unui film pe care l-am văzut pe când eram fetiță. În visul *meu*, există o moară de vânt străveche, pe care există o elice cu aripi zdrențuite, ce se rotesc scârțâind în furtună. O ploaie feroce, fulgere ce spintecă cerul, umbre care sar, trepte de piatră rece, uși ascunse în dulapuri, coridoare secrete

luminate de lumânări, mașini bizare cu giroscoape placate cu aur, arcuri electrice care pârâie, un cocoșat dement cu ochi ca niște felinare, întotdeauna monstrul care se mișcă greoi în spatele meu, și un savant cu halat alb care-și duce propriul cap retezat.

Termina și-mi zâmbi.

— Doar un boiler care exploda, i-am zis eu.

— Oddie, Dumnezeu are multe motive să te iubească, dar cu siguranță că El te iubește pentru că ești un mincinos atât de neexperimentat și de nepriceput.

— Am spus ceva minciuni gogonate la viața mea, am asigurat-o eu.

— Pretenția că ai spus minciuni e cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată.

— Probabil că la școala pentru călugărițe ați fost președinta echipei de dezbateri.

— Mărturisește, tinere. N-ai visat niciun boiler care exploda. Altceva te-a făcut să fii îngrijorat.

Am dat din umeri.

— Ai controlat copiii în camerele lor.

Sora stareță știa că văd morții care zăbovesc în lumea noastră. Dar nu-i spusesem nici ei, nici abatelui Bernard despre *bodachi*.

Din cauză că aceste spirite sunt atrase de evenimente cu mare număr de cadavre, nu mă așteptasem să le întâlnesc într-un loc atât de retras precum abația. Orașele și orășelele sunt terenul lor natural de vânătoare.

În plus, cei care acceptă afirmația mea că văd morții care zăbovesc pe aici sunt mai puțin dispuși să mă creadă dacă încep să vorbesc prea devreme, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, despre demonii ca niște umbre sinuoase care sunt încântați de scene ale morții și distrugerii.

Un om care are o maimuță ca animal de casă poate fi considerat un excentric încântător. Dar un om care-și transformă locuința într-o casă pentru maimuțe, cu o grămadă de cimpanzei care pălăvrăgesc colindând prin încăperi, își va pierde orice credibilitate în fața autorităților care se ocupă de

sănătatea mintală.

Am decis să scap de povară, pentru că sora Angela e un bun ascultător și are o ureche fină ce surprinde lipsa de sinceritate. Două urechi fine. Poate că vălul din jurul feței sale servește ca aparat pentru concentrarea sunetului, care o face să perceapă cele mai fine nuanțe din spusele altor oameni, nuanțe pe care aceia dintre noi care nu au văl nu sunt în stare să le audă.

Nu spun că o călugăriță are experiența tehnică a lui Q, inventatorul genial care îi furnizează lui James Bond tot felul de dispozitive mișto în filme. E o teorie la care n-am de gând să renunț ușor, dar nu pot să dovedesc nimic.

Având încredere în bunăvoința ei și în capacitatea de descoperire a minciunilor, posibilă datorită valului ei, i-am povestit despre *bodachi.*

M-a ascultat cu atenție, cu figura senină, nedând niciun semn că m-ar fi crezut țicnit.

Cu puterea personalității sale, sora Angela poate să te oblige s-o privești în ochi. Probabil că puțini oameni cu voință puternică sunt în stare să se uite în altă parte după ce a privit-o în ochi, dar eu nu fac parte dintre ei. În momentul în care i-am spus totul despre *bodachi,* mă simțeam murat în dedițel.

Când am terminat, stareța mă privi în tăcere, cu o expresie indescifrabilă, și tocmai când credeam că decisese să se roage pentru sănătatea mea mintală, sora acceptă adevărul a tot ce-i spusesem, zicând pur și simplu:

— Ce trebuie să facem?

— Nu știu.

— Ăsta-i un răspuns foarte nemulțumitor.

— Foarte nemulțumitor, am aprobat-o eu. Chestia e că *bodachii* s-au ivit doar cu o jumătate de oră în urmă. Nu i-am urmărit suficient de mult timp ca să pot ghici ce i-a atras aici.

Cuibărite în mânecile voluminoase, mâinile stareței se strânseră în pumni roz, cu încheieturi albe.

— Se va întâmpla ceva cu copiii.

— Nu în mod necesar tuturor copiilor. Poate că unora dintre ei. Și poate că nu numai copiilor.

— Cât timp avem până… la ceea ce va fi?

— De obicei, *bodachii* se arată cu o zi sau două înaintea evenimentului. Ca să savureze vederea celor care…

Îmi venea greu să continui.

Sora Angela îmi termină propoziția:

— … vor muri curând.

— Dacă este implicat un asasin, un agent uman în loc de – să zicem – un boiler alimentat de propan, care va exploda, atunci uneori *bodachii* sunt la fel de fascinați de el, la fel de mult ca de potențialele victime.

— Nu avem asasini aici, zise sora Angela.

— Ce știți în realitate despre Rodion Romanovici?

— Domnul rus din casa de oaspeți a abației?

— E încruntat, am spus eu.

— Și eu sunt, uneori.

— Da, doamnă, dar e un soi de încruntare plină de grijă, iar dumneavoastră sunteți o călugăriță.

— Iar el este un pelerin spiritual.

— Avem dovezi că sunteți călugăriță, dar în privința sa avem doar cuvântul lui că este ceea ce este.

— Ai văzut *bodachi* urmărindu-l?

— Încă nu.

Sora Angela se încruntă, deveni într-un fel ursuză, și zise:

— A fost amabil cu noi, la școală.

— Nu-l acuz pe domnul Romanovici de nimic. Eram doar curios în privința lui.

— După Laude o să discut cu abatele Bernard în legătura cu nevoia de a fi vigilenți în general.

Laude este rugăciunea de dimineață, a doua dintre cele șapte ale serviciului divin zilnic pe care îl respectă călugării.

La abația St. Bartholomew, Laudele urmează imediat după utrenie – cântarea de psalmi și citirea din sfinți – care începe la ora 5:45 de minute dimineața. Se termină pe la 6:30.

Am oprit calculatorul și m-am ridicat în picioare.

— Mă duc să mă mai uit o dată prin jur.

Sora Angela se ridică de pe scaunul său, într-o agitație de veșminte albe.

— Dacă mâine va fi ziua crizei, ar fi bine să dorm un pic.

Dar dacă-i vreo urgență, nu ezita să mă suni la orice oră la numărul celularului meu.

Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Ce-i? întrebă ea.

— Lumea se învârte, lumea se schimbă. Călugărițe cu telefoane celulare!

— Un lucru ușor de acceptat, zise ea. Mai ușor decât să accepți în filosofia ta un bucătar de minuturi care vede morți.

— Adevărat. Presupun că echivalentul meu ar fi chestia aia dintr-un vechi spectacol de televiziune – o călugăriță zburătoare.

— Nu primesc călugărițe zburătoare în mânăstirea mea, zise stareța. Tind să fie frivole, iar în timpul zborurilor de noapte sunt predispuse să cadă prin ferestre.

CAPITOLUL 5

Când m-am întors din camera calculatorului de la subsol, pe coridoarele de la etajul doi nu mișuna niciun *bodach*. Probabil că entitățile acelea se strânseseră deasupra paturilor altor copii, dar nu credeam că se întâmplase asta. Locul părea curat, fără *bodachi*.

Poate se aflau la etajul trei, unde călugărițele dormeau nepăsătoare. Și destinul surorilor putea să fie să moară într-o explozie.

Nu puteam să mă duc neinvitat la etajul trei, cu excepția unui caz de urgență. De aceea am ieșit din școală și am pătruns încă o dată în noapte.

Pajiștea, copacii ce-o înconjurau și abația din partea de sus a pantei așteptau încă să devină albe.

Cerul borțos și furtuna nenăscută nu puteau fi văzute, pentru că munții erau aproape la fel de negri ca și cerul și nu reflectau nimic din ceea ce se afla sub nori.

Boo mă părăsise. Deși îi place tovărășia mea, nu-i sunt stăpân. El nu are vreun stăpân aici. E un agent independent și-și vede de propriul program.

Nu eram sigur cum să acționez în continuare sau unde să caut alt indiciu în legătura cu ce-i atrăsese pe *bodachi*. Am traversat curtea din fața școlii, îndreptându-mă către abație.

Temperatura sângelui și a oaselor scăzuse odată cu sosirea *bodachilor,* dar spiritele răuvoitoare și aerul de decembrie, la un loc, nu puteau să explice frigul care se scurgea prin mine.

Adevăratul izvor al frigului putea să fie înțelegerea faptului că aveam de ales între rug și rug, că trăim și respirăm ca să fim consumați de foc sau de foc, nu doar acum, la St. Bartholomew, ci întotdeauna și oriunde. Consumați sau purificați de foc.

Pământul mugi, solul se cutremură sub picioare, iar iarba înaltă tremură, deși nu bătea niciun pic de vânt.

Deși fusese un sunet subtil, o mișcare ușoară, care probabil

că nu trezise niciun călugăr, instinctul îmi spuse *cutremur de pământ*. Bănuiam totuși că fratele John putea fi responsabil pentru cutremurarea pământului.

Din pajiște se ridica miros de ozon. Detectasem același miros mai devreme, în curtea casei de oaspeți, în timp ce trecusem pe lângă statuia Sfântului Bartholomew care oferea un dovlecel.

După vreo jumătate de minut, pământul încetă să tremure, iar eu mi-am dat seama că motivul principal potențial pentru foc și cataclism putea să fie nu rezervorul de propan și boilerele care încălzeau clădirile noastre. Fratele John, acționând în refugiul sau subpământean, explorând însăși structura realității, merita foarte mult să fie luat în seamă.

M-am grăbit spre abație, am trecut pe lângă locuințele novicilor, am luat-o spre sud, pe lângă birourile abatelui. Locuința personală a abatelui Bernard se afla deasupra birourilor, la etajul doi.

La etajul trei, o capelă mică îi oferea un loc pentru rugăciuni în particular. O lumină slabă, pâlpâitoare tremura de-a lungul marginilor înclinate ale acelor ferestre reci.

La ora 0:35 dimineața, existau mai multe șanse ca abatele să sforăie, nu să se roage. Albeața tremurătoare care trasa liniile de tăiere ale geamului putea să provină de la o candelă, de la o singură lumânare ce pâlpâia.

Am ocolit colțul de sud-est al abației și m-am îndreptat spre vest, am trecut pe lângă ultimele încăperi ale novicilor, am trecut de camera pentru adunarea călugărilor și de bucătărie. Am ajuns în fața sălii de mese, la un șir de trepte de piatră.

La capătul scării, un bec singuratic scotea la iveală o ușă de bronz. Pe un panou din bronz se aflau cuvinte în latină: *LIBERA NOS A MALO*.

„Eliberează-ne de rău”.

Cheia mea universală descuie zăvorul masiv. Rotindu-se în tăcere pe balamale cu rulmenți, ușa se mișcă înăuntru, o greutate de o jumătate de tonă atât de bine echilibrată, încât am putut s-o pun în mișcare cu un singur deget.

Dincolo de ea se întindea un coridor de piatră scăldat în

lumină albastră.

Placa de bronz se închise și se încuie în urma mea, în timp ce mergeam către o a doua ușă, din oțel inoxidabil lustruit. Pe această suprafață granulată erau fixate litere șlefuite, care alcătuiau trei cuvinte latine: *LUMEN DE LUMINE.*

„Lumină din lumină”.

O arhitravă lată din oțel înconjura această barieră formidabilă, în arhitravă era fixat un ecran cu plasmă de doisprezece inci.

După ce era atins, ecranul se lumina. Mi-am apăsat palma pe el.

Nu am văzut sau simțit scanerul citindu-mi amprentele digitale, dar cu toate acestea am fost identificat și acceptat. Cu un fâșâit pneumatic, ușa se deschise.

Fratele John spune că fâșâitul nu-i o consecință inevitabilă a acționării ușii. Ar fi putut fi făcută să se deschidă în tăcere.

El încorporase fâșâitul ca să-și amintească faptul că în fiecare acțiune omenească, indiferent cu ce intenții virtuoase e săvârșită, pândește un șarpe.

Dincolo de ușa de oțel aștepta o încăpere de vreun metru pătrat, care semăna cu un vas imaculat, galben precum ceara, din porțelan. Am intrat și am rămas acolo ca o sămânță singuratică în interiorul unei păstăi goale, șlefuite.

Când un al doilea fâșâit mă făcu să mă întorc și să mă uit în spate, nu se mai vedea nici urmă de ușă.

Lumina untoasă radia din pereți și, ca și în timpul precedentelor vizite în acel tărâm, mă simțeam ca și cum aș fi pătruns într-un vis. Simultan, simțeam o detașare de lume *și* o realitate intensificată.

Lumina din pereți se diminuă. Bezna se închise peste mine.

Deși încăperea era cu certitudine un lift care mă ducea mai jos cu un nivel sau două, n-am detectat nicio mișcare. Mașinăria nu scotea niciun sunet.

În întuneric apăru un dreptunghi de lumină roșie, atunci când alt portal fâșâi și se deschise în fața mea.

Un vestibul îmi oferea trei uși din oțel lustruit. Cea din dreapta și cea din stânga mea erau fără nimic pe ele. Niciuna

dintre uși nu avea încuietoare vizibilă. Nu fusesem niciodată invitat să pătrund prin vreuna dintre ele.

Pe cea de a treia, aflată chiar în fața mea, erau fixate litere și mai șlefuite: *PER OMNIA SAECULA SAECULORUM.*

„În vecii vecilor”.

Oțelul lustruit lucea ușor în lumina roșie, ca jăraticul. Literele șlefuite ardeau.

Fără niciun fâșâit, *În vecii vecilor* se trase într-o parte, ca și cum m-ar fi invitat în veșnicie.

Am pătruns într-o încăpere rotundă cu diametrul de vreo zece metri, goală, cu excepția unui grup comod de patru fotolii cu spetează înaltă din centrul ei. O lampă cu picior deservea fiecare scaun, deși în momentul acela numai două răspândeau lumină.

Acolo stătea fratele John, în rasă și scapular, dar cu gluga lăsată pe spate, trasă de pe cap. În zilele de dinainte de a deveni călugăr fusese celebrul John Heineman.

Revista *Time* îl numise „cel mai strălucit fizician al acestei jumătăți de secol, dar un suflet din ce în ce mai chinuit” și prezentase, ca o anexă a articolului principal, o analiză a „deciziei vieții” lui Heineman, scrisă de un psiholog popular care avea o emisiune TV de succes, în care acesta rezolvase problemele unor oameni cu necazuri, precum mame cleptomane cu fiice bulimice motocicliste.

The New York Times se referise la John Heineman ca la „o ghicitoare înfășurată într-un mister în interiorul unei enigme”. Două zile mai târziu, într-o scurtă erată, ziarul anunțase că ar fi trebuit să atribuie aceste cuvinte memorabile nu actriței Cameron Diaz după ce-l întâlnise pe Heineman, ci lui Winston Churchill, care folosise primul aceste vorbe ca să descrie Rusia în 1939.

Într-un articol intitulat „Cele mai tâmpite celebrități ale anului”, *Entertainment Enquirer* îl numise „un cretin înnăscut” și „un idiot fără speranță, care nu-i în stare să-l deosebească pe Eminem de Oprah”.

National Enquirer promisese să aducă dovezi că el și prezentatoarea emisiunii de dimineață, Katie Couric, erau

combinații, în timp ce *Weeklly World News* anunțase că Heineman se întâlnea cu Prințesa Di, care – insista ziarul – nu murise, așa cum credea toată lumea.

În conformitate cu spiritul corupt al multor științe contemporane, multe ziare atotștiutoare – cu idei preconcepute de apărat – puseseră sub semnul întrebării cercetările lui, teoriile lui, dreptul lui de a-și publica rezultatele cercetărilor și teoriile, dreptul său de a realiza asemenea cercetări și *de a avea* asemenea teorii, motivele sale, sănătatea sa mintală și mărimea nemaivăzută a averii sale.

Dacă numeroasele patente derivate din cercetările sale nu l-ar fi făcut de patru ori miliardar, majoritatea acestor publicații n-ar fi fost interesate de Heineman. Bogăția este putere, iar puterea este singurul lucru de care-i pasă culturii contemporane.

Dacă John nu și-ar fi dăruit întreaga avere fără să dea un comunicat de presă și fără să acorde interviuri, ziarele n-ar fi fost atât de supărate pe el. Așa cum vedetele pop și criticii de film trăiesc pentru puterea lor, și reporterii fac același lucru.

Dacă Heineman și-ar fi dăruit banii unei universități acceptate, nu l-ar fi urât. Majoritatea universităților nu mai sunt temple ale cunoașterii, ci ale puterii, iar adevărații oameni moderni aici se roagă.

La un moment dat, în decursul anilor de când se întâmplaseră toate acestea, s-ar fi uitat totul, dacă Heineman ar fi fost prins cu o curvă minoră sau ar fi fost internat într-o clinică pentru dependenții de cocaină, într-o stare atât de gravă, încât ar fi avut cartilagiul nazal putrezit. Presa l-ar fi adorat. În vremurile noastre, autocompătimirea și autodistrugerea sunt temelia noilor mituri eroice, nu autosacrificiul.

În loc de toate astea, John Heineman petrecuse anii în izolare monahală și, de fapt, petrecuse luni întregi ca sihastru, mai întâi în altă parte, apoi aici, în refugiul său din adânc, fără să spună o vorbă nimănui. Meditațiile sale erau de alt fel decât ale altor călugări, dar nu neapărat mai puțin demne de respect.

Am traversat spațiul întunecat care înconjura mobila bine aranjată. Podeaua era din piatră. Sub scaune se întindea un covor de culoarea vinului.

Becurile vopsite și abajururile din pânză de culoare galbenă-cafenie aruncau o lumină de culoarea mierii caramelizate.

Fratele John era un bărbat înalt, musculos, cu umeri lați. Mâinile sale – care în acel moment se odihneau pe brațele scaunului – erau mari, cu încheieturi groase.

Deși un chip prelung s-ar fi potrivit mai bine cu fizicul său uscățiv, Heineman avea figura rotundă. Lumina lămpii îndrepta umbra ascuțită a nasului său ferm către urechea stângă, ca și cum fața sa ar fi fost un cadran solar, nasul său fiind fusul cadranului, iar urechea semnul pentru ora nouă.

Presupunând că a doua lampă aprinsă era menită să mă îndrume, m-am așezat în fața lui.

Ochii săi violeți aveau cearcăne, iar privirea sa era fermă, ca țintirea unui lunetist călit în lupte.

N-am spus nimic, considerând ca fratele John putea fi cufundat în meditație și nu dorea să fie întrerupt.

Călugării de la St. Bartholomew sunt încurajați să cultive tăcerea tot timpul, cu excepția unor perioade sociale dinainte planificate.

Tăcerea din timpul zilei se numește Tăcerea Inferioară, care începe după micul dejun și durează până la perioada de recreere de seară, ce urmează după cină. În timpul Tăcerii Inferioare, frații pot să vorbească unul cu celălalt doar dacă munca din mânăstire cere acest lucru.

Tăcerea de după Completoriu – adică după rugăciunea de noapte – se numește Tăcerea Superioară. La St. Bartholomew, aceasta durează până la micul dejun.

Nu voiam să-l încurajez pe fratele John să discute cu mine. El știa că nu l-aș fi vizitat la o asemenea oră fără un motiv serios. Dar decizia de a-și întrerupe tăcerea îi aparținea.

În timp ce așteptam, priveam prin încăpere.

Din cauză că lumina era întotdeauna scăzută aici și se limita la centrul camerei, nu avusesem niciodată o imagine

clară asupra zidului continuu care înconjura spațiul acela rotund. Luciul întunecat sugera o suprafață netedă și bănuiam că-i vorba de sticlă dincolo de care se strânsese o întunecime misterioasă.

Pentru că eram la subsol, niciun peisaj montan nu aștepta să fie scos la iveală. Panouri continue de sticlă groasă, curbată, înalte de trei metri, dădeau impresia de acvariu.

Dar dacă am fi fost înconjurați de un acvariu, ceea ce trăia în el nu ieșise niciodată la iveală în prezența mea. Nicio formă albă nu trecuse vreodată pe lângă noi. Niciun locuitor cu gura căscată și care nu clipea nu înotase aproape de cealaltă latură a peretelui acvariului ca să se uite la mine dintr-o lume fără aer.

Fiind o figură impunătoare în orice circumstanțe, fratele John mă făcea acum să mă gândesc la căpitanul Nemo pe puntea de comandă de pe *Nautilus,* ceea ce însemna o comparație nepotrivită. Nemo fusese un om puternic și un geniu, dar era sărit de pe fix.

Fratele John era la fel de sănătos la minte ca mine. Interpretați vorbele astea cum vreți.

După alt minut de tăcere, fratele John păru că-și termină șirul gândurilor pe care nu dorise să-l întrerupă. Ochii săi violeți își mutară privirea din cine știe ce peisaj îndepărtat asupra mea și călugărul spuse, cu glas grav, aspru:

— Ia o prăjitură.

CAPITOLUL 6

În camera rotundă, în lumina caramel, se afla câte o măsuță lângă fiecare fotoliu. Pe masa de lângă scaunul meu se găsea o farfurie roșie, în care erau trei prăjituri cu fulgi de ciocolată.

Fratele John le pregătește el însuși. Sunt minunate.

Am luat o prăjitură. Era caldă.

Din momentul în care deschisesem ușa de bronz cu cheia mea universală și până în cel în care intrasem în această încăpere nu trecuseră nici măcar două minute.

Mă îndoiesc că fratele John adusese el însuși prăjiturile. Fusese cu adevărat cufundat în gânduri.

Eram singuri în cameră. Atunci când intrasem nu auzisem pași care se retrăgeau.

— Delicioasă, am spus, după ce am înghițit o bucată de prăjitură.

— Când eram copil, voiam să mă fac brutar.

— Domnule, lumea are nevoie de brutari buni.

— Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc suficient de mult timp ca să mă fac brutar.

— Să nu vă mai gândiți la ce?

— La univers. La textura realității. La structura ei.

— Înțeleg, am zis eu, deși nu înțelegeam.

— Înțelegeam structura subatomică pe când aveam șase ani.

— La șase ani, eu am făcut un fort foarte mișto din blocuri Lego. Cu turnuri, posturi de luptă și toate celelalte.

Fața fratelui John se lumină.

— Pe când eram copil, am folosit patruzeci și șapte de seturi Lego ca să construiesc un model grosolan al spumei cuantice.

— Îmi pare rău, domnule, nu știu ce-i spuma cuantică.

— Ca s-o pricepi, ar trebui să fii în stare să-ți imaginezi un peisaj foarte mic, o zecime de miliardime de milionime de metru – și numai ca existând într-o frântură de timp de o

milionime dintr-o miliardime de miliardime de secundă.

— Aș avea nevoie de un ceas de mână ceva mai bun.

— Peisajul despre care îți vorbesc se află la zece la puterea a douăzecea sub nivelul protonului, unde nu există stânga sau dreapta, nici sus sau jos, nici înainte sau după.

— Patruzeci și șapte de seturi de Lego au costat o grămadă de bani.

— Părinții mei mă sprijineau.

— Ai mei nu, am spus eu. A trebuit să părăsesc casa la șaisprezece ani și să muncesc ca bucătar de minuturi ca să mă întrețin.

— Faci clătite extraordinare, Odd Thomas. Spre deosebire de spuma cuantică, toată lumea știe ce sunt clătitele.

După ce crease un fond de caritate de patru miliarde de dolari, care era deținut și administrat de biserică, John Heineman dispăruse. Presa îl hăituise cu asiduitate ani de zile, fără succes. Ziariștilor li se spusese că se retrăsese în izolare, cu intenția de a deveni călugăr, ceea ce era adevărat.

Unii călugări devin preoți, alții nu. Deși sunt toți frați, unora li se spune părinte. Preoții pot să spună liturghia și să săvârșească ritualurile sfinte, în timp ce frații nehirotonisiți nu pot, deși se consideră cu toții egali. Fratele John este călugăr, dar nu-i preot.

Aveți răbdare. Organizarea vieții monahale este mai greu de înțeles decât clătitele, dar nu-ți pune creierul pe moațe precum spuma cuantică.

Călugării aceștia fac legământ de sărăcie, castitate, supunere și statornicie. Unii dintre ei renunță la proprietăți umile, în timp ce alții lasă în urmă cariere prospere. Cred că pot să spun că numai fratele John a întors spatele unei averi de patru miliarde de dolari.

După cum dorise John Heineman, biserica folosise o parte a acestor bani ca să reclădească fosta abație ca școală și cămin pentru cei care erau debili atât fizic, cât și mintal și care fuseseră abandonați de familiile lor. Erau copii care altfel ar fi putrezit în instituții publice ingrate sau ar fi fost eutanasiați iute de autonumiții „îngeri ai morții” din sistemul sanitar.

În noaptea aceea de decembrie, mă încălzise faptul că eram în tovărășia unui om precum fratele John, a cărui milostenie era pe măsura geniului său. Sincer vorbind, prăjitura contribuia în mod semnificativ la dispoziția mea îmbunătățită.

Fusese construită și o nouă mânăstire. În aceasta fuseseră incluse o serie de încăperi subterane, construite și echipate conform specificațiilor fratelui John.

Nimeni nu numea laborator acest complex subteran. Din cât îmi dădusem eu seama, nu era de fapt un laborator, ci ceva unic, ceva ce doar geniul său putea concepe, iar scopul său deplin rămânea un mister.

Frații – dintre care puțini veniseră aici – numeau această zonă Cușca lui John. Cușcă, în acest caz, e un cuvânt medieval cu înțelesul de refugiu. Un ascunziș.

Cușca e și o colivie în care sunt ținuți șoimii în timp ce năpârlesc.

Am auzit o dată un călugăr spunând despre fratele John că este „acolo, jos, în cușcă, și îi cresc pene noi".

Altul numise zona aceea de la subsol un cocon și se întreba când o să apară revelația fluturelui.

Asemenea comentarii sugerează că fratele John ar putea să devină altul decât cel care este, cineva mai măreț.

Din cauză că eram oaspete, și nu călugăr, nu puteam să aflu mai multe de la frați. Aceștia îl apărau pe fratele John și intimitatea sa.

Am descoperit adevărata identitate a fratelui John doar pentru că mi-a destăinuit-o el însuși. Nu m-a pus să jur că voi păstra secretul. Mi-a spus doar „Știu că n-o să mă vinzi, Odd Thomas. Discreția și loialitatea ta sunt scrise în mișcarea stelelor".

Deși nu aveam idee ce înțelegea prin asta, nu am insistat să-mi dea o explicație. Spusese multe lucruri pe care nu le înțelegeam pe deplin și nu doream ca relația noastră să devină o sonată verbală în care contribuția mea să fie un „Aha? Aha? Aha?" ritmic.

Nu-i spusesem secretul meu. Nu știu de ce. Poate pentru că prefer ca anumiți oameni pe care-i admir să nu aibă niciun

motiv să mă considere un ciudat.

Frații îl priveau cu un respect învecinat cu venerația. Eu am simțit la ei și o urmă de teamă. E posibil să mă fi înșelat.

Eu nu-l consider pe fratele John ca provocând teamă. N-am simțit nicio amenințare în el. Dar am văzut uneori că el însuși era speriat de ceva.

Abatele Bernard nu numește acest loc Cușca lui John, cum fac ceilalți călugări. El îi spune sanctuar.

Sanctuar este un alt cuvânt medieval care înseamnă „partea cea mai sfântă a bisericii, interzisă publicului, altarul din interiorul altarului".

Abatele este un om vesel, dar nu rostește niciodată cuvântul „sanctuar" zâmbind. Cele trei silabe trec de buzele sale întotdeauna într-un murmur sau o șoaptă, într-un mod solemn, iar în ochii săi se citesc dor, minunare și, poate, teamă.

Cât despre motivul pentru care fratele John a schimbat succesul și lumea mireană cu sărăcia și mânăstirea, a spus doar că studiile sale despre structura realității, așa cum era dezvăluită de acea ramură a fizicii cunoscută drept mecanică cuantică, îl condusese la revelații care îl făcuseră umil. „M-au făcut umil și m-au bântuit", spusese el.

Acum spuse, în timp ce eu terminam prăjitura cu fulgi de ciocolată:

— Ce te aduce aici la această oră, în timpul Tăcerii Superioare?

— Știam că sunteți treaz cea mai mare parte a nopții.

— Dorm din ce în ce mai puțin, nu pot să-mi opresc mintea.

Fiind eu însumi un om care suferea periodic de insomnie, am zis:

— În unele nopți mi se pare că mintea mea este televizorul cuiva care nu încetează să treacă de pe un canal pe altul.

— Iar când aținesc, spuse fratele John, se întâmplă în momentele cele mai nepotrivite. Într-o zi, pierd una sau două dintre slujbele divine – uneori cele de dimineață, alteori cele de seară. Am pierdut chiar liturghia, moțăind pe scaun. Abatele e înțelegător. Priorul e prea îngăduitor cu mine, îmi

acordă dezlegarea de păcate ușor și cu penitență prea mică.

— Călugării au mult respect pentru dumneavoastră, domnule.

— E ca și cum ai sta pe o plajă.

— Poftim? am întrebat eu, reușind să evit un „aha?”

— Aici, în orele liniștite de după miezul nopții. E ca și cum aș sta pe o plajă. Noaptea se zbate, izbește și aruncă în sus pierderile noastre, ca pe niște bucăți ale unei epave, ca pe niște resturi rămase dintr-o corabie.

— Presupun că așa e, am zis eu, pentru că, de fapt, consideram cât înțelesesem starea de spirit, chiar dacă nu-i înțelesesem înțelesul deplin al vorbelor.

— Examinăm fără încetare bucățile de epave din valuri, ca și cum am putea să reconstituim din nou trecutul, dar asta înseamnă doar să ne chinuim singuri.

Sentimentul acela avea dinți, i-am simțit și eu mușcătura.

— Frate John, am o întrebare ciudată.

— Sigur că ai, zise el, comentând fie natura ascunsă a curiozității mele, fie a numelui meu.

— Domnule, poate să pară o întrebare de ignorant, dar am motive serioase s-o pun. Există o posibilitate cât de redusă ca munca dumneavoastră de aici… să arunce în aer ceva?

Călugărul își plecă fruntea, ridică o mână de pe brațul fotoliului și-și mângâie bărbia, părând că se gândește la întrebarea mea.

Deși îi eram recunoscător că îmi dădea un răspuns bine gândit, aș fi fost mai mulțumit dacă mi-ar fi spus fără nicio ezitare: „Nu, nici vorbă, imposibil, e absurd”.

Fratele John făcea parte dintr-o lungă tradiție a călugărilor și preoților savanți. Biserica a creat conceptul de universitate și a întemeiat prima dintre ele în secolul al XII-lea. Roger Bacon, un călugăr franciscan, a fost, probabil, cel mai mare matematician al secolului al XIII-lea. Episcopul Robert Grosseteste a fost primul om care a stabilit în scris pașii necesari pentru efectuarea unui experiment științific. Iezuiții au construit primele reflectoare, microscoape, barometre, au fost primii care au calculat constanta gravitației, primii care

au măsurat înălțimea munților de pe lună, primii care au stabilit o metodă precisă pentru calcularea orbitei unei planete, primii care au elaborat și publicat o descriere coerentă a teoriei atomice.

Din câte știam, în decursul secolelor niciunul dintre acești indivizi nu aruncase în aer în mod accidental o mânăstire.

Sigur, nu știu totul. Având în vedere cantitatea infinită de cunoaștere pe care poate s-o acumuleze cineva într-o gamă practic nenumărabilă de discipline intelectuale, probabil cât mai corect să spun că nu știu *nimic*.

Poate călugării savanți aruncaseră în aer o mânăstire, făcând-o bucăți. Însă sunt sigur că n-au făcut asta în mod intenționat.

Nu mi-l pot imagina pe fratele John, filantrop și cofetar, stând într-un laborator bizar luminat, scoțând un chicotit de savant nebun și plănuind să distrugă lumea. Deși strălucit, era om și mi-l imaginam ușor ridicându-și privirea alarmat de la un experiment și zicând „Hait!” tocmai înainte să transforme abația – în mod neintenționat – într-un smârc de nano-noroi.

— Ceva, zise el, în cele din urmă.

— Domnule?

Călugărul își ridică fruntea, ca să mă privească în ochi.

— Da, poate ceva.

— Ceva, domnule?

— Da, ai întrebat dacă munca mea de aici poate să arunce în aer ceva. Nu văd cum ar putea să arunce în aer. Adică nu munca în sine.

— Oh. Dar se poate întâmpla altceva.

— Poate da, poate nu. Ceva.

— Dar poate da. De exemplu?

— Orice.

— Ce fel de orice? am întrebat eu.

— Orice poate fi imaginat.

— Poftim?

— Mai ia o prăjitură.

— Domnule, se poate imagina *orice*.

— Da. Așa e. Imaginația nu cunoaște limite.

— Deci orice poate să meargă rău?

— *Poate* nu înseamnă *va fi*. Se poate întâmpla orice lucru teribil, dezastruos, dar probabil că nu se va întâmpla nimic.

— Probabil?

— Odd Thomas, probabilitatea este un factor important. Un vas de sânge *poate* să se spargă în creierul tău, omorându-te într-o clipă, începând de acum.

Am regretat de îndată că nu luasem a doua prăjitură.

Călugărul zâmbi. Se uită la ceas. Se uită la mine. Apoi ridică din umeri.

— Ai văzut? Probabilitatea a fost redusă.

— Acel orice care se poate întâmpla, am spus eu, presupunând că se va întâmpla, poate să aibă ca rezultat moartea oribilă a multor oameni?

— Oribilă?

— Da, domnule. Oribilă.

— Aceasta este o judecată subiectivă. Oribilul unuia poate să nu fie același lucru ca oribilul altuia.

— Oase zdrobite, inimi care plesnesc, capete care explodează, carne care arde, sânge, durere, țipete – felul ăsta de oribil.

— Poate că da, probabil că nu.

— Iar chestia asta!

— Mai degrabă vor înceta să existe.

— Asta înseamnă moarte.

— Nu, e altceva. Moartea lasă în urmă un cadavru.

Mă întindeam după o prăjitură. Mi-am tras mâna înapoi, fără să iau vreuna din farfurie.

— Domnule, mă speriați.

Un bâtlan albastru așezat te uimește când își dezvăluie adevărata înălțime, întinzându-și picioarele lungi ca niște bețe. În același fel, fratele John se dovedi mai înalt decât mi-l aminteam, când se ridică de pe scaunul său.

— Am fost foarte speriat eu însumi, foarte rău, acum câțiva ani. Te obișnuiești să trăiești cu asta.

M-am ridicat în picioare și am spus:

— Frate John… indiferent de munca pe care o faceți aici…

sunteți sigur că trebuie s-o faceți?

— Intelectul meu e dăruit de Dumnezeu. Am obligația sfântă să-l folosesc.

Cuvintele sale atinseră o coardă sensibilă în mine. Când unul dintre morții care zăbovesc în lumea aceasta, după ce fusese asasinat, vine la mine căutând dreptate, mă simt obligat întotdeauna să ajut acel suflet sărman.

Diferența constă în faptul că eu mă bazez atât pe rațiune, cât și pe ceva ce ați putea numi al șaselea simț, în timp ce fratele John folosește în cercetările sale doar intelectul.

Al șaselea simț este un lucru miraculos, care sugerează prin el însuși o ordine supranaturală. Dar intelectul uman – cu toată puterea și triumfurile sale – este format în mare parte din vorbe și, ca atare, e coruptibil.

Mâinile călugărului, la fel ca intelectul său, erau dăruite de Dumnezeu, dar el nu alesese să le folosească pentru a strangula prunci.

Nu era nevoie să-i reamintesc asta. Am spus doar:

— Am avut un vis teribil. Sunt îngrijorat în legătură cu copiii din școală.

Spre deosebire de sora Angela, fratele John nu-și dădu seama imediat că visul meu era o minciună.

— Visele tale s-au adeverit, în trecut? zise el.

— Nu, domnule. Dar acesta a fost… foarte real.

Fratele John își trase gluga peste cap.

— Odd Thomas, încearcă să visezi ceva plăcut.

— Domnule, nu-mi pot controla visele.

Într-un mod părintesc, își puse brațul pe umerii mei.

— Atunci poate că n-ar trebui să dormi. Imaginația are o putere îngrozitoare.

Nu-mi dădeam seama că traversam încăperea împreună cu el, dar acum grupul de fotolii rămăsese în urma noastră, iar în fața mea o ușă alunecă fără să scoată vreun sunet și se deschise. Dincolo de ușă se găsea anticamera scăldată în lumină roșie.

Deoarece traversasem singur pragul, m-am întors ca să privesc înapoi spre fratele John.

— Domnule, când ați renunțat să fiți doar un savant ca să fiți un călugăr savant, nu v-ați gândit ca în loc de asta să deveniți vânzător de anvelope?

— Care-i poanta?

— Domnule, nu-i niciun banc. Când viața mea a devenit prea complicată și am renunțat să fiu bucătar de minuturi, m-am gândit la o viață în lumea anvelopelor. Dar în loc de asta am venit aici.

Călugărul nu spuse nimic.

— Dacă aș fi putut să fiu vânzător de anvelope, să ajut oamenii să aibă roți cu cauciuc bun, și la un preț bun, ar fi fost o muncă folositoare. Dacă aș fi putut fi un vânzător de anvelope *și nimic altceva,* doar un vânzător bun cu un mic apartament și cu fata pe care am cunoscut-o cândva, asta mi-ar fi fost suficient.

Ochii săi violeți erau roșcați din cauza luminii din vestibul. Călugărul clătină din cap, respingând viața din lumea anvelopelor.

— Vreau să știu.

— Ce să știți? am întrebat eu.

— Totul, spuse el, iar ușa alunecă și se închise între noi.

Litere de oțel șlefuit pe oțel lustruit: *PER OMNIA SAECULA SAECULORUM.*

„În vecii vecilor”.

Am trecut prin uși care fâșâiau, prin lumină untoasă și albastră, am ieșit la suprafață, în noapte, și am încuiat ușa de bronz cu cheia mea universală.

LIBERA NOS A MALO, spunea ușa.

„Eliberează-ne de rău”.

În timp ce urcam treptele de piatră către curtea abației, începu să ningă. Fulgi uriași se roteau grațioși în bezna fără de vânt, se roteau ca după ritmul unui vals pe care nu puteam să-l aud.

Noaptea nu mai părea la fel de geroasă ca mai înainte. Poate că în Cușca lui John fusese mai frig decât îmi dădusem seama și, prin comparație cu acel tărâm, noaptea de iarnă părea blândă.

După o clipă, fulgii mari ca niște flori înghețate lăsară loc unora mai mici. Aerul se umplu cu așchii fine ale norilor nevăzuți.

Acesta era momentul pe care îl așteptasem la fereastra micului meu apartament de oaspete, înainte ca Boo și *bodachul* să apară în curtea de jos.

Până să vin la această mânăstire, îmi petrecusem viața în orașul Pico Mundo, din deșertul Californiei. Nu văzusem niciodată zăpada căzând până când, ceva mai devreme în noaptea aceea, cerul scuipase câțiva fulgi, într-un start fals.

Acum, în primul minut al adevăratei furtuni, am rămas vrăjit de spectacol, crezând ceea ce auzisem, că nu există doi fulgi de zăpadă identici.

Frumusețea îmi tăie răsuflarea, modul în care fulgii cădeau și totuși noaptea rămânea liniștită, complexitatea simplității… Cu toate că noaptea ar fi fost și mai frumoasă dacă Stormy ar fi fost aici să o împartă cu mine, pentru o clipă totul a fost bine, totul mergea bine, apoi, bineînțeles, cineva țipă.

CAPITOLUL 7

Strigătul strident de alarmă fusese atât de scurt, încât puteai să crezi că ți-l imaginaseși sau că o pasăre de noapte, gonită de zăpadă către adăpostul pădurii, țipase chiar în timp ce zburase pe deasupra ta.

În vara anului trecut, când oameni înarmați atacaseră mallul din Pico Mundo, auzisem atât de multe țipete, încât sperasem ca urechile să nu mă mai ajute după aceea. Patruzeci și una de persoane nevinovate fuseseră împușcate. Nouăsprezece pieriseră. Aș fi dat muzica și vocile prietenilor mei pentru o tăcere care ar fi exclus din restul vieții mele toate țipetele omenești de durere și de groază a morții.

Ne dorim deseori lucruri greșite, iar dorința mea egoistă nu se împlinise. Nu sunt surd la durere sau orb la sânge – sau la morți, așa cum îmi dorisem un timp să fiu.

M-am grăbit instinctiv dincolo de colțul cel mai apropiat al abației. Am cotit la nord, de-a lungul sălii de mese, acolo unde călugării mănâncă, iar la unu noaptea nu era aprinsă nicio lumină.

Mi-am mijit ochii și am privit prin zăpada care curgea compact în noaptea dinspre pădurea din vest. Dacă se afla cineva acolo, atunci furtuna îl ascundea.

Sala de mese făcea un colț interior cu aripa bibliotecii. M-am îndreptat din nou spre vest și am trecut pe lângă ferestrele cu pervaz adânc, dincolo de care se așternea bezna cărților puse în ordine.

În timp ce coteam către colțul de sud-vest al bibliotecii, am fost gata să cad peste un om care zăcea cu fața în jos pe sol. Purta veșmântul negru cu glugă al unui călugăr.

Surpriza mi-a adus iute aerul rece în plămâni – o scurtă durere în piept – și îl scoase într-un nor alb, în viteză.

Am căzut în genunchi lângă călugăr, apoi am ezitat să-l ating, de teamă să descopăr nu numai că se prăbușise, ci că fusese lovit până căzuse pe sol.

Lumea dincolo de acest refugiu din munți era în mare măsură barbară, o stare către care se străduia să ajungă cam de un secol și jumătate. O civilizație cândva minunată era acum doar o amăgire, o mască falsă ce permitea barbarilor să comită cele mai mari cruzimi în numele unor virtuți pe care o lume cu adevărat civilizată le-ar fi recunoscut drept rele.

Deoarece fugisem de această dezordine barbară, îmi era greu să recunosc că niciun loc nu era sigur, că niciun refugiu nu se afla dincolo de atingerea anarhiei. Silueta ghemuită pe sol lângă mine putea fi dovada – mai solidă decât *bodachii* – că nu exista niciun port în care să acostez în siguranță.

Anticipând figura lui zdrobită, l-am atins, în timp ce zăpada îi împodobea rasa simplă. Cu un fior de speranță, l-am întors pe spate.

Zăpada care cădea părea să aducă lumină în noapte, dar era o irizație fantomatică, ce nu lumina nimic. Cu toate că gluga alunecase de pe fața victimei, n-am putut s-o văd suficient de limpede ca să-l identific pe călugăr.

Am pus o mână la gura lui și n-am simțit nici răsuflare, nici barbă. Unii dintre frați aveau barbă, alții nu.

Am apăsat vârful degetelor pe gâtul lui, care era cald încă, și am pipăit după arteră. Am avut impresia că simt pulsul.

Din cauză că mâinile mele erau pe jumătate amorțite din pricina frigului și mai puțin sensibile la căldură, se putea să nu fi simțit expirația slabă, atunci când îi atinsesem buzele.

Când m-am aplecat în față că să-mi lipesc urechea de gura lui, sperând să aud vreun semn de respirație, am fost lovit din spate.

Fără îndoială, atacatorul dorise să-mi spargă țeasta. Izbise exact atunci când m-am aplecat, iar ciomagul îmi atinse ușor ceafa și lovi puternic în umărul meu stâng.

Am căzut înainte, m-am rostogolit la stânga, m-am rostogolit în continuare, am sărit în picioare, am fugit. Nu aveam nicio armă. El avea un ciomag și poate și ceva mai periculos, un cuțit.

Felul de ucigași care-și folosesc mâinile, cei fără pistol, pot să te zdrobească folosind un ciomag sau să te stranguleze cu o

eșarfă, dar majoritatea lor au și arme cu lamă, ca rezervă de siguranță, sau pentru distracția care poate fi un preludiu sau un epilog.

Tipii cu pălării cu boruri ridicate, de care am amintit mai înainte, aveau bâte, pistoale, chiar și o presă hidraulică pentru automobile, dar cu toate astea aveau și cuțite. Dacă munca ta e cea aducătoare de moarte, o armă nu-i suficientă, așa cum un instalator n-ar răspunde la un apel de urgență luând cu el o singură cheie fixă.

Deși viața mă făcuse bătrân pentru vârsta mea, sunt încă iute în tinerețea mea. Sperând că atacatorul meu era mai bătrân și deci mai lent, am sprintat către abație, prin curtea deschisă, unde nu exista niciun colț în care să fiu înghesuit.

Am gonit prin zăpada care cădea, așa că părea că vântul se pornise, lipind fulgii de genele mele.

În acel al doilea minut al furtunii, pământul rămăsese negru, neschimbat de măturarea viforniței. După câțiva pași țopăituri, pământul începu să se încline ușor către pădurea pe care nu puteam s-o văd, bezna deschisă coborând către un întuneric țepos.

Intuiția insista ca pădurea însemna moartea mea. Dacă alergam către ea, era ca și cum aș fi alergat către propriul mormânt.

Sălbăticia nu-i mediul meu natural. Eu sunt un băiat de la oraș, mă simt acasă dacă am pavaj sub picioare, sunt expert cu o legitimație de bibliotecă, un maestru al grătarului cu gaz și al tigăii.

Dacă urmăritorul meu era o fiară din noua barbarie, probabil că nu era în stare să facă focul cu două lemne și o piatră, probabil că nu reușea să descopere nordul după creșterea mușchilor pe copaci, dar natura fără legi putea să-l facă să se simtă mai în largul lui în pădure decât aș fi putut fi eu vreodată.

Aveam nevoie de o armă, dar nu aveam nimic, în afară de cheia mea universală, un șervețel de hârtie și insuficiente cunoștințe de arte marțiale pentru a face o armă mortală din ele.

Iarba tunsă lăsă loc ierbii înalte, iar după zece metri, natura îmi puse arme sub picioare: pietre desprinse, care îmi testau agilitatea și echilibrul. M-am oprit, m-am aplecat, am înhățat două pietre de mărimea unei prune, m-am întors și am aruncat una, am zvârlit-o cu putere, apoi am aruncat-o și pe cealaltă.

Pietrele dispărură în zăpadă și beznă. Fie scăpasem de urmăritor, fie acesta, intuind intenția mea, mă ocolise când mă oprisem și mă aplecasem.

Am înhățat alte proiectile de pe sol, am făcut o răsucire de 360 de grade și am privit în noapte, gata să-l împroșc pe individ cu vreo două pietre de vreo două sute de grame.

Nu se mișcă nimic, doar zăpada care părea să coboare în jurubițe drepte ca șirurile unei perdele de mărgele, numai că fiecare fulg se răsucea în timp ce cădea.

Nu puteam să văd la o distanță mai mare de cinci metri. Nu-mi imaginasem că zăpada poate să cadă suficient de deasă ca să limiteze atât de mult vizibilitatea.

O dată, de două ori am avut impresia că am zărit pe cineva mișcându-se la limita câmpului meu vizual, dar trebuie să fi fost o iluzie optică, pentru că n-am zărit nicio siluetă. Treptat, modelele zăpezii în noapte începură să mă zăpăcească.

Mi-am ținut răsuflarea și am ascultat. Zăpada nici măcar nu-și șoptea drumul către pământ, ci părea că presară noaptea cu tăcere.

Am așteptat. Mă pricep să aștept. Am așteptat șaisprezece ani ca mama mea cea dereglată să mă omoare în somn, înainte să mă mut și s-o las singură acasă împreună cu iubitul ei pistol.

Dacă, în ciuda pericolului periodic ce apare din cauza darului meu, aș trăi o viață de durată medie, aș mai avea de așteptat încă șaizeci de ani până am s-o văd din nou pe Stormy Llewellyn, în următoarea lume. Va fi o așteptare lungă, dar eu am răbdare.

Mă durea umărul stâng, iar ceafa, atinsă ușor de ciomag, se simțea ceva mai puțin grozav. Înghețasem până-n măduvă oaselor.

Din cine știe din ce motiv, nu fusesem urmărit.

Dacă furtuna avea să dureze suficient de mult ca să albească solul, aș fi putut să mă arunc pe spate și să fac un înger pe zăpadă. Dar situația nu era potrivită pentru joacă. Poate mai târziu.

Abația nu se mai vedea. Nu eram sigur din ce direcție venisem, dar nu eram îngrijorat că o să mă rătăcesc. Nu mă rătăcisem niciodată.

Anunțându-mi sosirea cu un clănțănit de dinți incontrolabil, ținând câte o piatră în fiecare mână, mi-am croit fără vlagă drum peste pajiște, am găsit din nou iarba scurtă a grădinii. Abația se ivi din furtuna tăcută.

Când am ajuns la colțul bibliotecii, unde fusesem gata să cad peste călugărul întins, n-am mai găsit nici victima, nici agresorul. Îngrijorat că omul își recăpătase cunoștința și – rău lovit și dezorientat – se târâse mai departe, leșinând apoi încă o dată, am căutat într-un arc de cerc lărgit, dar n-am găsit pe nimeni.

Biblioteca forma un L cu peretele din spate al aripii pentru oaspeți, din care pornisem în urmărirea unui *bodach,* cu mai puțin de o oră în urmă. În cele din urmă am aruncat pietrele în jurul cărora erau strânse mâinile mele pe jumătate înghețate, am descuiat ușa de la scara din spate și am urcat la etajul trei.

În holul înalt, ușa micului meu apartament era deschisă, așa cum o lăsasem. În așteptarea zăpezii, stătusem la lumina lumânării, dar acum din camera mea ieșea o lumină mai puternică.

CAPITOLUL 8

Nu credeam că pe la ora unu dimineața, fratele Roland, responsabilul cu găzduirea oaspeților, schimba lenjeria de pat sau distribuia o parte din cele „două poloboace cu vin”, pe care Sfântul Benedict le specificase – atunci când scrisese Regulile care stabileau ordinea monahală, în secolul al VI-lea – ca reprezentând proviziile necesare pentru fiecare casă de oaspeți.

St. Bartholomew nu stabilise vreo cantitate de vin. Frigiderul mic, de sub masă, din baia mea, conținea cutii de coca-cola și sticle de ceai la gheață.

Când am intrat în camera mea din față, pregătit să strig „secătură” sau „jigodie” sau alt epitet ce mi s-ar fi părut potrivit pentru atmosfera medievală, n-am descoperit niciun dușman, ci un prieten. Fratele Knuckles, cunoscut uneori drept fratele Salvatore, stătea la fereastră, privind zăpada care cădea.

Fratele Knuckles este extrem de conștient de lumea din jurul său, de cele mai ușoare sunete și de fiecare mireasmă, pentru că astfel supraviețuise în lumea în care acționase înainte să devină călugăr. Chiar în clipa în care treceam în tăcere pragul, el îmi zise:

— O să-ți găsești moartea, hoinărind pe o noapte ca asta, îmbrăcat așa.

— Nu hoinăream, i-am răspuns eu, închizând ușa liniștit în urma mea. Chiuleam.

Călugărul se întoarse de la fereastră, cu fața spre mine.

— Eram în bucătărie, dând gata niște friptură de vită și niște brânză provolone, când te-am văzut urcând pe scări din Cușca lui John.

— Nu era nicio lumină în bucătărie, domnule. Aș fi observat-o.

— Lumina frigiderului e suficientă ca să-ți pregătești o gustare și poți să mănânci foarte bine la lucirea ceasului

cuptorului cu microunde.

— Ați comis păcatul lăcomiei în întuneric, nu-i așa?

— Chelarul trebuie să se asigure că mâncarea e proaspătă, nu crezi?

În calitate de chelar al abației, fratele Knuckles cumpără, depozitează și inventariază mâncarea, băuturile și alte bunuri pentru mânăstire și pentru școală.

— Oricum, zise el, un tip care mănâncă noaptea într-o bucătărie luminată care nu are jaluzele e un tip care are parte de ultimul său sandviș.

— Chiar dacă tipul ăla e un călugăr dintr-o mânăstire?

Fratele Knuckles ridică din umeri:

— Niciodată nu ești suficient de atent…

În trening, în loc de haina sa călugărească, înalt cam de un metru șaptezeci și având cam vreo sută de kilograme de oase și mușchi, călugărul arăta ca o mașină de turnat metal, îmbrăcată într-un veșmânt de flanelă cenușie.

Ochii săi apoși, fruntea și fălcile colțuroase și din topor ar fi putut să-i dea un aspect plin de cruzime sau chiar amenințător. În viața sa anterioară, oamenii se temuseră de el și avuseseră motive s-o facă.

Doisprezece ani în mânăstire, ani de remușcări și pocăință aduseseră căldură în ochii aceia cândva de gheață și insuflaseră în el o amabilitate care-i transformase figura nefericită. Acum, la patruzeci și cinci de ani, putea fi confundat cu un luptător profesionist care practicase sportul prea mult timp: urechi ca o conopidă, nas ca o ciupercă Portobello, umilința unui boxer mediocru care învățase pe pielea lui că puterea animalică nu te face campion.

Un mic glob de gheață topită alunecă de pe fruntea mea și ajunse pe obrazul meu drept.

— Ești plin de zăpadă, zise Knuckles și se îndreptă spre baie. Îți aduc un prosop.

— E o sticluță cu aspirine lângă chiuvetă. Am nevoie de o aspirină.

Se întoarse cu un prosop și cu aspirina.

— Vrei niște apă ca s-o înghiți sau niște coca-cola?

— Dați-mi un poloboc cu vin.

— Probabil că pe vremea Sfântului Benny oamenii aveau ficat de oțel. Un poloboc avea vreo două sute cincizeci de litri.

— Atunci am nevoie doar de o jumătate de poloboc.

În timpul în care mi-am șters cu prosopul părul, uscându-l pe jumătate, fratele îmi aduse o coca-cola.

— Ai urcat scara de la Cușca lui John și ai rămas uitându-te la zăpadă așa cum se uită un curcan la ploaie, cu gura deschisă în sus, până se îneacă.

— Domnule, eu n-am mai văzut zăpadă până acum.

— Apoi, bum! Ai țâșnit ca glonțul dincolo de colțul sălii de mese.

M-am așezat pe un fotoliu și am scuturat două aspirine din sticlă, după care am zis:

— Am auzit pe cineva țipând.

— Eu n-am auzit niciun țipăt.

— Erați înăuntru și mestecați zgomotos, i-am reamintit eu.

Knuckles se așeză pe celălalt fotoliu.

— Și cine a țipat?

Am înghițit două aspirine cu coca-cola și i-am spus:

— L-am descoperit pe unul dintre frați cu fața în jos pe pământ – lângă bibliotecă. La început nu l-am văzut, fiind îmbrăcat în veșmânt negru, și aproape că m-am împiedicat de el.

— Cine era?

— Nu știu. Un tip greu. L-am rostogolit, n-am putut să-i văd figura în întuneric – apoi cineva a încercat să-mi spargă țeasta, lovindu-mă din spate.

Părul său tuns perie păru să se zburlească de indignare.

— Asta nu pare să se potrivească mănăstirii St. Bart!

— Ciomagul sau ce-o fi fost mi-a atins ușor ceafa, iar partea cea mai nasoală a încasat-o umărul meu stâng.

— Puteai foarte bine să fi fost în Jersey, chestii din astea se întâmplă pe acolo.

— N-am fost niciodată în New Jersey.

— Ți-ar fi plăcut. Chiar și când e rău, Jersey e întotdeauna real.

— Au unul dintre cele mai mari depozite din lume de anvelope uzate. Probabil că l-ați văzut.

— Niciodată. Nu-i un lucru trist? Trăiești cea mai mare parte a vieții tale într-un loc și iei lucrurile ca atare.

— Domnule, n-ați știut de depozitul de anvelope?

— Oamenii care au trăit toată viața în New York nu s-au urcat niciodată în vârful Empire Stete Building. Ești bine, fiule? Cum e umărul tău?

— Putea să fie mai rău.

— Poate ar trebui să te duci la infirmerie, să-l pui pe fratele Gregory să-ți examineze umărul.

Fratele Gregory este infirmierul. Are calificare de asistent medical.

Mărimea comunității monahale nu-i suficientă pentru a justifica un infirmier cu normă întreagă – mai ales că surorile au o asistentă a lor pentru schit și pentru copiii din școală – deci fratele Gregory se ocupă și de spălătorie, împreună cu fratele Norbert.

— O să fiu bine, domnule, l-am asigurat eu.

— Cine a încercat să te dea gata?

— N-am apucat să-l văd.

I-am explicat cum mă rostogolisem și fugisem, crezând că agresorul era pe urmele mele, și cum dispăruse călugărul de care fusesem gata să mă împiedic, atunci când mă întorsesem.

— Deci nu știm dacă s-a ridicat singur și a plecat sau a fost cărat, spuse Knuckles.

— Nu știm nici măcar dacă era fără cunoștință sau mort.

Knuckles se încruntă și zise:

— Nu cred că era mort. Oricum, nu are nicio logică. Cine ar ucide un călugăr?

— Da, domnule, dar cine ar lovi un călugăr, lăsându-l fără cunoștință?

Knuckles medită un moment.

— O dată, individul ăsta a pocnit un pastor luteran, dar asta nu se pune.

— Domnule, nu cred că trebuia să-mi spuneți asta.

Călugărul dădu din mână, respingând îngrijorarea mea.

Mâinile sale puternice păreau a fi numai încheieturi, de aceea primise porecla respectivă.

— N-am zis că eram eu. Ți-am zis, niciodată n-am făcut ceva grav. Mă crezi în privința asta, nu-i așa, fiule?

— Da, domnule. Dar ați zis că a fost o lovitură accidentală.

— N-am dat gata pe nimeni, nici măcar accidental.

— Bine…

Fratele Knuckles, fost Salvatore Giancomo, fusese gorila bine plătită a mafioților, înainte ca Dumnezeu să-i schimbe complet viața.

— Am zdrobit fețe, am rupt niște picioare, dar n-am lichidat niciodată pe nimeni.

Pe când împlinise patruzeci de ani, Knuckles începuse să se răzgândească în privința drumului său în viață. Se simțea „gol, plutind ca o barcă pe mare, fără nimeni în ea”.

În timpul acestei crize de încredere, Knuckles și alți indivizi dormeau în casa șefului său, pentru că acest șef – Tony „Eggbeater”{7} Martinelli – fusese amenințat cu moartea. Nu fusese un dormit în pijama și alte alea, ci unul de felul celui în care fiecare își aduce cele două arme automate favorite. Oricum, într-o seară, Knuckles se pomenise citindu-i o poveste fetiței de șase ani a lui Eggbeater.

Povestea era despre o jucărie, o păpușă de porțelan în formă de iepure, mândră de înfățișarea ei și, ca urmare, foarte mulțumită de sine. Apoi iepurele îndurase o serie de ghinioane teribile, care îl umiliseră, iar odată cu umilința venise și empatia pentru suferința altora.

Fata adormise cu jumătate de poveste necitită. Knuckles simțise o nevoie groaznică să afle ce se întâmplase cu iepurele, dar nu voia ca tovarășii săi zdrobitori de fețe să creadă că era interesat cu adevărat de cartea copilului.

La câteva zile după aceea, când amenințarea la adresa Eggbeater dispăruse, Knuckles se dusese la o librărie și cumpărase un exemplar al poveștii cu iepurele. O citise de la început și, când ajunsese la sfârșit, când iepurașul de porțelan își găsește drumul înapoi la fetița care îl iubea, Knuckles izbucnise în plâns.

Nu mai lăcrimase până atunci. În după-amiaza aceea, în bucătăria din casa lui grosolană, unde locuia singur, suspină ca un copil.

În zilele acelea, nimeni dintre cei care îl cunoșteau pe Salvatore „Knuckles” Giancomo, nici măcar mama sa, n-ar fi spus că-i un tip introspectiv. Dar el își dăduse seama că nu plângea doar pentru că iepurașul de porțelan se întorsese acasă. Plângea din cauza iepurelui, dar și din altă cauză.

Pentru un timp, nu-și imaginase ce putea fi acel altceva. Stătuse la masa din bucătărie, bând ceașcă după ceașcă de cafea, mâncând grămezi de pizzelle{8} făcute de mama sa, recâștigându-și în mod repetat stăpânirea de sine, apoi clacând din nou și izbucnind în plâns.

Mai târziu înțelesese că plângea pentru sine. Îi era rușine de ceea ce devenise, jelea omul care se așteptase să devină pe când era băiat.

Înțelegerea îl lăsă într-o stare conflictuală. Dorea încă să fie un dur, se mândrea să fie puternic și nepăsător. Și se părea că devenise slab și emotiv.

În luna următoare, citi și reciti povestea iepurelui. Începu să înțeleagă că atunci când Edward, iepurele, descoperise umilința și învățase să simtă compasiune față de pierderile altora, nu devenise mai slab, ci, de fapt, devenise mai puternic.

Knuckles cumpărase o altă carte a aceluiași autor. Aceasta era cu un șoarece cu urechi mari, fără căpătâi, care salvase o prințesă.{9}

Șoarecele avu un impact mai mic asupra sa decât iepurașul, dar, oh, îi plăcea și șoricelul. Îi plăcea șoarecele pentru curajul său și pentru dorința de a se sacrifica din dragoste.

La trei luni după ce citise povestea cu iepurele de porțelan, Knuckles stabili o întâlnire cu FBI. Se oferi să prezinte dovezi împotriva șefului său și a unei grămezi de mafioți.

Îi trădase în parte ca să se elibereze, dar la fel de mult pentru că voia s-o salveze pe fetița căreia îi citise o parte din povestea cu iepurele. Spera s-o scutească de viața rece și schiloadă de fiică a unui șef de delincvenți, viață care ar fi

devenit zilnic tot mai dură în jurul ei, întemnițând-o precum cimentul.

După aceea, Knuckles fusese instalat în Vermont, în cadrul Programului de Protecție a Martorilor. Noul său nume era Bob Loudermilk.

Vermont se dovedi un șoc cultural prea puternic. Sandalele, cămășile de flanelă și bărbații de cincizeci de ani cu codițe îl agasau.

Încercă să se împotrivească celor mai rele tentații ale lumii cu ajutorul unei biblioteci tot mai mari de cărți pentru copii. Descoperi că unii autori de cărți păreau să aprobe cu subtilitate felul de comportament și valorile pe care le acceptase el cândva, iar indivizii îl speriară. Nu reuși să găsească suficienți iepuri de porțelan gânditori și șoricei cu urechi mari și curajoși.

În timp ce prânzea într-un restaurant italian mediocru, tânjind după Jersey, simți brusc chemarea vieții monahale. Acest lucru se întâmplă la scurt timp după ce un chelner îi puse în față o porție de gnocchi de proasta calitate, elastici ca niște caramele, dar asta-i o poveste pentru mai târziu.

Ca novice, urmând calea regretului de la remușcare la căință desăvârșită, Knuckles găsi prima fericire desăvârșită din viața sa. În abația St. Bartholomew, Knuckles înflorea.

Acum, în noaptea plină de zăpadă, cu mulți ani mai târziu, în timp ce eu mă gândeam să iau încă două aspirine, călugărul zise:

— Preotului aceluia, care se numea Hoobner, îi părea atât de rău pentru soarta indienilor americani, pentru modul în care își pierduseră pământul și tot ce avuseseră, încât pierdea întotdeauna bani la douăzeci și unu, în cazinourile lor. Unii dintre banii aceia erau împrumutați cu dobândă foarte mare de la Tony Martinelli.

— Sunt surprins că Eggbeater împrumuta bani unui preot.

— Tony își imagina ca dacă Hoobner nu putea să-i plătească dobânda de optzeci la sută pe săptămână din buzunarul său, atunci avea să fure din donațiile de duminică. După cum s-a dovedit, Hoobner practica jocuri de noroc și

ciupea de fund chelnerițele, dar nu fura. Așa că, atunci când a încetat să plătească dobânzile, Tony a trimis un tip ca să discute cu Hoobner dilema morală a acestuia.

— Un tip care nu erați dumneavoastră, am zis eu.

— Un tip care nu eram eu, noi îi spuneam Needles{10}.

— Nu cred că vreau să știu de ce i se spunea așa.

— Nu, nu vrei, fu de acord Knuckles. Oricum, Needles i-a dat lui Hoobner o ultimă șansă să plătească, dar în loc să primească această solicitare cu atenție creștinească, predicatorul i-a zis „Du-te dracului”. După care a scos un pistol și a încercat să-i găurească lui Needles biletul de călătorie.

— Preotul a tras în Needles?

— Poate că era metodist, nu un luteran. L-a împușcat pe Needles, dar l-a rănit doar în umăr, iar Needles și-a scos arma și l-a omorât pe Hoobner.

— Deci preotul ar fi fost gata să împuște pe cineva, dar nu să fure.

— Nu susțin că asta e o învățătură metodistă tradițională.

— Da, domnule, înțeleg.

— Dacă mă gândesc bine, poate că preotul era unitarian. Oricum, era un predicator și a murit împușcat, deci lucruri rele se pot întâmpla oricui, chiar și unui călugăr.

Deși frigul nopții de iarnă nu mă părăsise în întregime, mi-am apăsat cutia rece de coca-cola de frunte.

— Problema pe care o avem include și *bodachi*.

Pentru că era unul dintre puținii oameni de încredere de la St. Bartholomew, i-am povestit despre cele trei umbre demonice strânse lângă patul lui Justine.

— Și se strânseseră și în jurul călugărului de care ai fost gata să te împiedici?

— Nu, domnule. *Bodachii* sunt aici pentru ceva mai important decât un călugăr lovit și lăsat fără cunoștință.

— Ai dreptate. Asta nu-i soiul ăla de încăierare care atrage mulțimea.

Se ridică de pe fotoliu și se duse la fereastră. Privi în noapte o vreme, apoi zise:

— Mă întreb… Crezi că viața mea trecută mă ajunge din urmă?

— A fost cu cincisprezece ani în urmă. Eggbeater nu-i în închisoare?

— A murit în pușcărie. Dar unii dintre ceilalți bandiți au memorie bună.

— Domnule, dacă v-ar fi urmărit un ucigaș, n-ați fi fost mort până acum?

— Cu siguranță. Aș fi stat pe un scaun netapițat și aș fi citit reviste vechi în purgatoriu.

— Nu cred că are vreo legătură cu ceea ce ați fost cândva.

Călugărul se întoarse către fereastră.

— De pe buzele tale la urechile Domnului. Lucrul cel mai rău ar fi dacă cineva de aici ar păți ceva din cauza mea.

— Toți cei de aici se simt mai bine datorită dumneavoastră, l-am asigurat eu.

Lespezile și butucii de pe fața sa se deformară într-un zâmbet pe care l-ai fi considerat îngrozitor, dacă nu l-ai fi cunoscut pe călugăr.

— Ești un băiat bun. Dacă aș fi avut vreodată un copil, mi-ar fi plăcut să cred că ar fi semănat un pic cu tine.

— Domnule, nu doresc nimănui să fie ca mine.

— Dar dacă aș fi fost tatăl tău, continuă fratele Knuckles, probabil că ai fi fost mai scund și mai îndesat, cu capul mai aproape de umeri.

— N-am nevoie de gât, i-am replicat eu. Nu port niciodată cravată.

— Nu, fiule, ai nevoie de gât ca să ieși în evidență. Asta faci. Asta *ești*.

— În ultimul timp m-am gândit să-mi iau măsură pentru o haină monahală, să devin novice.

Călugărul se întoarse la scaunul său, dar se așeză doar pe un braț al acestuia, privindu-mă. După ce se gândi bine, zise:

— Poate că într-o zi o să auzi chemarea. Dar nu prea curând. Faci parte din lume și trebuie să fii al ei.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că trebuie să fac parte din lume.

— Lumea are nevoie de tine ca să fii în ea, să fii afară din locul acesta. Fiule, ai lucruri de făcut.

— De asta mi-e teamă. De lucrurile pe care le am de făcut.

— Mânăstirea nu-i o ascunzătoare. Dacă un nătărău vrea să vină aici și să depună jurământul, poate să facă asta doar dacă vrea să se deschidă pentru ceva mai mare decât lumea, nu pentru că vrea să se strângă într-o sferă mică, așa cum fac unele crustacee.

— Domnule, uneori trebuie să te faci ghem ca să scapi de unele lucruri.

— Te referi la vara de acum doi ani, la împușcăturile de la mall. Fiule, n-ai nevoie de iertarea nimănui.

— Știam ce urma, știam că veneau oamenii înarmați. N-am fost în stare să-i opresc. Nouăsprezece oameni au murit.

— Toată lumea spune că fără tine ar fi murit sute.

— Nu sunt un erou. Dacă oamenii ar ști de darul meu și ar ști că, deși îl am, n-am putut să opresc nenorocirea, nu m-ar mai considera un erou.

— Nu ești Dumnezeu. Ai făcut tot ce ai putut, tot ce ar fi putut face cineva.

În timp ce am pus jos cutia de coca-cola, am luat sticluța cu aspirine și mi-am scuturat două în palmă, schimbând subiectul.

— Îl veți trezi pe abate ca să-i spuneți că m-am împiedicat de un călugăr fără cunoștință?

Fratele se uită la mine, încercând să decidă dacă *să-mi permită* să schimb subiectul. Apoi zise:

— Poate că o să fac asta, după un timp. Mai întâi o să fac un control neoficial al celor care dorm, să văd dacă pot să găsesc pe cineva care ține gheață pe un cucui din cap.

— Călugărul de care m-am împiedicat.

— Exact. Avem două întrebări. În al doilea rând, de ce i-ar da cineva cu ciomagul în cap unui călugăr? Dar, *prima* întrebare este: de ce era un călugăr la ora aceea afară, unde putea să fie lovit cu un ciomag?

— Presupun că nu vreți să-i faceți necazuri unui frate.

— Dacă e implicat un păcat, nu pot să-l ajut să ascundă

duhovnicului său ce-a făptuit. N-ar fi o favoare făcută sufletului său. Dar dacă a fost doar o prostie, atunci priorul n-ar trebui să afle.

Priorul, adjunctul starețului, este cel care menține disciplina în mânăstire.

Priorul de la St. Bartholomew este părintele Reinhart, un călugăr mai în vârstă, cu buze subțiri și nas îngust, mai puțin de jumătate din nasul cu care se fălește fratele Knuckles. Ochii, sprâncenele și părul său aveau culoarea unei pete de cenușă de pe frunte, făcută în Miercurea Cenușii.

În timp ce mergea, părintele Reinhart părea că plutește ca un spirit deasupra solului și era neobișnuit de tăcut. Mulți dintre frați îi spuneau Fantoma Cenușie, dar cu afecțiune.

Părintele Reinhart menținea disciplina cu fermitate, fără a fi aspru sau nedrept. Deoarece fusese cândva director de școală catolică, te înștiința că are un băț, chiar dacă nu-l folosise niciodată, în care făcuse găuri pentru a reduce rezistența aerului.

— Ca să știi, zicea el, făcând cu ochiul.

Fratele Knuckles se duse la ușă, ezită, apoi se uită înapoi la mine.

— Dacă urmează ceva rău… de cât timp dispunem?

— După ce s-a arătat primul *bodach*… uneori durează o zi, uneori două…

— Ești sigur că nu te-ai ales cu o contuzie sau cu altceva?

— Cu nimic ce nu trece cu patru aspirine, l-am asigurat eu, după care am aruncat a doua pereche de tablete în gură și le-am mestecat.

— Ești un dur? întrebă Knuckles, strâmbându-se.

— Am citit că sunt absorbite în sânge mai iute în felul ăsta, prin țesutul din gură.

— Adică dacă trebuie să faci o injecție împotriva gripei, o să-l pui pe doctor să ți-o facă în limbă? Culcă-te câteva ore.

— O să încerc.

— Caută-mă după slujba de dimineață, înainte de liturghie. O să-ți spun cine a fost pocnit în cap și – poate – de ce, dacă o să aflu de ce. Iisus fie cu tine, fiule.

— Și cu dumneavoastră.

Călugărul plecă și închise ușa în urma sa.

Ușile apartamentelor din casa de oaspeți, ca și cele din camerele călugărilor din alte aripi, n-au broască. Toți cei de aici respectă intimitatea celorlalți.

Am cărat un scaun cu spetează zdravănă până la ușă și l-am potrivit sub clanță, ca să împiedic să intre cineva.

Poate că mestecatul aspirinei și lăsatul ei să se dizolve în gură mărește viteza de absorbție a medicamentului, dar gustul e de rahat.

Când am băut niște coca-cola ca să scap de gustul acela groaznic, tabletele zdrobite intrară în reacție cu băutura răcoritoare și m-am pomenit cu spume la gură, ca un câine turbat.

Când e vorba de figuri tragice, am mai mult talent pentru bufonerie decât are Hamlet, iar dacă regele Lear ar păși dincolo de o coajă de banană aflată în drumul său, piciorul meu o va găsi de fiecare dată.

CAPITOLUL 9

Apartamentul confortabil, dar simplu, pentru oaspeți avea o cabină de duș atât de mică încât aveam impresia că stăteam într-un sicriu.

Timp de zece minute am lăsat apa fierbinte să-mi lovească umărul stâng, care fusese frăgezit de ciomagul agresorului misterios. Mușchii se relaxară, dar durerea rămase.

Durerea nu era puternică. Nu mă îngrijora. Durerea fizică, spre deosebire de unele de alt soi, dispare până la urmă.

Când am oprit apa, Boo cel mare și alb mă privea prin ușa de sticlă acoperită de aburi.

După ce m-am șters cu prosopul și mi-am pus o pereche de chiloți, am îngenuncheat pe podeaua băii și am scărpinat câinele în spatele urechii, lucru care i-a făcut mare plăcere.

— Unde te-ai ascuns? l-am întrebat eu. Unde ai fost când un ticălos a încercat să-mi facă creierul să-mi sară prin urechi? Ei?

Nu-mi răspunse. Se mulțumi să rânjească. Îmi plac filmele vechi cu frații Marx, iar Boo este, în multe privințe, un Harpo Marx al câinilor.

Periuța mea de dinți părea să cântărească vreo două, trei kilograme. Am grijă să mă spăl pe dinți chiar și când sunt istovit.

Am asistat, cu câțiva ani în urmă, la o autopsie în timpul căreia medicul a remarcat către casetofonul său, în timpul examinării preliminare a cadavrului, că decedatul era vinovat de igienă dentară deficitară. M-am simțit jenat pentru mort, care fusese prieten cu mine.

Sper că niciunul dintre cei care vor asista la autopsia *mea* să nu aibă vreun motiv să le fie rușine cu mine.

Poate credeți că e vorba de o mândrie prostească. Probabil că aveți dreptate.

Omenirea e o paradă de nebuni, iar eu merg în fruntea ei, răsucind un baston de dirijor.

Însă m-am convins că spălatul dinților anticipând dispariția mea într-un moment oarecare este doar o dovadă de considerație față de sentimentele vreunui martor la autopsie care ar fi putut să mă fi cunoscut pe când fusesem în viață. Jena pentru un prieten, provocată de un defect al acestuia, nu-i niciodată atât de groaznică ca aceea produsă de scoaterea la iveală a propriilor defecte, dar este străpungătoare.

Când am ieșit din baie, Boo stătea pe pat, încolăcit lângă marginea acestuia.

— Nu te mai mângâi pe burtă, nu te mai scarpin după urechi, i-am zis eu. Mă prăbușesc ca un avion care și-a pierdut toate motoarele.

Căscă inutil pentru un câine ca el: venise aici pentru tovărășie, nu ca să doarmă.

Nu mai aveam suficientă energie ca să-mi pun pijamaua și m-am prăvălit pe pat doar în chiloți. Oricum, medicul legist dezbracă întotdeauna cadavrul…

După ce mi-am tras pătura peste mine, până la bărbie, mi-am dat seama că uitasem lumina aprinsă în baia de alături.

În ciuda donației de patru miliarde de dolari a lui John Heineman, frații din abație trăiesc frugal, respectându-și legământul de sărăcie. Nu fac nicio risipă.

Lumina părea să fie foarte departe, devenind tot mai îndepărtată cu fiecare secundă, iar pătura se transformase în piatră. La naiba! Nu eram călugăr încă, nici măcar un novice!

Nu mai eram nici bucătar de minuturi – cu excepția momentelor în care făceam clătite, duminica – nici vânzător de anvelope, nu mai eram nimic. Noi, indivizii care nu facem nimic, nu ne sinchisim cât costă, dacă lăsăm lumina aprinsă atunci când nu-i nevoie.

Cu toate acestea, îmi păsa. Și, în ciuda faptului că-mi păsa, am adormit.

Am visat, dar nu despre boilere care explodau. Nici despre călugărițe surprinse de incendiu, țipând într-o noapte plină de zăpadă.

În visul meu dormeam, dar mă trezisem și văzusem un *bodach* stând la picioarele patului meu. *Bodachul* din vis avea

– spre deosebire de cei din lumea treziei – ochi fioroși care luceau, reflectând lumina ce venea prin ușa întredeschisa a băii.

Ca întotdeauna, m-am prefăcut că nu văd fiara aceea. Am privit-o prin ochii deschiși doar pe jumătate.

Când s-a mișcat, s-a metamorfozat, așa cum fac făpturile în vis, și n-am mai fost *bodach*. La picioarele patului meu stătea rusul cel încruntat, Rodion Romanovici, singurul vizitator în afară de mine din casa de oaspeți.

Boo era și el în visul meu, stând întins pe pat, arătându-și dinții către intrus, dar în tăcere.

Romanovici ocoli patul și se duse la noptieră.

Boo sări de pe pat către zid, de parcă ar fi fost o pisică, și rămase agățat acolo, în poziție verticală, sfidând gravitația, uitându-se la rus.

Interesant.

Romanovici luă rama care se afla lângă ceasul de pe noptieră.

Rama proteja un cartonaș de la o mașinărie de ghicit viitorul dintr-un bâlci, mașinărie numită Mumia Țigănească. Pe cartonaș scrie SUNTEȚI DESTINAȚI SĂ FIȚI VEȘNIC ÎMPREUNĂ.

În primul meu manuscris am povestit istoria ciudată a acestui obiect, care este sfânt pentru mine. E suficient să spun că eu și Stormy Llewellyn l-am primit în schimbul primei monede pe care am introdus-o în aparat, după un tip și logodnica acestuia, care nu obținuseră decât vești rele pentru cele opt monede ale lor.

Pentru că Mumia Țigănească nu a prevăzut corect evenimentele din această lume, pentru că Stormy e moartă și eu sunt singur, știu că acel cartonaș spune că vom fi împreună în lumea *următoare*. Această făgăduială este pentru mine mai importantă decât hrana, decât aerul.

Cu toate că lumina din baie nu era suficientă pentru a-i permite lui Romanovici să citească vorbele de pe cartonașul înrămat, el le citi oricum, pentru că fiind un rus din vis, putea să facă tot ce dorea, așa cum un cal din vis poate să zboare,

iar păianjenii din vis pot să aibă cap de copil.

Rusul citi cuvintele cu voce tare, murmurându-le cu accent străin: „Sunteți destinați să fiți veșnic împreună”.

Vocea sa solemnă, dar armonioasă, era potrivită unui poet, iar cele șase cuvinte sunară ca un vers dintr-un poem liric.

Am văzut-o pe Stormy așa cum fusese în seara aceea la bâlci, iar visul deveni despre ea, despre noi, despre un trecut plăcut ce nu mai putea fi regăsit.

După mai puțin de patru ore de somn neliniștit, m-am trezit înainte de apariția zorilor.

Prin vitraliile ferestrei se vedea un cer negru, iar zâne ale zăpezii dansau pe sticlă. În geamurile de jos, câteva ferigi de ger sclipeau într-o lumină bizară, când roșie, când albastră.

Ceasul digital de pe noptieră era acolo unde fusese atunci când mă prăbușisem în pat, dar cartonașul înrămat al ghicitoarei părea să fi fost mișcat. Eram sigur că fusese în poziție verticală, în fața veiozei. Acum stătea orizontal.

Am aruncat cuvertura și m-am ridicat. M-am dus în camera de zi, am aprins lumina.

Scaunul cu spetează dreaptă rămăsese proptit sub clanța ușii ce dădea în holul de la etajul trei. L-am încercat. Era fix.

Înainte ca bolșevismul să le înlăture o mare parte din credință, rușii avuseseră o tradiție mistică, atât creștină, cât și iudaică. Dar rușii nu erau cunoscuți pentru că puteau să treacă prin uși încuiate sau prin ziduri solide.

Fereastra camerei de zi se afla la trei etaje deasupra solului și nu se putea ajunge la ea cu o scară. Am verificat oricum zăvorul și l-am găsit pus.

Cu toate că nu conținuse călugărițe în flăcări, nici păianjeni cu capete de copii, agitația din timpul nopții fusese un vis. Doar un vis.

Privind în jos, am descoperit cauza luminii ce pulsa și care se văzuse în filigranul de gheață de pe marginea geamului. O pătură subțire de zăpadă se întinsese pe pământ cât timp dormisem, iar trei mașini Ford Explorer, fiecare având scris pe capotă cuvântul ȘERIF, leneveau pe alee, cu nori de gaze ieșind din țevile lor de eșapament și cu girofarurile pâlpâind.

Deși vântul nu bătea, furtuna nu se potolise. Prin pânza deasă de confetti reci, am văzut șase lanterne aflate la distanță una de cealaltă, purtate de oameni nevăzuți care se mișcau la unison, ca și cum ar fi scotocit pajiștea căutând ceva.

CAPITOLUL 10

Cât timp mi-am pus niște izmene călduroase, mi-am tras blugii și un pulover cu guler înalt, mi-am pus ghete de schi, mi-am luat jacheta Gore-Tex/Thermolite, am gonit pe scări, am traversat holul și am intrat pe ușa de stejar în schitul casei de oaspeți, apăruseră zorile.

Lumina bruscă pictase un furnir cenușiu peste coloanele de gresie ce înconjurau curtea. Sub tavanul schitului, întunericul rezista încă, de parcă noaptea era atât de puțin impresionată de dimineața mohorâtă, încât nu voia să se retragă.

În curte, St. Bartholomew, fără ghete de schi, stătea în pulberea proaspătă, oferind un dovlecel varianta de iarnă, în mâna sa întinsă.

În partea de răsărit a schitului, exact în partea opusă a locului în care năvălisem eu, se afla intrarea casei de oaspeți în biserica abației. Vocile se înălțau în rugăciune, iar un clopot răsună rar spre mine, nu din biserică, ci dintr-un coridor din dreapta mea.

Patru trepte duceau în acel coridor îmbrăcat în piatră, care pătrundea vreo șapte metri în schitul cel mare. Acolo, o curte de patru ori mai mare decât prima era înconjurată de coloane și mai impresionante.

Cei patruzeci și șase de frați și cei cinci novici erau strânși în curtea aceea deschisă, complet îmbrăcați, stând în fața abatelui Bernard, care se afla în clopotniță, trăgând ritmic cu o mână de funia clopotului.

Utrenia se încheiase și acum, când era pe cale să se termine Laudele, călugării ieșiseră din biserică pentru rugăciunea finală și pentru predica abatelui.

Rugăciunea era *Angelus,* care e minunat în latină, când e rostit pe mai multe voci.

Un răspuns cântat se ridică din rândul fraților, când am ajuns: *Fiat mihi secundum verbum tuum*{11}. Apoi abatele și ceilalți spuseră: *Ave Maria.*

Doi ajutori de șerif așteptau la adăpostul galeriei boltite, în timp ce frații își terminau rugăciunea. Polițiștii erau bărbați solizi, mai solemni decât călugării.

Se uitară la mine. Era clar că nu sunt polițist și se părea că nu sunt nici călugăr. Situația mea nelămurită mă făcea un personaj interesant.

Privirile lor erau atât de intense, încât nu m-aș fi mirat dacă în aerul înțepător, ochii lor ar fi început să scoată aburi, ca și respirația lor.

Având multe experiențe în privința poliției, știam foarte bine că nu trebuia să le sugerez că ar fi mai bine să-și îndrepte bănuielile împotriva rusului încruntat, indiferent unde s-ar fi ascuns acesta. Ca urmare a acestei sugestii, interesul lor față de mine s-ar fi intensificat.

Deși doream să aflu motivul pentru care fusese chemat șeriful, am rezistat tentației de a-i întreba. Polițiștii ar fi fost înclinați să considere ignoranța mea drept o *pretinsă* ignoranță și m-ar fi privit cu o suspiciune mai mare decât până atunci.

Din moment ce un polițist te-a considerat demn de interes – chiar trecător – în legătură cu un delict, nu mai poți să faci nimic ca să fii eliminat de pe lista potențialilor suspecți. Doar evenimente dincolo de capacitatea ta de a le controla pot să te dezvinovățească. Cum ar fi să fii omorât în bătaie, împușcat sau strangulat de *adevăratul* vinovat.

— *Ut digrii efficiamur promissionibus Christi,* spuseră frații, iar abatele zise:

— *Oremus,* ceea ce înseamnă „să ne rugăm”.

După mai puțin de o jumătate de minut, *Angelus* se termină.

De obicei, după *Angelus,* predica abatelui constă într-un scurt comentariu pe marginea unui text sfânt și despre aplicarea acestuia în viața monahală. Apoi face o demonstrație de step, cântând *Tea for Two.*

Bine, am exagerat cu stepul și *Tea for Two.* Abatele Bernard seamănă cu Fred Astaire, de aceea n-am fost în stare să-mi scot din minte această imagine ireverențioasă.

În loc de obișnuita predică, abatele anunță o scutire de la participarea la liturghia de dimineață pentru toți cei de care

va fi nevoie ca să-i ajute pe ajutorii șerifului în percheziționarea clădirilor.

Era ora 6:28. Liturghia trebuia să înceapă la ora șapte.

Cei importanți pentru liturghie aveau să fie la dispoziția autorităților după slujbă, ca să răspundă la întrebări și să dea ajutorul necesar.

Liturghia avea să fie gata pe la ora 7:50. Micul dejun, care se ia în tăcere, începe întotdeauna la ora opt.

Abatele îi scuti pe cei care ajutau poliția de Terță, a treia rugăciune dintre cele șapte care se țineau zilnic. Terța are loc la ora 8:40 și durează vreo patruzeci de minute. Sexta[{12}], a patra rugăciune, are loc la 11:30, înainte de prânz.

Majoritatea laicilor se strâmbă când află că viața unui călugăr este atât de reglementată și că se respectă aceeași rutină zi de zi. Ei cred că o asemenea viață e plictisitoare, chiar obositoare.

În lunile pe care le-am petrecut printre călugări am aflat că, dimpotrivă, acești oameni capătă energie prin rugă și meditație. În timpul orelor de recreere, dintre cină și slujba de seară, sunt o ceată plină de viață, încântătoare din punct de vedere intelectual și amuzantă.

Da, majoritatea lor sunt așa cum i-am descris, dar câțiva sunt timizi. Iar vreo doi sunt prea încântați de faptul că și-au dăruit viețile în mod altruist pentru ca această dăruire să pară altruistă pe deplin.

Unul dintre ei, fratele Mattias, are asemenea cunoștințe enciclopedice – și o părere la fel de bună – despre operetele lui Gilbert și Sullivan, încât te face să mori de plictiseală.

Călugării nu sunt neapărat sfinți prin faptul că sunt călugări. Și sunt întotdeauna și pe deplin oameni.

La sfârșitul declarației abatelui, mai mulți frați se grăbiră să se ducă spre ajutorii de șerif care așteptau la adăpostul galeriei cu coloane, dornici să le fie de ajutor.

Am remarcat un novice care zăbovea în curte, în zăpada care cădea. Deși figura îi era ascunsă de glugă, am observat că se uita la mine.

Era fratele Leopold, care-și terminase perioada de

aspirantură doar în noiembrie și care purta haine de novice de mai puțin de două luni. Avea o figură tipică celor din Vestul Mijlociu, cu pistrui și cu un zâmbet cuceritor.

Dintre cei cinci novici din acel moment, numai în el nu aveam încredere. Motivul pentru care nu aveam încredere în el îmi scăpa. Era un simțământ visceral și atât.

Fratele Knuckles se apropie de mine, se opri, se scutură așa cum ar fi făcut un câine, aruncând zăpada ce atârna de el. Își dădu gluga pe spate și spuse încet:

— Fratele Timothy lipsește.

Fratele Timothy, responsabilul cu sistemele mecanice care mențineau locuibile abația și școala, nu era unul dintre cei care ajungeau târziu la utrenie și în niciun caz un individ care să umble după aventuri lumești, încălcându-și legământul. Cea mai mare slăbiciune a sa erau batoanele Kit Kat.

— Trebuie să fi fost cel de care am fost gata să mă împiedic azi-noapte, la colțul bibliotecii. Trebuie să discut cu polițiștii.

— Încă nu. Vino cu mine, spuse fratele Knuckles. Să mergem într-un loc care n-are o sută de urechi.

Am aruncat o privire în curte. Fratele Leopold dispăruse.

Cu figura sa tinerească și cu sinceritatea Vestului Mijlociu, Leopold nu părea un tip calculat sau șiret, ascuns sau mincinos.

Dar avea un mod deranjant de a sosi și a pleca cu o iuțeală ce-mi amintea uneori de o fantomă ce se materializa și se dematerializa. E aici, apoi nu-i aici. E, apoi nu e.

Am părăsit împreună cu Knuckles curtea cea mare și am mers prin coridorul de piatră către galeria oaspeților, iar de acolo am intrat prin ușa de stejar în sala principală de la parterul casei de oaspeți.

Ne-am dus lângă căminul din partea de nord a încăperii, deși în acesta nu ardea focul, și ne-am așezat pe fotolii, față în față.

— După ce am discutat noaptea trecută, am verificat paturile, spuse Knuckles. Nu aveam dreptul. M-am simțit ca un spion. Dar mi s-a părut un lucru potrivit.

— Ați luat o decizie practică.

— Exact asta am făcut. Chiar și pe vremuri, când eram un executant tâmpit și fără Dumnezeu, luam uneori decizii practice. De exemplu, șeful mă trimitea să rup picioarele unui tip, dar individul pricepea după ce-i rupeam un picior, așa că nu i-l mai rupeam pe celălalt. Chestii de felul ăsta…

— Domnule, vă întreb din pură curiozitate… Când v-ați prezentat ca aspirant la frații din mânăstirea St. Bartholomew, cât timp a durat prima dumneavoastră spovedanie?

— Fratele Reinhart spune că două ore și zece minute, dar mie mi s-a părut că a durat o lună și jumătate.

— Pun pariu că așa a fost.

— Oricum, unii frați lasă ușa întredeschisă, alții n-o lasă, dar nicio încăpere nu-i încuiată. Am aprins lanterna în prag, ca să cercetez mai iute patul. Nu lipsea nimeni.

— Era cineva treaz?

— Fratele Jeremiah suferă de insomnie. Fratele John Anthony avea măruntaiele pline de acid, de la cina de ieri.

— Chile rellenos.{13}

— I-am spus că am simțit miros de ars și verificam, ca să mă asigur că nu exista nicio problemă.

— Ați mințit, domnule, i-am zis eu, ca să-l înțep un pic.

— Asta nu-i o minciună care să mă bage în aceeași groapă cu Al Capone, dar e un pas pe panta alunecoasă pe care am mai fost.

Mâna sa, cu aspect atât de brutal, făcu semnul crucii cu o iuțime aparte, menită să-ți amintească imnul *Amazing grace*.

Frații se trezesc la ora cinci, se spală, se îmbrăcă și la ora 5:40 se aliniază în curtea schitului celui mare, ca să intre împreună în biserica pentru utrenie și Laude. Deci la ora două dimineața erau terminați, nu le ardea de citit sau de jocuri.

— Ați fost și în aripa novicilor, ca să-i verificați și pe aceștia?

— Nu. Ai spus că fratele care zăcea în curte cu fața în jos era îmbrăcat în negru.

În anumite ordine, novicii poartă veșmânt asemănător – sau identic – celui purtat de frații care au depus jurământul final, dar la St. Bartholomew, novicii poartă haine cenușii, nu negre.

— Mi-am imaginat că individul inconștient din curte și-a revenit, s-a ridicat și s-a întors în pat – sau că era abatele.

— L-ați verificat pe abate?

— Fiule, nu puteam să încerc șmecheria cu mirositul a ars cu abatele, în apartamentul său, pentru că el e deștept cât trei ca mine. În plus, tipul din curte era greu, nu-i așa? Ai spus greu. Iar pe abatele Bernard îl ia vântul pe sus.

— Fred Astaire.

Knuckles îmi făcu cu ochiul. Se ciupi de șaua nasului său ca o ciupercă.

— Mai bine nu-mi spuneai niciodată chestia cu *Tea for Two*. Nu mai pot să fiu atent la predica de dimineață a abatelui, tot aștept numărul de step.

— Când s-a descoperit că fratele Timothy lipsește?

— Am văzut că nu stătea în rând pentru utrenie. La Laude nu apăruse, așa că m-am furișat afară din biserică, să-l caut în camera sa. Erau doar perne.

— Perne?

— Noaptea trecută, ceea ce părea a fi fratele Timothy sub pătură, la lumina lanternei din prag, fuseseră doar niște perne suplimentare.

— De ce ar fi făcut așa ceva? Nu există vreo regulă privind ora de stingere. Nu se fac verificări ale celor care dorm.

— Poate că Tim n-a făcut el însuși treaba asta, poate că a făcut-o altcineva ca să câștige timp, să ne împiedice să ne dăm seama că Tim a dispărut.

— Pentru ce să câștige timp?

— Nu știu. Dar dacă aș fi văzut că Tim dispăruse în timpul nopții, aș fi știut că el fusese cel pe care l-ai găsit în curte și l-aș fi trezit pe abate.

— Fratele Timothy e cam greu, așa e, am spus eu.

— Burtă de mâncător de Kit Kat. Dacă descopeream că un frate lipsește când am făcut controlul paturilor, atunci polițiștii ar fi fost aici cu câteva ore în urmă, înainte ca furtuna să se dezlănțuie atât de rău.

— Acum căutarea e mai dificilă, am zis eu. E… mort, nu-i așa?

Knuckles se uită în căminul în care nu ardea focul.

— Opinia mea de profesionist este că-i cam așa.

Mă săturasem de Moarte. Fugisem de Moarte în acest refugiu, dar în timp ce fugeam de ea, nimerisem drept în brațele ei.

De viață poți să fugi, de moarte, nu.

CAPITOLUL 11

Mielul zorilor deveni leul dimineții, cu un răcnet subit al vântului care greblă ferestrele sălii cu dinți ciugulitori de zăpadă. O simplă furtună de zăpadă se transformă într-un viscol mușcător.

— Îmi plăcea fratele Timothy, am spus eu.

— Era un tip plăcut, mă aprobă Knuckles. Roșeața aia uimitoare…

Mi-am amintit lumina exterioară care scotea la iveală strălucirea interioară a nevinovăției călugărului.

— Cineva a pus perne sub pătura lui Tim ca să nu se vadă că lipsește decât după ce furtuna avea să complice lucrurile. Ucigașul a câștigat timp ca să-și termine treaba pentru care venise aici.

— Cine? întrebă Knuckles.

— Domnule, v-am spus că n-am puteri paranormale.

— Nu te-am întrebat dacă ai puteri paranormale. Am crezut că ai vreun indiciu.

— Nu sunt nici Sherlock Holmes. Ar fi mai bine să discut cu poliția.

— Poate ar trebui să te gândești dacă merită să faci asta.

— Dar trebuie să le spun polițiștilor ce s-a întâmplat.

— O să le spui și despre *bodach*?

Șeful poliției din Pico Mundo, Wyatt Porter, îmi era ca un tată. Aflase de darul meu de când aveam cincisprezece ani.

Nu mă încânta ideea să stau de vorbă cu șeriful districtului și să-i explic că văd morți, precum și niște demoni iuți, ca niște lupi.

— Șeful poliției, Wyatt Porter, poate să-l sune pe șerif și să garanteze pentru mine.

Knuckles părea că se îndoiește.

— Și de cât timp ar fi nevoie pentru asta?

— Poate nu prea mult, dacă pot să-l găsesc iute pe Wyatt.

— Nu am întrebat de cât timp o să aibă nevoie Wyatt

Porter ca să le spună polițiștilor locali că ești sincer. Mă întrebam cât timp o să le trebuiască localnicilor ca să creadă chestia asta.

Avea dreptate. Până și Wyatt Porter, un om inteligent, care o cunoscuse bine pe bunica mea și care mă cunoscuse și pe mine, a trebuit convins când i-am dat prima oară o informație ce rezolva o anchetă care bătea pasul pe loc.

— Fiule, nimeni în afară de tine nu vede *bodachi*. Dacă copiii sau noi toți urmează să fim uciși de cineva sau de ceva, atunci tu ai cele mai mari șanse să-ți imaginezi când și ce, ai cele mai mari șanse să oprești chestia asta.

Pe podeaua de mahon se afla un covor persan. În lumea cu figuri din lână de sub picioarele mele, un dragon se răsucea, holbându-se.

— Nu vreau această responsabilitate prea mare. Nu pot s-o duc.

— Se pare că Dumnezeu crede că poți.

— Nouăsprezece morți, i-am amintit eu.

— Atunci când ar fi putut să fie două sute. Ascultă, fiule, să nu crezi că legea e întotdeauna ca Wyatt Porter.

— Știu că nu-i.

— În zilele astea, legea crede că-i doar lege. Legea nu-și amintește că a fost înmânată cândva de undeva de sus, ca a însemnat cândva nu numai *nu,* ci a fost un mod de a trăi și un motiv de a trăi în modul acela. Legea crede acum că doar politicienii au făcut-o sau au refăcut-o, așa că nu-i nicio surpriză că unii oameni nu se sinchisesc de lege, nici că unii oameni ai legii nu înțeleg adevărata rațiune a legii. Dacă-ți spui povestea soiului nepotrivit de om al legii, acesta n-o să vadă niciodată că ești de partea sa. N-o să creadă că ai un dar. Un om al legii de soiul ăsta o să creadă că ești ceea ce crede el că-i rău în lume, ceea ce și-ar dori să nu mai existe în ea. Ar crede că ești țicnit. N-ar putea să aibă încredere în tine. N-ar vrea. Să presupunem că stă cu ochii pe tine sau că te bănuiește, iar dacă polițiștii vor găsi un cadavru, atunci ce-o să facem?

Nu-mi plăcea expresia arogantă a dragonului din țesătura

de lână, nici felul în care firele colorate redau violența din ochii lui. Am tras piciorul stâng, ca să-i acopăr fața.

— Domnule, poate că n-o să pomenesc de darul meu sau de *bodach*. Pot să spun că am găsit un călugăr pe pământ, iar apoi am fost lovit cu ciomagul de cineva.

— Ce căutai afară la ora aia? De unde veneai, unde te duceai, ce intenționai? De ce ai porecla asta? Vrei să spui că tu ești puștiul care a fost eroul de la mallul Green Moon, acum două veri? De ce te urmăresc necazurile, sau tu ești cel care aduce necazuri?

Juca rolul avocatului diavolului.

Mai că-mi venea să cred că simțeam dragonul de pe covor zbătându-se sub piciorul meu.

— În realitate, nu pot să le spun multe lucruri care să le fie de folos, m-am potolit eu. Cred că putem aștepta până o să găsească trupul.

— N-o să-l găsească, spuse fratele Knuckles. Ei nu-l caută pe fratele Tim care a fost ucis, iar trupul său, ascuns. Ei caută un frate Tim care și-a scrântit glezna sau s-a spânzurat de-o grindă.

M-am uitat la el, fără să-l înțeleg pe deplin.

— Au trecut abia doi ani de când fratele Constantine s-a sinucis, îmi reaminti el.

Constantine este călugărul mort care zăbovește în această lume, iar uneori se manifestă ca un poltergeist energetic, în moduri neașteptate.

Pentru motive pe care nu le-a înțeles nimeni, Constantine s-a urcat într-o noapte în turnul bisericii, în timp ce frații dormeau, a legat un capăt al funiei în jurul mecanismului care rotește ansamblul de trei clopote, și-a înnodat celălalt capăt în jurul gâtului, s-a cățărat pe parapetul turnului și a sărit în gol, bătând clopotul de a trezit întreaga comunitate a mănăstirii St. Bartholomew.

Printre oamenii credinței, sinuciderea este, probabil, cel mai condamnabil păcat. Efectul asupra fraților fusese profund, iar timpul nu-l diminuase.

— Șeriful crede că suntem o gașcă de neciopliți și nu are

încredere în noi, spuse Knuckles. E de soiul celor care crede că aici trăiesc călugări albinoși asasini, ascunși în catacombe secrete, care ies noaptea ca să ucidă, chestiile alea anticatolice ale Ku Klux Klan-ului, deși poate că individul nu le-a aflat de la KKK. E amuzant că tipi care nu cred în nimic sunt gata să creadă orice poveste țicnită despre oameni ca noi.

— Deci polițiștii se așteaptă ca fratele Timothy să se fi sinucis.

— Probabil că șeriful crede că o să ne sinucidem pe rând, până n-o să mai rămână niciunul dintre noi. Ca adepții lui Jim Jones.

M-am gândit melancolic la Bing Crosby și la Barry Fitzgerald.

— Am văzut noaptea trecută un film vechi – *Going My Way*{14}.

— Fiule, nu numai că povestea aia s-a petrecut altă dată. A fost pe o altă planetă.

Ușa exterioară a sălii se deschise. Intrară un ajutor de șerif și patru călugări. Veniseră să cerceteze casa de oaspeți, deși era puțin probabil ca un frate cu intenții sinucigașe să fi venit în aripa asta ca să bea o sticluță de Clorox.

Fratele Knuckles recită ultimele versete ale unei rugăciuni și făcu semnul crucii, iar eu i-am urmat exemplul, ca și cum ne retrăseserăm acolo ca să ne rugăm împreună pentru întoarcerea cu bine a fratelui Timothy.

Nu știu dacă această înșelăciune putea fi considerată o jumătate de pas în jos pe o pantă alunecoasă. Nu aveam senzația că alunecam. Dar, bineînțeles, nu remarcăm niciodată când coborâm, decât atunci când ne năpustim în jos în mare viteză.

Knuckles mă convinsese că n-o să găsesc prieteni în rândul autorităților, că trebuie să rămân un agent independent dacă voiam să descopăr natura violenței nedeslușite care-i atrăgea pe *bodachi.* Ca urmare, am preferat să-i evit pe ajutorii de șerif fără să pară că mă feream de ei.

Fratele Fletcher, cantorul mănăstirii și directorul muzical, unul dintre cei patru călugări aflați împreună cu ajutorul de

șerif, îmi ceru permisiunea să cerceteze apartamentul meu. I-am dat-o fără ezitare.

Ca să audă ajutorul de șerif – ai cărui ochi se reduseseră la simple fante înguste sub greutatea bănuielilor sale – Knuckles îmi ceru să-l ajut să cerceteze cămările și magaziile, care reprezentau domeniul său, în calitate de chelar.

Când am ieșit din sală și am intrat în galeria casei de oaspeți, unde vântul șuiera printre coloane, am văzut că Elvis mă aștepta.

În cele două manuscrise anterioare ale mele am povestit întâlnirile pe care le-am avut în Pico Mundo cu spiritul care zăbovește în această lume a lui Elvis Presley. Când am părăsit orașul din deșert, ducându-mă în mânăstirea din munți, el a venit cu mine.

În loc să bântuie un loc, în special un loc potrivit precum Graceland{15}, el mă bântuie *pe mine*. Crede că, prin intermediul meu, va găsi cu timpul curajul de a se muta într-un loc mai înalt.

Presupun că ar trebui să fiu încântat că sunt bântuit de Elvis în loc să fiu bântuit de un punkist precum – să zicem – Sid Vicious{16}. Regele este un spirit plăcut, cu simțul umorului și care e preocupat de binele meu, deși uneori plânge fără să se poată stăpâni. În tăcere, bineînțeles, dar copios.

Pentru ca morții nu vorbesc, nici nu dispun de dispozitive de transmitere de texte, am avut nevoie de mult timp ca să aflu de ce Elvis rătăcea prin lumea noastră tulbure. La început am crezut că-i vine greu să plece de aici pentru că lumea aceasta fusese foarte bună cu el.

Adevărul este că dorește cu disperare s-o întâlnească pe mama sa, Gladys, în lumea următoare, dar îi e greu să treacă dincolo pentru că-i plin de teamă în ceea ce privește reîntâlnirea lor.

Puțini oameni și-au iubit mamele mai mult decât a iubit-o Elvis pe Gladys. Ea a murit tânără, iar el a jelit-o până la moartea lui.

Totuși, el se teme că folosirea drogurilor și alte păcate

personale din anii care au urmat morții ei ar putea s-o facă să-i fie rușine cu el. Elvis e stânjenit de moartea sa umilitoare – îndopat în exces cu medicamente prescrise, a căzut cu fața în jos în propria-i vomă – deși asta pare să fie metoda preferată de ieșire din scenă a unui procentaj semnificativ al celebrităților rock-and-roll-ului.

L-am asigurat deseori că acolo unde așteaptă Gladys nu poate exista rușine, furie sau dezamăgire, ci numai dragoste și înțelegere. I-am spus că ea îl va primi cu brațele deschise în Cealaltă Parte.

Până acum siguranța mea nu l-a convins. Bineînțeles, nu există niciun motiv pentru care l-ar fi convins. Amintiți-vă că în capitolul șase am recunoscut că nu știu *nimic*.

Deci când am intrat în coridorul dintre galeria cea mare și cea a oaspeților, i-am spus fratelui Knuckles:

— Elvis e aici.

— Da? În ce film e?

Acesta era modul lui Knuckles de a întreba cum este îmbrăcat Regele.

Alte spirite care zăbovesc pe aici se manifestă doar în hainele pe care le purtau când au murit. Donny Mosquith, fost primar în Pico Mundo, a avut un atac de cord în timpul unor relații intime viguroase și bizare cu o tânără. Îl stimula să se deghizeze, purtând pantofi cu tocuri înalte și lenjerie de damă. Păros și îmbrăcat în dantelă, șontâcăind pe străzile unui oraș care dăduse numele lui unui parc pe când era încă în viață, dar care apoi îl rebotezase cu numele unei vedete de televiziune care prezenta un spectacol cu jocuri, primarul Mosquith nu era o fantomă frumoasă.

Elvis a fost un tip mișto și în viață, și după moarte. Apare după cum are chef, în costume din filmele sale sau din spectacolele de pe scenă. Acum purta cizme negre, pantaloni negri strâmți, de frac, o jachetă strâmtă, neagră, deschisă, care-i ajungea doar până la talie, un brâu roșu, o cămașă albă cu dantelă și o eșarfă neagră sofisticată.

— E îmbrăcat în veșmântul de dansator de flamenco din *Veselie la Acapulco,* i-am spus eu lui Knuckles.

— În iarna din Sierra?
— Nu poate să simtă frigul.
— Și nu-i ceva potrivit într-o mânăstire.
— N-a făcut niciun film cu călugări.

În timp ce mergea alături de mine și în momentul în care ne-am apropiat de coridor, Elvis își puse brațul pe umerii mei, ca și cum ar fi vrut să mă îmbărbăteze. Brațul lui nu era mai puțin material decât brațul unei persoane vii.

Nu știu de ce mie fantomele mi se par solide, de ce atingerea lor este caldă în loc să fie rece, dar cu toate acestea trec prin ziduri sau se dematerializează după cum au chef. E un mister pe care probabil că n-o să-l rezolv niciodată – precum popularitatea brânzei spray sau precum scurta carieră de cântăreț de estradă a domnului William Shatner, după *Star Trek*.

În curtea largă a schitului celui mare, vântul bătea de-a lungul pereților înalți de trei etaje zvârlind șfichiuri de zăpadă fărâmicioasă, aruncând în sus nori de zăpadă mai moale de pe podeaua de gresie, izbind printre coloane în timp ce ne grăbeam de-a lungul colonadei către ușa bucătăriei din aripa de sud.

Cerul se lăsase în jos peste St. Bart, precum tencuiala care se prăbușește a unui tavan ce se fărâmițează, iar ziua părea să se prăvălească peste noi, ziduri albe mai formidabile decât abația de piatră, ruine de alabastru ce înmormântau totul, ușoare, dar întemnițătoare.

CAPITOLUL 12

De fapt, eu și Knuckles am percheziționat cămara și magaziile adiacente, dar n-am găsit nici urmă de fratele Timothy.

Elvis admira borcanele cu unt de arahide care umpleau un raft, amintindu-și probabil de sandvișurile cu banane prăjite și unt de arahide, care reprezentaseră baza dietei sale pe când fusese viu.

Un timp, călugării și ajutorii de șerif fuseseră ocupați în hol, în sala de mese, în bucătărie și în alte încăperi alăturate. Apoi se așternu tăcerea, cu excepția vântului ce bătea în ferestre, când căutarea se mută în altă parte.

După ce fusese cercetată biblioteca, m-am retras acolo ca să mă gândesc și să stau deoparte până aveau să plece autoritățile.

Elvis veni cu mine, dar Knuckles voia să petreacă un timp la biroul său din magazie, revăzând facturile, înainte să se ducă la liturghie. Oricât de neplăcută fusese dispariția fratelui Tim, munca trebuia continuată.

Una dintre ideile de bază ale credinței fraților este că atunci când va veni Ziua, și timpul se va sfârși, dacă vei fi luat în timp ce vei munci cinstit, va fi la fel de potrivit ca în cazul în care vei fi luat în timp ce te rugai.

În bibliotecă, Elvis se plimbă printre șirurile de rafturi, uneori trecând *prin* rafturi, citind cotoarele cărților.

Fusese, periodic, un pasionat de lectură. După prima sa perioadă de celebritate, comandase deodată câte douăzeci de volume cartonate de la o librărie din Memphis.

Abația deținea șaizeci de mii de volume. Unul dintre țelurile călugărilor, în special al benedictinilor, fusese dintotdeauna să păstreze cunoștințele.

Multe mânăstiri din Lumea Veche fuseseră construite ca fortărețe, pe culmi, cu un singur drum de acces ce putea fi blocat. Cunoștințele a aproape două milenii, inclusiv marile

opere ale grecilor antici și ale romanilor fuseseră păstrate prin eforturile călugărilor atunci când invaziile barbarilor – goții, hunii, vandalii – distruseseră în mod repetat civilizația occidentală, și încă o dată atunci când armatele islamice aproape cuceriseră Europa în una dintre cele mai sângeroase campanii din istorie.

Civilizația, zicea prietenul meu Ozzie Boone, există doar pentru că lumea a avut din belșug două categorii de oameni: cei care erau în stare să construiască, având mistria într-o mână și spada în cealaltă; și cei care credeau că la început a fost Cuvântul și și-ar fi riscat viața ca să păstreze toate cărțile pentru adevărurile pe care ar fi putut să le conțină.

Eu cred că sunt necesari și câțiva bucătari. Ca să clădești, ca să lupți, ca să-ți riști viața pentru o cauză bună e necesar un moral ridicat. Nimic nu susține mai bine moralul ca o porție perfect preparată de ouă ochiuri pe o grămadă de cartofi prăjiți.

Plimbându-mă fără odihnă pe culoarele bibliotecii, am cotit la un colț și am dat nas în nas cu rusul, Rodion Romanovici, pe care îl văzusem de curând într-un vis.

N-am pretins niciodată că am aplombul lui James Bond, așa ca nu mi-e jenă să recunosc că am dat înapoi și am zis:

— Ticălosule!

Individul ca un urs, încruntându-se atât de tare încât sprâncenele i se împleteau, zise cu un slab accent străin:

— Ce-i cu tine?

— M-ați speriat.

— În niciun caz.

— Ei, m-am speriat.

— Te-ai speriat singur.

— Scuze, domnule.

— De ce-ți ceri scuze?

— Pentru limbajul meu.

— Eu vorbesc englezește.

— Da, vorbiți, chiar foarte bine. Cu siguranță mai bine decât vorbesc eu rusește.

— Vorbești rusește?

— Nu, domnule. Nicio vorbă.

— Ești un tânăr ciudat.

— Da, domnule, știu.

Romanovici, care avea probabil vreo cincizeci de ani, nu părea bătrân, dar timpul îi bătătorise fața cu multe experiențe din viață. Pe fruntea sa lată se întindea o broderie de cicatrice subțiri, albe. Crețurile de la colțurile gurii nu sugerau că-și petrecuse viața zâmbind: erau adânci, severe, ca niște răni vechi căpătate în lupta cu spada.

Ca să lămuresc lucrurile, am zis:

— Am vrut să spun că-mi cer scuze pentru limbajul meu *urât*.

— De ce te-am speriat?

Am ridicat din umeri.

— Nu mi-am dat seama că erați aici.

— Nici eu nu mi-am dat seama că erai aici, zise el, dar tu nu m-ai speriat.

— Eu n-am echipamentul necesar.

— Ce echipament?

— Adică nu sunt un tip care provoacă spaimă. Sunt un individ inofensiv.

— Iar eu sunt un tip care provoacă spaimă? întreba el.

— Nu, domnule. Deloc. Nu. Sunteți impunător.

— Sunt impunător?

— Da, domnule. Foarte impunător.

— Ești unul dintre oamenii care folosesc cuvintele mai mult după cum sună, decât după înțelesul lor? Știi ce înseamnă inofensiv?

— Înseamnă nevătămător, domnule.

— Da. Iar tu – cu siguranță – nu ești inofensiv.

— Din cauza ghetelor negre de schi, domnule. Oricine le poartă pare că-i gata să le tragă șuturi celorlalți.

— Tu pari să fii curat, direct, naiv.

— Mulțumesc, domnule.

— Dar ești complex, complicat, bănuiesc că ești chiar încâlcit.

— Sunt ceea ce se vede, l-am asigurat eu. Sunt doar un

bucătar de minuturi.

— Da, afirmația asta pare foarte plauzibilă, cu clătitele tale excepțional de pufoase. Iar eu sunt un bibliotecar din Indianapolis.

Am arătat spre cartea din mâna sa, pe care o ținea în așa fel încât nu puteam să-i văd titlul:

— Ce citiți?

— E despre otrăvuri și marii otrăvitori din istorie.

— Nu-i o chestie înălțătoare, pe care te-ai aștepta s-o găsești în biblioteca unei abații.

— E un aspect important al istoriei bisericii, spuse Romanovici. De-a lungul secolelor, clericii au fost otrăviți de regi și politicieni. Caterina de Medici l-a asasinat pe cardinalul de Lorraine cu bani înmuiați în otravă. Aceasta a pătruns prin piele, iar cardinalul a murit în cinci minute.

— Cred că-i bine că am trecut la o economie fără bani gheață.

— De ce un individ care-i doar un bucătar de minuturi petrece luni de zile în casa de oaspeți a unei mânăstiri? întrebă Romanovici.

— Nu plătesc chirie. Sunt sătul de gătit. Sufăr de sindromul străpungerii carpiene, datorat tehnicii eronate de folosire a spatulei. Simt nevoia de revitalizare spirituală.

— E ceva obișnuit pentru bucătarii de minuturi să caute periodic o revitalizare spirituală?

— Ar putea să fie o caracteristică definitorie a profesiei, domnule. Poke Barnett trebuie să se ducă de două ori pe an într-o cocioabă din deșert, ca să mediteze.

Romanovici adăugă o încruntătură peste cea anterioară și întrebă:

— Cine-i Poke Barnett?

— E celălalt bucătar de minuturi din restaurantul în care am lucrat. Cumpără două sute de cutii cu cartușe pentru pistolul său, intră în deșertul Mojave cu mașina până când ajunge la vreo sută de kilometri de oricare altă persoană și petrece câteva zile făcând praf cactușii.

— Trage în cactuși?

— Poke are multe calități, domnule, dar nu-i un apărător al mediului.

— Ai spus că se duce în deșert ca să mediteze.

— Poke spune că în timp ce trage în cactuși, se gândește la scopul vieții.

Rusul se uită la mine.

Dintre toți ochii pe care i-am întâlnit, în ai săi se putea citi cel mai puțin. Din ochii săi nu puteam să aflu despre el decât ce ar fi aflat un parameci de pe o plăcuță de sticlă, privind în sus spre lentilele microscopului, despre opinia despre el a celui care-l examina.

După ce tăcu un timp, Rodion Romanovici schimbă subiectul:

— Ce carte cauți, domnule Thomas?

— Ceva despre un iepuraș de porțelan într-o călătorie magică sau despre un șoricel care salvează prințese.

— Mă îndoiesc că o să găsești așa ceva în această parte a bibliotecii.

— Probabil că aveți dreptate. Iepurașii și șoriceii nu se învârt printre indivizii care otrăvesc oameni.

Această afirmație provocă o altă scurtă tăcere a rusului. Nu cred că se gândea la părerea sa despre tendințele ucigașe ale iepurașilor și șoriceilor. Cred că încerca să-și dea seama dacă vorbele mele sugerau că-l bănuiesc de ceva.

— Ești un tânăr foarte ciudat, domnule Thomas.

— Nu încerc să fiu ciudat, domnule.

— Și hazliu.

— Dar nu grotesc, am sperat eu.

— Nu. Nu ești grotesc. Ci hazliu.

Se întoarse și plecă, împreună cu cartea sa, care putea să fie despre otrăvuri și otrăvitori celebri din istorie. Sau să nu fie.

La capătul îndepărtat al coridorului dintre rafturi, Elvis apăru îmbrăcat tot în costumul de dansator de flamenco. Se apropie în timp ce Romanovici se îndepărta, cu umerii lăsați, imitând mersul târșâit, gheboșat, ca de trol, al rusului, încruntându-se la individ în timp ce trecea pe lângă el.

Când Rodion Romanovici ajunse la capătul rafturilor,

înainte să dispară din vedere, se opri, privi înapoi și zise:

— Eu nu te judec după numele tău, Odd Thomas. Ar trebui să nu mă judeci nici tu după al meu.

Și plecă, lăsându-mă să mă întreb ce voise să spună. La urma urmei, nu fusese botezat după ucigașul în masă Iosif Stalin.

Când Elvis ajunse lângă mine, își strâmbase figura într-o imitare comică și asemănătoare a rusului.

Privindu-l pe Rege care se schimonosea pentru mine, mi-am dat seama cât de neobișnuit era faptul că nici eu, nici Romanovici nu pomeniserăm de dispariția fratelui Timothy, nici de ajutorii de șerif care roiau peste tot căutându-l. În lumea închisă a mânăstirii, unde abaterile de la rutină sunt rare, evenimentele disturbatoare ale dimineții ar fi trebuit să fie primul subiect despre care să fi discutat.

Lipsa noastră reciprocă de remarci privind dispariția fratelui Timothy – chiar și în trecere – părea să sugereze o anumită percepție comună a evenimentelor sau măcar o atitudine comună, ceea ce ne făcea, într-un mod foarte important, foarte asemănători. Nu aveam idee ce însemna asta, dar am intuit adevărul acestei afirmații.

Când Elvis văzu că nu poate să stoarcă niciun zâmbet de la mine cu imitarea rusului celui posomorât, își vârî un deget în nara stângă până la a treia articulație, prefăcându-se că scotocește de zor.

Moartea nu-i îndepărtase dorința de a distra. Ca spirit fără voce, nu mai putea cânta sau spune glume. Uneori dansa, amintindu-și rutina simplă din unul dintre filmele sale sau din spectacolul din Las Vegas, deși nu era mai asemănător cu Fred Astaire decât era abatele Bernard. Din nefericire, în disperarea sa recurgea uneori la umor juvenil, care nu era demn de el.

Își scoase degetul din nară, extrăgând o șuviță de muci imaginari, pretinzând că era extraordinar de lungă, curând ajungând să scoată metru după metru din nas, cu amândouă mâinile.

M-am dus să caut catalogul colecției și am citit un timp despre Indianapolis.

Elvis stătea în fața mea, dincolo de cartea deschisă, continuându-și spectacolul, dar eu l-am ignorat.

Indianapolis are opt universități și colegii și un sistem de biblioteci publice extins.

În timp ce Regele mă bătea ușor pe cap, am oftat și am ridicat privirea de pe carte.

Elvis își vârâse degetul arătător în nara dreaptă, până la a treia articulație, ca mai înainte, dar de data asta vârful degetului îi ieșea, în mod imposibil, din urechea stângă. Îl mișca încoace și încolo.

Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc. Voia atât de mult să placă…

Mulțumit că storsese un zâmbet de la mine, își scoase degetul din nas și-și șterse ambele mâini de jacheta mea, prefăcându-se că erau murdare de muci.

— E greu de crezut că ești același om care ai cântat *Love Me Tender*.

Se prefăcu a folosi mucii rămași ca să-și netezească părul.

— Nu ești hazliu, i-am spus eu. Ești grotesc.

Judecata mea îl încântă. Rânji și făcu un șir de plecăciuni ușoare, ca și cum ar fi fost în fața unor spectatori, iar buzele sale rostiră în tăcere cuvintele: „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc foarte mult”.

Stăteam la masa din biblioteca și citeam despre Indianapolis, care e străbătut de mai multe autostrăzi decât oricare alt oraș din Statele Unite. Aici existase cândva o industrie înfloritoare a anvelopelor, dar acum nu mai e.

Elvis stătea la fereastră, privind cum cade zăpada. Bătea ritmul cu mâinile pe pervazul ferestrei, dar nu scotea niciun sunet.

Mai târziu ne-am dus la recepția casei de oaspeți, din fața abației, să văd cum evolua cercetarea făcută de oamenii din departamentul șerifului.

Camera de recepție, mobilată ca un hol mic și elegant dintr-un hotel, era de obicei neocupată.

Când m-am apropiat de ușa din față, aceasta se deschise, iar fratele Rafael intră într-un carusel de zăpadă sclipitoare, cu

vântul bătând în jurul său și urlând ca o orgă acordată în iad. În ciuda rezistenței, călugărul reuși să închidă ușa și zăpada ce se rotea se așternu pe podea, iar vântul mai scoase un geamăt amortizat, afară.

— Ce chestie teribilă, spuse fratele, cu glasul tremurând de tristețe.

Ceva rece și cu multe picioare reci se târî pe sub pielea scalpului meu și coborî pe la ceafă.

— Poliția l-a găsit pe fratele Timothy?

— Nu *l-a găsit,* dar polițiștii au plecat, spuse el, cu ochii atât de mari din cauza faptului că nu-i venea să creadă așa ceva, că ar fi putut să fie numit fratele Bufniță. Au *plecat*!

— Ce-au spus?

— Că sunt prea puțini, în vreme de furtună. Accidente pe autostradă, o suprasolicitare neobișnuită a oamenilor de care dispun…

Elvis ascultă, dând din cap judicios, părând a fi de acord cu autoritățile.

Pe când trăia, solicitase și primise insigne speciale de ajutor de șerif – adevărate, nu onorifice – de la diferite agenții de poliție, inclusiv de la Biroul șerifului din districtul Shelby din Tennessee. Printre altele, insignele acelea îi permiteau să poarte o armă ascunsă sub haină. Fusese întotdeauna mândru de asocierea sa cu forțele legii.

Într-o noapte din martie 1976, sosind la locul unei ciocniri între două vehicule pe Autostrada interstatală 240, își scosese insigna și ajutase victimele până când sosise poliția. Din fericire, nu împușcase accidental pe nimeni.

— Au cercetat toate clădirile? am întrebat eu.

— Da, îmi confirmă fratele Rafael. Și curțile. Dar dacă s-a dus să se plimbe prin pădure și i s-a întâmplat ceva, a căzut sau a pățit ceva, și zace acolo?

— Unora dintre frați le place să se plimbe prin pădure, am spus eu, dar nu noaptea, iar fratelui Timothy în niciun caz.

Călugărul se gândi la spusele mele, apoi dădu din cap.

— Fratele Timothy e groaznic de sedentar.

În situația aceea, folosirea cuvântului „sedentar” în legătură

cu fratele Timothy părea să includă în definiția sa starea sedentară definitivă, moartea.

— Dacă nu-i în pădure, atunci unde este? se întrebă fratele Rafael, părând cuprins de neliniște. Poliția nu ne înțelege niciun pic. Nu înțelege *nimic* despre noi. Spun că probabil a dezertat.

— A dezertat? E ridicol!

— Mai mult decât ridicol, e mai rău de atât. E o insultă, declară indignat Rafael. Unul dintre polițiști a spus că probabil Tim s-a dus la Reno după „niște r și r" – rom și ruletă.

Dacă unul dintre oamenii lui Wyatt Porter din Pico Mundo ar fi spus așa ceva, șeful poliției l-ar fi trecut pe o perioadă de probă fără salariu și, în funcție de răspunsul polițistului la dojană, ar fi putut chiar să-l concedieze.

Sugestia fratelui Knuckles să stau retras și să nu am de-a face cu acești polițiști părea să fi fost un sfat înțelept.

— Ce să facem? se întrebă îngrijorat fratele Rafael.

Am clătinat din cap. Nu aveam niciun răspuns.

M-am uitat la ceasul de la mână, apoi m-am dus la una dintre ferestrele din față.

Elvis trecuse prin ușa închisă și stătea afară, în zăpada ce se întindea, o siluetă ce ieșea în evidență, cu veșmântul ei negru de flamenco și cu brâu roșu.

Era ora 8:40 dimineața.

Doar urmele de anvelope ale vehiculelor de poliție ce abia plecaseră însemnau aleea. Altfel, furtuna tencuise terenul variat și aspru, netezindu-l într-o geometrie alb-pe-alb de planuri drepte și ondulații blânde.

După cum se vedea, se strânseseră vreo douăzeci de centimetri de zăpadă în șapte ore și jumătate. Neaua cădea acum mult mai iute decât înainte.

Afară, Elvis stătea cu capul dat pe spate și cu limba scoasă, într-o încercare fără efect de a prinde fulgi de zăpadă. Sigur, era un spirit, incapabil să simtă frigul sau gustul zăpezii. Dar ceva din efortul său mă încântă… și, totodată, mă întristă.

Cât de mult iubim tot ce nu poate să dureze: cristalele

uimitoare ale iernii, primăvara înflorită, zborul fragil al fluturilor, apusurile stacojii, un sărut, viața.

În seara trecută, emisiunea meteorologică de la televizor prognozase o acumulare de zăpadă de cel puțin șaizeci de centimetri. Furtunile în Sierra pot fi lungi, brutale și pot avea ca rezultat acumulări de zăpadă mult mai mari decât cele prevăzute.

Pe la amiază – oricum, înainte de amurgul timpuriu de iarnă – abația St. Bartholomew avea să fie înzăpezită. Izolată.

CAPITOLUL 13

Am încercat să fiu un Sherlock Holmes, așa cum spera fratele Knuckles, dar raționamentul meu deductiv mă conducea într-un labirint de fapte și bănuieli, din care ajungeam înapoi în punctul de pornire, fără niciun indiciu.

Pentru că nu sunt amuzant atunci când pretind că gândesc, Elvis mă lăsă singur în bibliotecă. Probabil că se dusese în biserică, sperând că fratele Fletcher avea să exerseze la orgă.

Chiar și în moarte, lui Elvis îi place să aibă de-a face cu muzica, iar în timpul vieții înregistrase șase albume cu muzică religioasă, plus trei albume cu colinde de Crăciun. Poate că ar fi preferat să danseze pe o muzică ritmată, dar nu prea găsești rock-and-roll într-o mânăstire.

Un poltergeist ar fi urlat *All Shook Up*{17} la orgă, ar fi zăngănit *Hound Dog*{18} la pianul din camera de recepție a casei de oaspeți, în același fel în care fratele Constantine trăgea clopotele mânăstirii când era prost dispus. Dar poltergeist-urile sunt furioase, iar furia este izvorul puterii lor.

Elvis nu va fi niciodată un poltergeist. El e un spirit blând.

Dimineața de iarnă se îndrepta către dezastrul care urma să vină. Aflasem de curând că indivizii cu adevărat deștepți împart ziua în unități de o milionime de miliardime de miliardime de secundă, ceea ce face ca fiecare secundă *întreagă* să pară o cantitate exorbitant de mare de timp.

Am ieșit din camera de recepție, m-am dus de la galeria boltită la schitul cel mare, am trecut apoi prin alte aripi ale abației, având încredere în faptul că intuiția mea avea să mă conducă spre un indiciu care să-mi arate sursa violenței ce urma să se abată asupra noastră și care atrăsese *bodachii*.

Nu vreau să vă jignesc, dar intuiția mea e mai bună decât a voastră. Poate că luați o umbrelă când vă duceți la serviciu, într-o zi însorită, și veți avea nevoie de ea în cursul după-amiezii. Poate că refuzați să vă întâlniți cu un bărbat care pare ideal, din motive pe care nu le pricepeți, doar ca să-l

vedeți peste câteva luni la știrile de seară, arestat pentru că avea relații sexuale cu animalul său de casă, o lamă. Poate că ați cumpărat un bilet de loterie, folosind data ultimului examen proctologic că să vă alegeți numerele, și câștigați zece milioane de dolari. Cu toate acestea, intuiția mea e mult mai bună decât a voastră.

Cel mai bizar aspect al intuiției mele este ceea ce eu numesc magnetism parapsihologic. În Pico Mundo, când trebuia să găsesc pe cineva care nu se afla acolo unde mă așteptam să fie, îi păstram numele sau figura în minte, în timp ce mergeam cu mașina la întâmplare pe străzi. De obicei îl găseam în câteva minute.

Magnetismul parapsihologic nu-i întotdeauna demn de încredere. Nimic nu-i demn de încredere sută la sută în partea asta a paradisului, cu excepția faptului că furnizorul de telefoane celulare nu-și va îndeplini niciodată serviciile promise pe care tu ai fost suficient de naiv să le crezi.

Populația abației St. Bartholomew reprezintă o foarte mică parte din cea a orașului Pico Mundo. Aici, când mă las în voia magnetismului parapsihologic, merg pe jos, în loc să conduc o mașină.

La început l-am avut în minte pe fratele Timothy: ochii lui blajini, roșeața sa legendară. Mi-am dat seama că acum, după ce ajutorii de șerif plecaseră, nu mai riscam să fiu dus în cea mai apropiată secție a șerifului ca să fiu interogat, în cazul în care aș fi găsit cadavrul călugărului.

Căutarea locului în care au fost ascunse de ucigaș victimele unui asasinat nu-i la fel de amuzantă precum căutarea ouălor de Paște, deși, dacă vei rata un ou și-l vei găsi peste o lună, s-ar putea ca mirosurile să fie similare. Din cauză că starea cadavrului ar putea să reprezinte un indiciu referitor la identitatea asasinului, că ar putea chiar să sugereze scopul lui final, căutarea cadavrului este esențială.

Din fericire, sărisem peste micul dejun.

Când intuiția mă duse de trei ori către trei uși diferite către exterior, am încetat să rezist impulsului de a căuta prin furtună. Mi-am tras fermoarul jachetei, mi-am pus gluga, am

prins-o sub bărbie și mi-am pus o pereche de mănuși care fuseseră vârâte într-un buzunar al jachetei.

Ninsoarea pe care o primisem cu bucurie în noaptea trecută, stând cu fața îndreptată spre cer și cu gura deschisă, de parcă aș fi fost un curcan, fusese ceva jalnic în comparație cu risipa extravagantă de zăpadă ce cădea acum pe munte – o furtună pe ecran lat, de parcă ar fi fost regizată de un Peter Jackson{19} îndopat cu steroizi.

Vântul se contrazicea, părând să mă izbească dinspre vest, apoi dinspre nord, apoi din ambele direcții în același timp, de parcă s-ar fi luptat cu sine însuși și s-ar fi potolit prin propria furie.

Vântul acela schizofrenic arunca fulgi șfichiuitori, în șuvițe, în șuvoaie, în biciuiri de gheață – un spectacol pe care un poet îl numise cândva „arhitectura zburdalnică a zăpezii”, dar în cazul meu era mult mai puțin zglobie și mai mult salvă de arme, vântul urlând din răsputeri ca o salvă de mortiere, iar zăpada lovind ca niște șrapnele.

Intuiția mea specială mă conduse întâi spre nord, către partea din față a abației, apoi spre est, după aceea spre sud… După un timp mi-am dat seama că mă învârtisem de mai multe ori în cerc.

Poate că magnetismul parapsihologic nu acționa bine într-un mediu care nu-ți permitea să te concentrezi: tumultul alb al furtunii, vântul care miorlăia, frigul care mă pișca de față, care îmi storcea lacrimi din ochi și mi le înghețа pe obraji.

Ca băiat dintr-un oraș din deșert, fusesem crescut în căldură uscată și aprigă, care nu-ți distrage atenția, dar tinde să te enerveze sau să întărească tendoanele minții și să concentreze gândurile. Nu mă simțeam în largul meu în haosul acela rece și învârtejit, nu mă simțeam pe deplin eu însumi.

Și tot la fel de bine se putea să fi fost stânjenit și de groaza de a privi chipul mort al fratelui Timothy. Ceea ce trebuia să găsesc în acest caz nu era și ceea ce doream să găsesc.

Mi-am regândit scopul căutării și l-am lăsat pe fratele Timothy să se odihnească în pace. M-am gândit la *bodachi* și m-am întrebat ce grozăvenie va fi venind și, în general, m-am

străduit să fiu îngrijorat în legătură cu această amenințare nedefinită, cu speranța că voi fi atras către o persoană sau către un loc care să se dovedească în vreun fel încă necunoscut că are legătură cu violența ce urma să vină.

În domeniul muncii de detectiv, planul acesta era la o distanță înfiorătoare de țelurile lui Sherlock Holmes și era mai aproape de cele ale cititorilor în frunze de ceai decât mi-ar fi plăcut să recunosc.

În ciuda acestui lucru, m-am pomenit ieșind din hoinăreala fără logică în care fusesem angajat. Mișcându-mă cu mult mai multă logică, m-am împleticit spre est, prin mantia de zăpadă groasă de vreo douăzeci de centimetri, îndreptându-mă spre mânăstirea maicilor și spre școală.

Pe la jumătatea drumului, pe pajiște, am fost cuprins brusc de panică și m-am ghemuit, m-am răsucit, am dat înapoi, convins că eram gata să primesc o lovitură.

Eram singur.

În ciuda a ceea ce vedeau ochii mei, nu *simțeam* că eram singur. Eram privit. Mai mult, eram urmărit.

Un sunet în furtună, dar nu al furtunii, un bocet deosebit de lamentația stridentă a vântului, se apropie de mine, se retrase, se apropie și se retrase încă o dată.

Spre vest, abația abia se mai zărea prin o mie de voaluri ce se deplasau, troiene albe ascunzându-i temeliile, zăpada purtată de vânt ștergând porțiuni din zidurile ei puternice de piatră. Clopotnița devenea tot mai puțin vizibilă pe măsură ce se înălța, părând să se dizolve spre vârf, iar turla – și crucea – nu se mai vedeau deloc.

În josul pantei, spre est, școala era nedeslușită ca o corabie, fantomă oprită în ceață, mai puțin văzută și mai mult sugerată, o albeață în albeața mai slabă a viforniței.

Nimeni de la vreo fereastră a clădirii n-ar fi fost în stare să mă zărească la distanța aceea, în condițiile acelea. Țipătul meu n-ar fi ajuns până acolo, din cauza vântului.

Bocetul se ridică din nou, insistent și agitat.

M-am învârtit în cerc, căutând izvorul sunetului. Acesta era în mare parte amortizat de zăpada ce cădea și de norii de

zăpadă deja căzută ce mătura pământul, iar lumina slabă era înșelătoare.

Deși mă rotisem pe loc, școala dispăruse în întregime, împreună cu partea de jos a pajiștii. În partea de sus a pantei, abația sclipea ca un miraj, se unduia ca o imagine pictată pe o draperie.

Din cauză că trăiesc alături de morți, toleranța mea pentru macabru este atât de mare, încât mă sperii rareori. Însă sunetul acela, în parte țipăt, în parte guițat, în parte zumzăit, era atât de nepământean, încât imaginația mea nu reușea să imagineze o făptură care ar fi putut să-l producă, iar măduva din oasele mele păru să se contracte așa cum se contractă mercurul iarna în partea de jos a termometrului.

Am făcut un pas în direcția în care ar fi trebuit să fie școala, apoi m-am oprit, am tras piciorul înapoi. M-am întors spre deal, dar n-am îndrăznit să mă retrag spre abație. Ceva, nevăzut în furtuna care-l camufla, ceva cu voce neomenească, plină de nevoie și de furie, părea să mă aștepte, indiferent în ce direcție aș fi plecat.

CAPITOLUL 14

Am desfăcut gluga izolatoare a jachetei și am împins-o în spate, apoi am ridicat capul, l-am întors, am ciulit urechile, străduindu-mă să descopăr din ce direcție se ridica strigătul.

Vântul înghețat îmi ciufuli părul, îl congelă cu zăpadă, îmi dădu lovituri în urechi și le făcu să ardă.

Toată magia fusese aspirată din furtună. Grația zăpezii ce cădea devenise acum o sălbăticie fără pic de grație, un maelstrom învârtejit brutal și înfiorător precum furia omenească.

Aveam senzația stranie – pe care nu mi-o puteam explica în vreun fel – că realitatea se modificase, la zece la puterea douăzeci sub nivelul protonului, că nimic nu mai era cum fusese, că nimic nu era așa cum ar fi trebuit să fie.

Deși îmi dădusem gluga de pe cap, tot n-am reușit să localizez sursa văicăritului nepământesc. Poate că vântul distorsiona și deplasa sunetul, poate că sunetul părea să vină din fiecare parte pentru că mai multe entități care țipau bântuiau dimineața întunecată de furtună.

Rațiunea îmi spunea că orice m-ar fi urmărit trebuia să fie din munți, dar ceea ce scotea țipătul acela nu părea să fie un lup sau o pumă. Iar urșii stăteau acum în peșteri, pierduți în vise despre fructe și miere.

Nu sunt un tip căruia îi place să poarte cu el o armă. Afecțiunea mamei mele pentru pistolul ei – și amenințările cu sinuciderea pe care le folosea ca să mă stăpânească pe când eram copil – m-au făcut să prefer alte forme de autoapărare.

De-a lungul anilor am trecut prin încăierări mai mici și mai mari și am supraviețuit – uneori cu chiu, cu vai – folosind în mod eficient arme precum pumnii, picioarele, genunchii, coatele, o bâtă de baseball, o lopată, un cuțit, un șarpe de cauciuc, un șarpe adevărat, trei vase vechi și scumpe de porțelan, un butoi de gudron topit, o găleată, o cheie fixă, un dihor sașiu furios, o mătură, o tigaie, un prăjitor de pâine,

niște unt, un furtun de pompieri și un cârnat mare.

Oricât de îndrăzneață va fi fiind în cazul meu această strategie, prefer să mă bizui pe inteligența mea decât pe un arsenal personal. Din nefericire, în momentul acela, pe pajiște, inteligența mea era atât de secată, încât n-am putut să extrag din ea nicio idee, cu excepția celei că ar trebui, poate, să fac bulgări de zăpadă.

Pentru că mă îndoiam că urmăritorii mei necunoscuți și care scoteau țipete sinistre erau niște băieți răutăcioși de zece ani, am respins ideea apărării cu bulgări de zăpadă. Mi-am tras gluga peste capul pe jumătate înghețat și am fixat sub bărbie legătura cu arici.

Țipetele acelea fuseseră deliberate, dar, în ciuda faptului că erau diferite de alte sunete haotice ale furtunii, poate că, la urma urmei, erau doar sunete scoase de vânt.

Când inteligența mea dă greș, recurg la autoamăgire.

Am pornit din nou către școală și de îndată am detectat cu coada ochiului o mișcare în stânga mea.

M-am întors să înfrunt amenințarea și am văzut ceva alb și iute, vizibil doar pentru că era colțuros și zburlit, contrastând cu tălăzuirea ondulatorie și învârtejirea zăpezii ce cădea sau era spulberat. Făptura dispăru de îndată ce apăru, ca un spiriduș într-un vis, pierzându-se în ninsoare, lăsând o vagă impresie de vârfuri ascuțite, muchii tari, lustru superficial și transparență.

Bocetul încetă. Mugetul, sâsâitul și șuieratul vântului sunau plăcut, fără celălalt strigăt insistent.

Filmele nu oferă înțelepciune și au puțină legătură cu realitatea, dar mi-am reamintit filme vechi de aventuri, în care bocănitul neîncetat al tobelor din junglă îi adusese la exasperare pe exploratorii transpirați cu căști de plută. Încetarea bruscă a bocănitului nu aducea niciodată ușurarea pe care ar fi trebuit s-o aducă, pentru că deseori tăcerea însemna atac iminent.

Bănuiam că Hollywoodul avea dreptate în privința asta.

Simțind că urma să am parte în curând de ceva mai rău și mai ciudat decât o lance otrăvită înfiptă în gât sau decât o

săgeată în ochi, am lăsat nehotărârea deoparte și am fugit iute către școală.

Ceva se ivi în furtună, în față și spre dreapta, ascuns de voalurile zăpezii, semănând cu crăcile goale și înghețate ale unui copac bătut de vânt. Nu era un copac. Nu se afla niciun copac pe pajiștea dintre abație și școală.

Zărisem, în loc de copac, aspectul limitat al prezenței misterioase care era mai conștientă decât un arbore, care se mișca nu după cum îi comanda vântul, ci cu un țel aprig, propriu.

După ce se arătase doar cât să se dovedească a fi o enigmă mai profundă decât fusese până atunci, făptura aceea aruncă o mantie de zăpadă peste ea și dispăru. Nu plecase, ci mergea în paralel cu mine, ca un leu ce urmărea o gazelă care se despărțise de turmă.

Simțit intuitiv, nu și văzut, un alt animal de pradă apăru în urma mea. Am fost convins că aveam să fiu înhățat pe la spate, iar capul meu avea să-mi fie smuls, de parcă ar fi fost inelul de pe capacul unei cutii de coca-cola.

Nu vreau o înmormântare de lux. Aș fi stânjenit de omagiile florale depuse pe sicriul meu. Pe de altă parte, nu doresc ca moartea mea să fie remarcată doar de pântecele unei fiare ce-și va potoli setea cu fluidele prețioase ale trupului meu.

În timp ce goneam pe pajiștea în pantă, împleticindu-mă prin troiene și cu inima bocănind, albeața ce acoperea totul a viforniței îmi afectă vederea. Fluorescența zăpezii făcu să mă doară ochii, iar fulgii mânați de vânt părură să stea pe loc.

În această vizibilitate redusă, ceva îmi întretaie drumul, la vreo trei metri în față, trecând de la dreapta la stânga, mărimea, forma și natura sa fiind greu de deslușit, dar nu numai nedeslușite, ci și deformate, în mod sigur deformate, pentru că acea chestie zărită în fugă părea – după porțiunea vizibilă scurt timp – să fie construită din oase înveșmântate în gheață. Cu arhitectura aceea imposibilă din punct de vedere biologic, făptura ar fi trebuit să se miște – dacă se putea mișca – într-o instabilitate șontâcăitoare, dar în loc de așa ceva dădu dovadă de un soi parșiv de grație, un glissando vizual de

mișcare ondulată, alunecă pe lângă mine și dispăru.

Datorită inerției și faptului că școala era aproape, nu m-am oprit, nici nu m-am întors, ci am pășit peste urmele a ceea ce trecuse prin fața mea. Nu m-am oprit să examinez urmele de pași pe care le lăsase. Faptul că *existau* urme de pași dovedea că nu avusesem halucinații.

Nu se auzi niciun văicărit – doar tăcerea atacului iminent, sentimentul că în urma mea se repezea ceva, gata să mă înhațe – și prin minte îmi trecură cuvintele *hoardă, gloată, legiune, roi.*

Zăpada se întinsese pe treptele din fața școlii. Urmele de pași ale celor care îl căutaseră pe sărmanul frate Timothy fuseseră șterse deja de vânt.

Am urcat cu greu treptele, am tras puternic de ușă, așteptându-mă să fiu înhățat din prag, la un pas de adăpost. Am intrat în holul recepției, am trântit ușa în urma mea și m-am rezemat de ea.

În momentul în care n-am mai fost în bătaia vântului, în care n-am mai fost în strălucirea orbitoare și am intrat într-o baie de aer cald, urmărirea păru un vis din care mă trezisem, iar fiarele din viforniță doar fragmente dintr-un coșmar deosebit de plin de viață. Apoi ceva râcâi partea exterioară a ușii.

CAPITOLUL 15

Dacă vizitatorul ar fi fost un om, ar fi bătut la ușă. Dacă ar fi fost doar vântul, ar fi suflat și ar fi apăsat în ușă până când scândurile ar fi trosnit.

Râcâitul acela era sunet de os frecat de lemn – sau de ceva asemănător osului. Îmi puteam imagina un schelet animat zgâriind cu ghearele, cu o insistență lipsită de inteligență, partea exterioară a ușii.

În toate experiențele mele bizare nu întâlnisem niciodată un schelet animat. Dar într-o lume în care localurile McDonald's vând acum salate cu sos cu conținut redus de grăsimi, totul e posibil.

Holul recepției era pustiu. Oricum, chiar dacă ar fi fost plin de lume, asta ar fi însemnat că ar fi fost acolo o călugăriță sau două.

Dacă o făptură precum cea pe care o zărisem în furtună era în stare să scoată ușa din balamale, aș fi preferat un ajutor mai bun decât cel pe care mi-l putea oferi călugărița obișnuită. Aveam nevoie de cineva mai dur chiar decât sora Angela, cu privirea ei pătrunzătoare de dedițel.

Clanța zăngăni, zăngăni, se mișcă.

Îndoindu-mă că doar opoziția mea ar putea să-l țină afară pe musafirul nedorit, am pus zăvorul.

O scenă dintr-un film vechi se derula în amintirea mea: un om stând cu spatele apăsat de o ușă zdravănă de stejar, crezând că-i la adăpost de forțele supranaturale din cealaltă parte a ușii.

Filmul fusese despre relele energiei nucleare, despre cum expunerea minimă la radiații poate face ca peste noapte făpturi obișnuite să se transforme în monștri și să crească gigantice. Din câte știm, în lumea adevărată, acest lucru a avut un impact devastator asupra valorii proprietăților imobiliare în comunitățile bântuite de monștri din apropierea tuturor centralelor noastre nucleare.

Deci individul stătea cu spatele rezemat de ușă, simțindu-se în siguranță, când un țep gigantic, curbat ca un corn de rinocer, a străpuns lemnul de stejar. A trecut prin pieptul lui, făcându-i inima să explodeze.

Monștrii din filmul acela erau doar ocazional mai convingători decât actorii, fiind din categoria păpușilor din cârpe, dar scena cu țeapa care străpunge mi-a rămas în minte.

M-am îndepărtat de ușă. Am privit clanța mișcându-se înainte și înapoi. Mișcându-se în continuare.

Am văzut filme în care tot felul de tâmpiți își lipeau fața de geam, ca să cerceteze zona și erau împușcați sau înhățați de făpturi care nu aveau nevoie de pușcă și trași prin geam, apoi târâți în noapte în timp ce răcneau. Cu toate acestea, m-am dus la fereastra de lângă ușă.

Dacă mi-aș trai viața conform înțelepciunii din filme, aș risca să sfârșesc nebun și dându-mi ochii peste cap, așa cum fac mulți dintre actorii de succes ai națiunii noastre.

Dar asta nu era o scenă de noapte. Era o scenă de dimineață, ningea, deci probabil că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla – dacă viața imita filmul – era să înceapă cineva să cânte *White Christmas* sau ceva echivalent.

O crustă subțire de gheață se cristalizase pe exteriorul geamului. Am detectat ceva care se mișca afară, dar era doar o pată albă, o formă amorfă, o siluetă palidă plină de posibilități.

Mi-am mijit ochii și mi-am lipit nasul de geamul rece.

În stânga mea, clanța încetă să zdrăngăne.

Mi-am ținut respirația, ca să evit aburirea geamului cu fiecare răsuflare.

Vizitatorul din prag se repezi și se izbi de sticlă, ca și cum s-ar fi uitat la mine.

Am tresărit, dar nu m-am tras înapoi. Curiozitatea mă împietrise.

Geamul opac îl ascundea pe vizitator, chiar dacă acesta se apăsa insistent de el. În ciuda gheții care împiedica vederea, dacă în fața mea ar fi fost o față, aș fi zărit măcar orbitele ochilor și ceva ce-ar fi semănat cu o gură, dar n-am văzut

nimic.

Ceea ce *am văzut* nu era ceva de înțeles. Din nou, impresia era de oase, dar nu de oase ale vreunui animal cunoscut de mine. Erau mai lungi și mai late decât degetele, erau înșirate precum clapele claviaturii unui pian, deși nu se găseau într-o claviatură dreaptă, ci într-una șerpuitoare, erau curbate sub alte rânduri de oase ce se ondulau. Păreau a fi prinse printr-o sumedenie de încheieturi și articulații și, în ciuda voalului de gheață, am remarcat că acestea aveau un design extraordinar.

Colajul acela macabru, care umplea fereastra dintr-o parte în cealaltă, de la tocul de jos la cel de sus, se îndoi brusc. Cu un zăngănit ușor, ca acela produs de o mie de zaruri ce se rostogoleau pe o masă de joc acoperită cu fetru, toate elementele se mișcară ca și cum ar fi fost fragmente dintr-un caleidoscop, formând un nou model, mai uimitor decât cel anterior.

M-am tras înapoi de lângă fereastră suficient de departe ca să pot să apreciez întregul mozaic complicat, care avea atât o frumusețe rece, cât și darul de a provoca groază.

Legăturile care uneau aceste șiruri ordonate de oase – dacă erau oase, și nu membre de insectă acoperite cu chitină – permiteau în mod evident rotații de 360 de grade și mișcări care nu aveau loc doar într-un singur plan.

Cu sunetul acela de zaruri care se rostogolesc, caleidoscopul se schimbă, scoase la iveală un alt model complicat, de-o frumusețe la fel de nepământeană ca și cel de dinainte, dar ceva mai amenințătoare.

Am avut sentimentul clar că legăturile dintre oase permiteau rotație universală în planuri numeroase, dacă nu infinite, lucru care era imposibil nu numai din punct de vedere biologic, ci și mecanic.

Spectacolul se reluă încă o dată – probabil ca să-și bată joc de mine.

Da, văzusem morți, morți tragici și morți caraghioși, morți care zăboveau în lumea aceasta din ură și morți care erau înlănțuiți de lumea asta cu dragoste, iar morții sunt diferiți unul de celălalt, dar sunt toți la fel, sunt aceiași prin faptul că

nu pot să accepte adevărul cu privire la locul lor în verticala ordinii sfinte, că nu pot să se miște din acel loc în orice direcție, nici către slavă, nici către vidul veșnic.

Și am văzut *bodachi,* indiferent ce vor fi fiind aceștia. Am mai multe teorii despre ei, dar niciun fapt care să susțină vreuna dintre teorii.

Fantome și *bodachi* sunt tot ce văd. Nu văd zâne sau elfi, nici spiriduși, nici driade sau nimfe, nici vampiri sau vârcolaci. Cu mult timp în urmă, am încetat să mă holbez după Moș Crăciun în noaptea Ajunului, pentru că, pe când aveam cinci ani, mama mi-a spus că Moș Crăciun era un pervers parșiv care avea să-mi taie puța cu o foarfecă și că dacă n-o să încetez să pălăvrăgesc despre el, moșul avea să mă treacă pe lista lui și avea să treacă pe la mine.

După aceea, Crăciunul n-a mai fost niciodată la fel. Dar măcar am rămas cu puța.

Cu toate că experiența mea privind prezențele supranaturale este limitată la morți și *bodachi,* făptura care se apăsa în geam părea mai degrabă supranaturală decât reală. Nu aveam idee ce putea fi, dar eram destul de convins că i se potriveau mai degrabă cuvintele *diavol* sau *demon* decât cuvântul *înger*.

Indiferent ce era, o făptură din oase sau o făptură din ectoplasmă, avea legătură cu amenințarea violentă ce plutea asupra călugărițelor și a copiilor din grija acestora. Nu trebuia să fiu Sherlock Holmes ca să-mi dau seama de asta.

Se părea că, de fiecare dată când oasele se mișcau, răzuiau gheața și curățau o parte din geam, pentru că mozaicul era mai clar decât cel care îl precedase, muchiile oaselor erau mai ascuțite, iar detaliile legăturilor ceva mai bine definite.

Încercând să înțeleg mai bine apariția aceea, m-am apropiat din nou de geam, privind detaliile zăpăcitoare ale acelei osteografii nepământene.

Nimic supranatural nu-mi făcuse vreodată rău. Rănile și pierderile mele fuseseră provocate de mâinile unor oameni, unii dintre ei cu pălării cu boruri răsfrânte, dar majoritatea lor îmbrăcați altfel.

Niciunul dintre multele elemente din mozaicul osos nu tremura, dar am avut impresia că mozaicul era plin de încordare.

Cu toate că răsuflarea mea se îndrepta direct spre fereastră, suprafața geamului nu se înnora, probabil pentru că respirația mea rămânea slabă, fiind expirată cu puțină forță.

Mă obseda însă gândul tulburător că răsuflarea mea era lipsită de căldură, era prea rece ca să aburească geamul, că inhalasem întuneric împreună cu aerul, dar nu expiram întuneric, chestie care reprezenta o noțiune bizară chiar și pentru mine.

Mi-am scos mănușile, le-am vârât în buzunarul jachetei și am pus o mână pe geamul rece.

Din nou oasele zornăiră, se răsfirară, părură să se amestece ca un pachet de cărți de joc și se rearanjară.

Fâșii de gheață se desprinseră de pe exteriorul ferestrei.

Noul model al oaselor trebuie să fi exprimat o imagine primordială a răului care se adresase subconștientului meu, pentru că n-am mai văzut nimic frumos, ci am simțit ca și cum ceva cu o coadă subțire și fâlfâitoare s-ar fi târât de-a lungul șirei spinării mele.

Curiozitatea mea se transformase într-o fascinație mai puțin sănătoasă, iar fascinația devenise ceva mai întunecat. Mă întrebam dacă eram cumva vrăjit, cumva hipnotizat, dar mi-am imaginat că nu puteam să fiu vrăjit din moment ce eram în stare să mă gândesc la posibilitatea de a fi vrăjit, deși eram *într-un fel,* chiar dacă nu eram vrăjit, pentru că m-am pomenit gândindu-mă să mă întorc pe treptele din fața clădirii ca să privesc vizitatorul fără să mai am de-a face cu interfața deranjantă de gheață și sticlă.

Un zgomot de rupere veni de la două dintre stinghiile ce împărțeau fereastra în mai multe ochiuri de geam. Am văzut o crăpătură ca un fir de păr deschizându-se în vopseaua albă ce acoperea lemnul. Fisura trasa o cărare întortocheată de-a lungul unei stinghii verticale și de-a curmezișul uneia orizontale.

Geamul pârâi sub mâna pe care o apăsam încă de fereastră.

Singurul zăngănit ușor al sticlei ce se spărgea mă alarmă, rupse vraja. Mi-am smuncit mâna înapoi și am făcut trei pași în spate, depărtându-mă de fereastră.

Nu căzu niciun ciob. Geamul crăpat rămase în ramele ce-l înconjurau.

Făptura din oase sau din ectoplasmă se îndoi încă o dată, apelând la un alt model, nu mai puțin amenințător, ca și cum ar fi căutat un nou aranjament al elementelor sale care ar fi putut să efectueze o presiune mai mare asupra ferestrei încăpățânate.

Deși se transforma dintr-un mozaic plin de răutate în altul, efectul era totuși plin de eleganță și economic, ca mișcările unei mașinării eficiente.

Cuvântul *mașinărie* rezonă în mintea mea, mi se păru important, mi se păru relevant, deși știam ca drăcia aia nu putea fi o mașinărie. Dacă lumea aceasta nu putea produce o construcție biologică precum cea pe care o vedeam plin de teamă – și nu putea – atunci era cert că oamenii nu posedau cunoștințele ca să proiecteze și să construiască o mașină cu o asemenea dexteritate fenomenală.

Făptura aceea născută din furtună se îndoi din nou. Ultima minune caleidoscopică din oase sugera că, așa cum nu au existat în toată istoria doi fulgi de zăpadă identici, tot așa două manifestări ale făpturii aceleia nu vor produce același model.

Mă așteptam nu atât ca sticla ce se spargă, în toate cele opt ochiuri de geam simultan, ci și ca fiecare bucată de ramă să se facă țăndări, că rama va fi smulsă din zid, luând cu ea bucăți de tencuială, iar făptura va năvăli în școală în urma unei cascade de resturi.

Îmi doream să fi avut un butoi cu smoală topită, un dihor furios și sașiu sau măcar un prăjitor de pâine.

Brusc, apariția se îndoi *îndepărtându-se* de fereastra, încetă să prezinte un model răuvoitor de oase. Presupuneam că se rearanja ca să se arunce prin barieră, dar atacul nu veni. Progenitura aceea a furtunii deveni din nou doar o pată albă, un potențial tremurător zărit printr-un geam înghețat.

După o clipă, păru că se întorsese în furtună. Nicio mișcare nu umbrea fereastra, iar cele opt ochiuri de geam erau la fel de lipsite de viață ca opt ecrane ale unor televizoare reglate pe un canal ce nu emitea.

Un pătrat de geam rămăsese crăpat.

Cred că știu cum își simte un iepure inima în piept, cum inima pare să țopăie ca o ființă vie atunci când coiotul îl privește în ochi și-și trage buzele de pe dinții mânjiți ani de zile cu sânge…

Nu se auzi niciun văicărit din furtună. Doar vântul sufla în fereastră și șuiera prin gaura cheii.

Chiar și pentru unul obișnuit să aibă de-a face cu supranaturalul, momentul de după un eveniment atât de aparte include uneori cantități egale de minunare și de îndoială. Teama care te face să te înfiori la gândul unei viitoare experiențe de același fel este însoțită de dorința de a vedea mai mult și de *a înțelege*.

Simțeam impulsul de a descuia și de a deschide ușa. Am rezistat acestui impuls, n-am săltat piciorul, n-am ridicat mâna, am rămas locului cu brațele strânse în jurul trupului și am răsuflat îndelung și înfiorat până când sora Clare Marie veni și insistă politicos să-mi scot ghetele de schi.

CAPITOLUL 16

Uitându-mă la fereastră și încercând să înțeleg ce văzusem – și felicitându-mă că rămăsesem cu lenjeria curată – nu mi-am dat seama că în holul recepției intrase sora Clare Marie. Veni din spatele meu și mă ocoli, ajungând între mine și fereastră, albă și tăcută ca o lună ce orbitează.

Cu veșmântul său, cu chipul roz și blând, cu nasul mic ca un nasture și cu dinții puțin cam mari, avea nevoie doar de o pereche de urechi lungi și păroase ca să spună că-i iepure și că se duce la un bal mascat.

— Copile, zise ea, arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Da, soră.

— Te simți bine?

— Nu, soră.

Strâmbând din nas, de parcă ar fi simțit un miros care o îngrijora, călugăriță zise:

— Ce-i, copile?

Nu știu de ce îmi spune „copile”. Nu am auzit-o adresându-se astfel altcuiva, nici măcar copiilor din școală.

Pentru că sora Clare Marie era o persoană blândă și drăguță, nu am vrut s-o alarmez, ținând seama îndeosebi că amenințarea trecuse – cel puțin pentru moment – și ținând seama de faptul că, fiind vorba de o călugăriță, nu avea cu ea grenadele de mână de care aș fi avut nevoie înainte de a mă aventura din nou în furtună.

— E doar zăpadă, am zis eu.

— Zăpadă?

— Vânt, frig și zăpadă. Soră, eu sunt un băiat al deșertului. Nu sunt obișnuit cu o vreme ca aceasta. Afară e înfiorător.

— Vremea nu-i urâtă, mă asigură călugărița, zâmbind. Vremea e minunată. Lumea e frumoasă și minunată. Omenirea poate fi groaznică și se poate depărta de ceea ce-i bine. Dar vremea e un dar al lui Dumnezeu.

— Bine, am zis eu.

Dându-și seama că nu mă convinsese, călugărița continuă:

— Vifornița îmbracă țara într-o haină curată, fulgerul și tunetul cântă o muzică de slavă, vântul îndepărtează ce-i stricat, potopul face să înverzească totul. Frigul e compensat de căldură. Uscăciunea e compensată de umezeală. Vântul e compensat de perioadele de calm. Noaptea e compensată de zi, asta s-ar putea să ți se pară că nu-i vreme, dar este. Acceptă vremea, copile, și vei înțelege *echilibrul* lumii.

Am douăzeci și unu de ani, am cunoscut chinul unui tată indiferent și a unei mame ostile, o parte din inima mea mi-a fost retezată de cuțitul tăios al pierderii, am ucis oameni în autoapărare și ca să salvez viețile unor oameni nevinovați, am lăsat în urma mea, în Pico Mundo, prietenii la care țin. Cred că toate acestea arată că sunt o pagină pe care trecutul a fost scris clar, ca să-l citească oricine. Dar sora Clare Marie părea să aibă un motiv anume să-mi spună – numai mie – „copile", lucru care mă face uneori să cred că deține o anume înțelegere pe care eu n-o am, dar de cele mai multe ori cred că sora este pe atât de naivă, pe cât e de plăcută și că nu mă cunoaște niciun pic.

— Acceptă vremea, zise ea, dar te rog să nu murdărești podeaua.

Părea că admonestarea se potrivea mai mult lui Boo decât mie. Apoi mi-am dat seama că ghetele mele de schi erau împănate cu zăpadă, care se topea pe gresie.

— Oh! Scuze, soră!

Când mi-am scos jacheta, călugărița mi-o atârnă de un cuier, iar când mi-am scos ghetele, le luă ca să le așeze pe covorașul de cauciuc de sub cuier.

În timp ce călugărița se îndepărta cu ghetele, eu mi-am tras poalele puloverului spre cap și l-am folosit drept prosop, ca să-mi șterg părul ud și fața jilavă.

Am auzit ușa deschizându-se și vântul urlând.

Cuprins de panică, mi-am tras puloverul în jos și am văzut-o pe sora Clare Marie stând în prag, arătând mai puțin a iepure și semănând mai mult cu pânzele unei corăbii ce naviga prin strâmtorile Arcticii, izbindu-mi viguros ghetele

una de alta, astfel încât zăpada lipită de ele să rămână afară.

Dincolo de ea, viforniţa nu părea că vrea să fie acceptată. Nu, această furtună a furtunilor nu părea că vrea să fie acceptată, ci arăta ca şi cum ar fi vrut să dărâme şcoala, abaţia şi pădurea de dincolo de ele, să dărâme de pe faţa pământului tot ce îndrăznea să stea în picioare, să îngroape totul, să termine definitiv cu civilizaţia şi cu omenirea.

Când am ajuns lângă ea, înainte să apuc să strig un avertisment suficient de puternic ca să fiu auzit în ciuda vântului, sora Clare Marie se retrase din prag.

Niciun demon, nici vreun vânzător de la Amway nu se ivi din furtuna îngheţată înainte să apuc să închid uşa şi să pun din nou zăvorul.

Când sora puse ghetele pe covoraşul de cauciuc, am spus:

— Aşteptaţi o clipă, o să aduc o cârpă, nu deschideţi uşa, o să aduc o cârpă şi o să curăţ.

Vorbele mele sunau ciudat, de parcă aş fi fost cândva traumatizat rău de tot de o cârpă de şters şi trebuia să-mi adun tot curajul ca să folosesc vreuna.

Călugăriţă nu păru să remarce tremurul din glasul meu. Spuse, cu un zâmbet plin de veselie:

— Să nu faci aşa ceva. Aici eşti oaspete. Dacă te-aş lăsa să faci treaba pe care ar trebui s-o fac eu, m-aş simţi stânjenită în faţa Domnului.

Am zis, arătând spre grămăjoara de zăpadă ce se topea pe podea:

— Dar eu am făcut mizerie…

— Nu-i nicio mizerie, copile.

— Mie mi se pare că-i mizerie.

— Asta-i vremea! Şi-i munca mea. În plus, maica superioară vrea să te vadă. A sunat la abaţie şi cei de acolo i-au spus că ai fost văzut ieşind afară şi că s-ar putea să vii încoace. Şi iată că eşti aici. Maica superioară e în biroul său.

Am privit-o înhăţând o cârpă dintr-un dulap de lângă uşa din faţă.

Se întoarse şi văzând că n-am plecat, zise:

— Hai, du-te să vezi ce vrea maica superioară.

— N-o să deschideți ușa ca să stoarceți cârpa în fața intrării?

— Oh, n-am ce să storc. E doar o grămăjoară de vreme care a intrat înăuntru.

— N-o să deschideți ușa doar ca să admirați viforniță? am întrebat-o eu.

— E o zi fantastică, nu-i așa?

— Fantastică, am zis eu, fără pic de entuziasm.

— Dacă o să-mi termin treaba înainte de nonă și de mătănii, atunci s-ar putea să am timp și pentru vreme.

Nona este rugăciunea de după-amiază, de la ora 16:20, adică peste șase ore și jumătate față de momentul în care ne aflam.

— Bine. Exact înainte de nonă – o să fie un moment plăcut de privit furtuna. Mai plăcut decât acum.

— Aș putea să-mi fac o cană cu ciocolată fierbinte și să stau la fereastră, să privesc viforniță dintr-un colț comod al bucătăriei.

— Unul nu prea aproape de fereastră, i-am spus eu.

Fruntea ei roz se încruntă.

— De ce nu, copile?

— E curent. Nu trebuie să stați în curent.

— Nu-i nimic rău într-un curent zdravăn, mă asigură ea, încântată. Curenții sunt unii calzi, alții reci, dar nu-i decât aer care se mișcă și circulă astfel încât să fie bun de respirat.

Am lăsat-o curățând grămăjoara de vreme.

Dacă ceva hidos ar fi venit prin fereastra cu un geam crăpat, sora Clare Marie l-ar fi întâmpinat ținând mătura ca un ciomag și ar fi avut atitudinea și gesturile potrivite ca să-i vină de hac fiarei fiarelor.

CAPITOLUL 17

În drum spre biroul maicii stareţe am trecut pe lângă camera mare de recreere, unde o duzină de călugăriţe supravegheau copiii care se jucau.

Unii dintre copii au debilităţi fizice grave, combinate cu retardare mintală uşoară. Le plac jocuri care se desfăşoară pe o tablă de joc, cărţi de joc, păpuşi, soldaţi de jucărie. Ornează prăjituri şi ajută la făcutul bomboanelor de ciocolată, le place ceea ce ţine de artă şi îndemânare. Le place să li se citească poveşti, vor să înveţe să citească şi majoritatea lor învaţă să citească.

Alţii au debilităţi fizice grave sau uşoare, dar retardare mintală mai severă decât cei din primul grup. Unii dintre aceştia, precum Justine din camera 32, par să nu fie prea mult alături de noi, deşi majoritatea lor au o viaţă interioară care se exprimă deschis când te aştepţi mai puţin.

Celor de la mijloc – nu atât de detaşaţi precum Justine, nu atât de implicaţi precum cei care citesc – le place să modeleze lut, să înşire mărgele ca să-şi facă propriile podoabe, să se joace cu animale împăiate şi să execute sarcini uşoare, ajutându-le pe surori. Şi lor le place să audă poveşti. Poveştile trebuie să fie mai simple, dar magia lor rămâne puternică pentru ei.

Tuturor le place, indiferent de limitele lor, să se bucure de afecţiune. O mângâiere, o îmbrăţişare, un sărut pe obraz, orice semn că-i preţuieşti, că-i respecţi, că ai încredere în ei, îi face să radieze.

Mai târziu, în cursul zilei, în una din cele două camere de recuperare, copii aveau să facă terapie fizică pentru a căpăta putere şi a-şi mări agilitatea. Cei care comunicau dificil aveau să urmeze terapie pentru vorbire. Pentru unii, recuperarea constă în antrenament pentru executarea unor sarcini, în timpul căruia învaţă să se îmbrace, să spună cât e ora, să schimbe bani şi să facă mici cheltuieli.

Cazurile speciale părăsesc St. Bartholomew, pentru a se obișnui cu câini sau cu îngrijitori care să-i însoțească, pentru a fi în stare de o independență asistată când vor împlini optsprezece ani sau mai mult. Din cauză că mulți dintre acești copii au debilități grave, lumea nu-i va primi niciodată cu bucurie și locul acesta este casa lor pentru întreaga viață.

Printre rezidenți sunt mai puțini adulți decât ați crede. Acești copii au suferit lovituri teribile, mulți dintre ei înainte de a ieși din pântecele mamei lor, alții din cauza violențelor îndurate înainte de a avea trei ani. Sunt fragili. Pentru ei, douăzeci de ani înseamnă o viață foarte lungă.

Poate credeți că a-i vedea chinuindu-se în diferite feluri de instruiri este un lucru care-ți rupe sufletul, având în vedere că sunt destinați deseori să moară tineri. Dar aici nu se rupe niciun suflet. Micile lor triumfuri îi emoționează la fel de mult pe cât v-ar emoționa câștigarea unui maraton. Ei cunosc momente de bucurie nealterată, cunosc minunarea și au speranță. Spiritul lor nu poate fi înlănțuit. În timpul lunilor petrecute printre ei, n-am auzit niciodată vreun copil plângându-se.

Pe măsură ce știința medicală avansează, instituții precum mânăstirea St. Bartholomew au mai puțini copii vătămați de paralizie cerebrală severă, de toxoplasmoză, de anomalii cromozomiale bine-cunoscute. Paturile acestora sunt ocupate în aceste zile de odraslele femeilor care au preferat să nu renunțe la cocaină, ecstasy sau halucinogene în timpul celor nouă luni plictisitoare, care au jucat zaruri cu diavolul. Alți copii de aici au fost bătuți groaznic – cranii crăpate, creiere vătămate – de tați beți, de prietenii putreziți de metamfetamină ai mamelor.

Din cauză că are nevoie fără încetare de noi celule în puțurile sale întunecate, iadul trebuie să treacă în zilele astea printr-o febră a construcțiilor.

Unii ar putea să mă acuze că-s tendențios. Mulțumesc. Sunt mândru de asta. Dacă ai distrus viața unui copil, n-o să-mi fie milă de tine.

Există doctori care susțin uciderea acestor copii la naștere,

cu injecții letale, sau care îi vor lăsa să moară ulterior refuzând să le trateze infecțiile, permițând unei boli simple să devină catastrofale.

Mai multe celule. Mai multe puțuri întunecate.

Poate că lipsa mea de compasiune față de acești chinuitori de copii – și alte lipsuri ale mele – vor avea ca urmare că n-o s-o văd pe Stormy în Cealaltă Parte, că focul pe care îl înfrunt mă va consuma, nu mă va purifica. Dar măcar dacă o să ajung într-o beznă palpabilă unde cel mai mic inconvenient este că nu voi avea televiziune prin cablu, o să am plăcerea de a te căuta, dacă ai lovit vreun copil. Și știu ce să fac cu tine, și o să am o veșnicie ca să-ți fac chestia aia.

În camera de recreere, în dimineața aceea plină de zăpadă, în care exista posibilitatea ca iadul să ne întâlnească peste câteva ore, copiii râdeau, vorbeau și se străduiau să fie încrezători.

La pianul din colț stătea un băiat de zece ani, numit Walter. Era copilul unei dependente de heroină, de metamfetamină, de bourbon Wild Turkey sau de Dumnezeu mai știe ce. Nu poate să vorbească și rareori te privește în ochi. Nu poate să învețe să se îmbrace singur. După ce aude o singură dată o melodie, poate s-o interpreteze perfect, cu pasiune și cu nuanțare. Deși a pierdut atât de multe, darul talentului i-a supraviețuit.

Cânta încet, minunat, pierdut în muzică. Cred că era o piesă de Mozart. Sunt prea ignorant ca să fiu sigur.

În timp ce Walter cânta, în timp ce copiii se jucau și râdeau, *bodachii* năvăliră în încăpere. Cei trei din noaptea trecută deveniseră șapte.

CAPITOLUL 18

Sora Angela, maica superioară, conducea mânăstirea și școala dintr-un mic birou aflat lângă infirmerie. Biroul, două scaune pentru vizitatori și fișetele erau simple, dar atrăgătoare.

Pe peretele din spatele biroului său atârna un crucifix, iar pe ceilalți pereți se aflau trei afișe: George Washington; Harper Lee, autoarea romanului *Să ucizi o pasăre cântătoare*; și Flannery O'Connor, autoarea povestirii *Un om bun e greu de găsit* și a multor altor povestiri.

Stareța admiră aceste persoane din diferite motive, dar în special pentru o calitate pe care o au toate. Nu vrea să identifice această calitate. Vrea să te gândești la ghicitoare și să găsești propriul răspuns.

În timp ce stăteam în ușa biroului, am spus:

— Doamnă, îmi cer scuze pentru picioarele mele.

Stareța își ridică privirea din dosarul pe care îl revedea.

— Dacă put, mirosul nu-i atât de puternic să-l fi simțit în timp ce veneai.

— Nu, doamnă. Îmi cer scuze că-s în șosete. Sora Clare Marie mi-a luat ghetele.

— Odd, sunt convinsă că o să ți le dea înapoi. N-am auzit că sora Clare Marie fură încălțăminte. Intră, stai jos.

M-am așezat pe unul dintre scaunele din fața biroului stareței, am arătat spre afișe și am zis:

— Sunt toți din sud.

— Sudiștii au multe calități, printre care farmec și maniere, precum și simțul tragicului, dar nu din acest motiv mă inspiră aceste fețe.

— Faimă, am spus eu.

— Acum ești laconic în mod intenționat, zise stareța.

— Nu, doamnă, nu în mod intenționat.

— Dacă faima ar fi fost ceea ce am admirat la cei trei, atunci aș fi pus afișe și cu Al Capone, Bart Simpson și Tupac

Shakur[20].

— Asta ar fi fost o chestie, am zis eu.

Călugăriță se aplecă spre mine și întrebă cu glas scăzut:

— Ce s-a întâmplat cu dragul frate Timothy?

— Nimic bun. Asta-i tot ce știu. Nimic bun.

— De un lucru putem fi siguri: n-a fugit la Reno pentru „r și r”. Dispariția sa are legătură cu lucrurile de care am discutat aseară. Cu evenimentul la care au venit să asiste *bodachii*.

— Da, doamnă, indiferent ce va fi acela. Tocmai am văzut șapte dintre ei în camera de recreere.

— Șapte, zise ea, iar trăsăturile ei blânde de bunică se înăspriră, pline de hotărâre. Criza e iminentă?

— Nu, atunci când sunt doar șapte. Dacă aș fi văzut treizeci, patruzeci, atunci aș fi știut că suntem pe marginea prăpastiei. Mai avem timp, dar ceasul ticăie…

— Am discutat cu abatele Bernard despre ce am vorbit cu tine, noaptea trecută. Iar acum, după dispariția fratelui Timothy, ne întrebăm dacă nu ar trebui să mutăm copiii în altă parte.

— Să-i mutați? Unde?

— O să-i ducem în oraș.

— Douăzeci de kilometri pe vremea asta?

— În garaj avem două vehicule solide cu tracțiune pe patru roți, cu dispozitiv de urcare a scaunelor pe rotile. Au anvelope supradimensionate, ca să aibă aderență mai mare la sol, plus lanțuri pentru anvelope. Fiecare din ele e prevăzut cu plug. Putem să ne croim drum.

Mutatul copiilor nu era o idee bună, dar mi-ar fi plăcut să le văd pe călugărițe în mașini monstruoase, făcându-și drum cu plugul prin viforniță.

— Putem să încărcăm opt, zece copii în fiecare camionetă, continuă ea. Mutatul a jumătate dintre surori și a tuturor copiilor va necesita patru drumuri, dar dacă începem acum, putem termina în câteva ore, înainte de căderea nopții.

Sora Angela este un om al faptelor. Îi place să fie în mișcare, fizic și intelectual, concepând și aplicând fără încetare proiecte, realizând lucruri.

Spiritul ei încrezător este molipsitor. În momentul acela arăta ca acea bunică țicnită care-i transmisese lui George S. Patton genele ce-l făcuseră un mare general.

Regretam că aveam să-i anulez planul, după ce pierduse evident ceva timp ca să-l conceapă.

— Soră, nu știm cu certitudine că violența – atunci când va avea loc – se va petrece în școală.

Călugărița păru uimită.

— Dar violența a început deja. Cu fratele Timothy, Dumnezeu să-l odihnească.

— *Credem* că a început cu fratele Tim, dar nu avem un cadavru.

Stareța tresări auzind cuvântul „cadavru”.

— Nu avem un trup, m-am corectat eu, deci nu știm cu certitudine ce s-a întâmplat. Știm doar că *bodachii* sunt atrași de copii.

— Iar copiii sunt aici.

— Și dacă după ce mutați copiii în oraș, la un spital, într-o școală, într-o biserică, după ce-i instalați acolo, se arată și acolo *bodachii,* pentru că acolo va avea loc violența, nu la St. Bart?

Stareța era un analist în probleme de strategie și tactică precum trebuie să fi fost și bunica lui Patton.

— Deci am sluji forțele întunericului în timp ce am crede că le îndepărtăm…

— Da, doamnă. E posibil.

Călugărița mă privi atât de atent, încât am fost convins că simțeam privirea sa albastră ca dedițelul scotocind prin conținutul creierului meu, de parcă între urechi aș fi avut un fișier.

— Îmi pare atât de rău pentru tine, Oddie, șopti ea.

Am ridicat din umeri.

— Știi doar atât încât, din punct de vedere moral, ești obligat să acționezi… dar nu știi suficient ca să fii sigur ce trebuie să faci.

— Pe parcurs, lucrurile se limpezesc, i-am spus eu.

— Da, dar numai în penultimul moment, numai atunci, nu-i

așa?

— Da, doamnă, numai atunci.

Mâna stareței atinse crucea de la pieptul său, iar privirea i se plimbă peste afișele de pe pereți.

Am spus, după un timp:

— Am venit aici ca să fiu cu copiii, să mă plimb pe coridoare, prin camere, să văd dacă pot să simt mai bine ce se va întâmpla. Dacă sunteți de acord.

— Da. Bineînțeles.

M-am ridicat de pe scaun.

— Soră Angela, aș vrea să faceți ceva, dar să nu mă întrebați de ce.

— Ce anume?

— Să aveți grijă ca toate ușile să fie zăvorâte și toate ferestrele închise. Și dați ordin surorilor să nu iasă afară.

Am preferat să nu-i spun de creatura pe care o văzusem în furtună. În momentul acela în care stăteam în biroul stareței nu-mi găseam cuvintele potrivite să descrie acea apariție. Iar când nervii sunt prea încordați, gândirea nu mai e limpede. Și eu aveam nevoie ca stareța să fie pregătită să înfrunte pericolul, dar fără să fie într-o stare continuă de alertă.

Mai important era faptul că nu voiam s-o fac să creadă că se aliase cu cineva care nu era doar un bucătar de minuturi, și nu numai un bucătar de minuturi cu un al șaselea simț, ci cu un bucătar de minuturi cu un al șaselea simț care era *complet țicnit*.

— Bine, zise ea. Ne vom asigura că vom fi încuiați în casă. Oricum, nu există niciun motiv să iasă cineva afară, pe furtuna asta.

— Vreți să-l sunați pe abatele Bernard și să-i cereți să facă același lucru? Pentru rugăciunile care au rămas din slujba sfântă, frații nu trebuie să iasă afară, ca să intre în biserică prin galeria cea mare. Să le spună să folosească ușa interioară dintre abație și biserică.

În circumstanțele acelea solemne, surorii Angela îi lipsise instrumentul ei de interogare cel mai eficient: acel zâmbet plăcut, menținut într-o tăcere răbdătoare și care intimida.

Furtuna îi atrase atenția stareței. Întunecați precum cenușa, norii de zăpadă fumegau peste fereastră.

Călugărița se uită din nou la mine.

— Oddie, ce-i acolo, afara?

— Încă nu știu, i-am răspuns eu, iar acest lucru era adevărat în sensul că nu puteam numi ceea ce văzusem. Dar intenționează să ne facă rău.

CAPITOLUL 19

Purtând o zgardă imaginară, am lăsat intuiția să mă ducă de lesă și am fost purtat pe un traseu șerpuit prin camerele de la parter și prin holurile școlii, apoi către o scară ce m-a dus la etajul doi, unde podoabele de Crăciun nu m-au bine-dispus niciun pic.

Când m-am oprit în fața ușii deschise a camerei cu numărul 32, am bănuit că mă autoamăgeam. Nu mă lăsasem condus de intuiție, ci fusesem ghidat de o dorință inconștientă de a repeta experiența din noaptea anterioară, când mi se păruse că Stormy îmi vorbise prin intermediul lui Annamarie care dormea, ca intermediar pentru Justine cea muta.

În momentul acela refuzasem contactul, cu toate că mi-l dorisem foarte mult. Avusesem dreptate făcând acest lucru.

Stormy e trecutul meu, iar ea va fi viitorul meu doar după ce viața mea în această lume se va sfârși, când timpul se va termina și va începe veșnicia. Trebuie ca acum să dau dovadă de răbdare și de perseverență. Singura cale înapoi este drumul înainte.

Mi-am spus să mă întorc, să colind etajul doi. În loc de asta, am trecut pragul și am intrat în încăpere.

Înecată de tatăl ei la patru ani, considerată moartă, dar încă în viață opt ani mai târziu, fetița de-o frumusețe radioasă stătea pe pat, cu ochii închiși, rezemată de perne moi.

Ținea mâinile în poală, cu palmele în sus, ca și cum ar fi așteptat să primească un dar.

Vocile vântului erau amortizate, dar numărul lor era legiune: cântând, mârâind, șuierând în singura fereastră.

Colecția de pisoi de catifea mă privea de pe raftul de lângă patul fetei.

Annamarie și scaunul ei pe rotile dispăruseră. O văzusem în camera de recreere, acolo unde, dincolo de râsetele copiilor, Walter cel liniștit, cel care nu putea să se îmbrace dacă nu era ajutat, cânta muzică clasică la pian.

Aerul părea greu, ca atmosfera dintre prima scânteiere a fulgerului și primul bubuit al tunetului, atunci când ploaia se formase la câțiva kilometri deasupra, dar nu atinsese încă pământul, când stropii grei coborau cu milioanele, apăsând aerul de sub ei într-un ultim avertisment al iminentei lor sosiri.

Am rămas așteptând, amețit.

Dincolo de fereastră, frenezia de zăpadă spulberată izgonea ziua și, deși vântul biciuia încă dimineața, vocea sa slăbi și, treptat, un con de tăcere se așternu în cameră.

Justine deschise ochii. Deși de obicei privește prin orice din lumea asta, acum mă privi în ochi.

Am devenit conștient de apariția unui miros familiar. Piersici.

Pe când lucram ca bucătar de minuturi în Pico Mundo, înainte ca lumea să devină întunecată cum este acum, îmi spălam părul cu șampon cu miros de piersici, pe care mi-l dăruise Stormy. Acesta înlătura eficient aromele de bacon, hamburgeri și ceapă prăjită care rămâneau în cârlionții mei după o tură lungă la tigaie și grătar.

Îndoindu-mă la început de șamponul cu piersici, sugerasem că un miros de bacon-hamburger-ceapă-prăjită putea fi mai îmbietor, ar fi putut să facă să-ți plouă în gură, că majoritatea oamenilor au reacții cvasierotice la aromele mâncării fripte.

— Uite ce-i, gratargiule, zisese Stormy, nu ești la fel de plăcut precum Ronald McDonald{21}, dar ești destul de deștept ca să mănânci *fără să miroși* ca un sandviș.

De atunci am folosit în fiecare zi șamponul cu miros de piersică, așa cum ar fi făcut orice băiat cu sânge în vene.

Aroma ce se împrăștia acum în camera 32 nu era de piersici, ci a acelui șampon de piersici, pe care nu-l adusesem cu mine la St. Bart.

Nu era bine. Știam că trebuie să plec imediat. Mirosul de șampon de piersici mă imobiliză.

Trecutul nu poate fi reînviat. Ceea ce a fost și ceea ce *ar fi putut fi* ne-au adus împreună la ceea ce este.

Trebuie să fii în râul timpului ca să cunoști durerea, pentru

că durerea se afla în prezent și făgăduiește să fie cu noi în viitor, până la capăt. Doar timpul învinge timpul și povara lui. Nu există durere înainte sau după timp, iar asta este singura consolare de care avem nevoie.

Și cu toate acestea am rămas acolo, plin de-o speranță ce era greșită.

Stormy este moartă și nu mai aparține acestei lumi, iar Justine are creierul profund vătămat din cauza lipsei prelungite de oxigen și nu poate vorbi, dar fata încerca să comunice, nu în folosul ei, ci al altcuiva, care nu avea glas în această parte a mormântului.

Dinspre Justine nu veneau cuvinte, ci mănunchiuri groase de sunete care reflectau natura avariată și deformată a creierului ei, amintind în mod bizar de un înotător disperat care se luptă sub apă după aer, sunete deformate care erau bolborosite, bâiguite și incredibil de triste.

Un *nu* plin de spaimă îmi scăpă de pe buze, iar fata încetă imediat să vorbească.

Trăsăturile de obicei inexpresive ale lui Justine se încordară într-o expresie de frustrare. Privirea ei se îndepărtă de mine, alunecă spre stânga, apoi spre dreapta, apoi se îndreptă spre fereastră.

Fata suferea de o paralizie parțială de natură generală, dar partea ei stângă era mai afectată decât cea dreaptă. Cu oarecare efort, fata ridică brațul ei mai folositor de pe pat. Mâna ei subțirică se îndreptă către mine, ca și cum mi-ar fi făcut semn să vin mai aproape, apoi arătă către fereastră.

Am văzut doar lumina slabă a zilei și zăpada ce cădea.

Ochii ei priviră în ochii mei, mai concentrați decât îi văzusem vreodată, străvezii ca de obicei, dar cu un dor în adâncurile acelea albastre pe care nu-l mai remarcasem până atunci, nici chiar când fusesem în camera aceea în noaptea trecută și o auzisem pe Annamarie cea adormită spunând „Conectează-mă”.

Privirea ei concentrată se mută de la mine la fereastră, se întoarse la mine, alunecă încă o dată spre fereastra spre care încă arăta cu mâna. Mâna îi tremura din cauza efortului de a

o controla.

Am intrat mai mult în interiorul camerei 32.

Singura fereastră oferea o vedere a schitului de dedesubt, în care se strângeau zilnic frații pe vremea când acolo fusese prima lor abație. Curtea deschisă era pustie. Nimeni nu se afla printre coloanele din porțiunea colonadei pe care puteam s-o văd.

În cealaltă parte a curții, cu fațada îmblânzită de voaluri de zăpadă, se ridica o altă aripă a abației. La etajul doi, câteva ferestre își luceau ușor lumina lămpii în bezna albă a furtunii, dar majoritatea copiilor erau la parter, la această oră.

Fereastra aflată direct în fața celei prin care priveam lucea mai puternic decât celelalte. Cu cât priveam mai mult, cu atât lumina părea să mă atragă, de parcă ar fi fost un semnal luminos lansat de cineva aflat în necaz.

O figură apăru la fereastra aceea, o siluetă luminată din spate, fără trăsături ca un *bodach,* deși nu era unul dintre aceștia.

Justine își coborâse brațul pe pat.

Privirea ei rămăsese imploratoare.

— Bine, am șoptit eu, întorcându-mă de la fereastră, bine, dar n-am mai spus nimic.

N-am îndrăznit să continui, pentru că aveam pe limbă un nume pe care tânjeam să-l rostesc.

Fata închise ochii. Buzele i se deschiseră și Justine începu să respire ca și cum ar fi adormit, din cauza oboselii.

M-am dus la ușa deschisă, dar n-am plecat.

Treptat, tăcerea aceea bizară dispăru, vântul suflă din nou la fereastră și mormăi de parcă ar fi înjurat, folosind un limbaj brutal.

Dacă aș fi priceput corect ce se întâmplase, aș fi avut o îndrumare în căutarea înțelesului motivului pentru care se strânseseră *bodachii.* Ora violenței se apropia, poate nu era iminentă, dar se apropia, iar datoria mă chema în altă parte.

Și cu toate acestea am rămas în camera 32 până când mirosul de șampon de piersici scăzu, până când n-am mai simțit nicio urmă a lui, până când anumite amintiri își slăbiră

strânsoarea.

CAPITOLUL 20

Camera 14 se află chiar în cealaltă parte a curții față de camera 32, pe coridorul dinspre nord. Pe ușă fusese prinsă o singură placă, pe care se afla un singur nume: JACOB.

O veioză de podea lângă un fotoliu, o veioză joasă de noptieră și o lampă fluorescentă din tavan compensau lumina zilei care era atât de mohorâtă încât nu îndrăznea să pătrundă mai mult de rama ferestrei.

Pentru că încăperea cu numărul 14 conținea un singur pat, spațiul permisese instalarea unei mese de stejar, la care stătea Jacob.

Îl văzusem de două ori, dar nu făcuserăm cunoștință.

— Pot să intru?

N-a spus da, dar nici n-a zis nu. Am decis să consider tăcerea sa ca o invitație și m-am așezat la masă, în fața lui.

Jacob este unul dintre puținii adulți găzduiți în școală. Are vreo douăzeci și cinci de ani.

Nu cunosc numele bolii cu care s-a născut, dar este evident că aceasta implică o anomalie cromozomială.

Jacob e înalt de un metru și cincizeci de centimetri, cu un cap cam prea mic pentru trupul său, cu frunte turtită, urechi plasate prea jos și trăsături cam grosolane, prezentând unele dintre caracteristicile sindromului Down.

Dar rădăcina nasului său nu-i plată – lucru care e un semn al sindromului Down –, iar ochii săi nu au pliurile interioare epicantice care dau un aspect asiatic ochilor celor cu sindromul Down.

Mai mult, Jacob nu afișează zâmbetul facil sau dispoziția veselă și blândă ce-i practic universală printre cei bolnavi de Down. Jacob nu se uita la mine, iar expresia sa rămânea aspră.

Capul său era deformat, așa cum n-ar fi fost cel al unei persoane suferind de sindromul Down. În partea stângă a craniului său se acumulase o cantitate de os mai mare decât în

dreapta. Trăsăturile sale nu erau simetrice, ci dezechilibrate subtil, un ochi plasat ceva mai jos decât celălalt, falca stângă mai proeminentă decât dreapta, tâmpla stângă convexă și cea dreaptă concavă într-un mod neobișnuit.

Îndesat, cu umeri grei și cu gât gros, Jacob stătea gheboșat deasupra mesei, atent la treaba din fața sa. Limba sa, care părea mai groasă decât o limbă normală, dar care de obicei nu ieșea afară din gură, era în momentul acela strânsă ușor între dinți.

Pe masă se aflau două blocuri mari de desen. Unul stătea în dreapta lui, închis. Al doilea era pus pe un suport înclinat.

Jacob desena în al doilea bloc. Într-o cutie deschisă se găsea aranjat un șir de creioane, cu mine de mai multe grosimi și având diferite grade de tărie a grafitului.

În momentul acela, Jacob lucra le portretul unei femei șocant de frumoase, portret aproape terminat. Femeia, văzută din trei sferturi de profil, privea pe lângă umărul stâng al artistului.

Inevitabil, m-am gândit la cocoșatul de la Notre Dame, Quasimodo, la speranța sa tragică, la dragostea sa neapreciată.

— Ești foarte talentat, am spus eu, lucru care era adevărat.

Jacob nu-mi răspunse.

Cu toate că mâinile sale erau scurte și late, degetele lui butucănoase mânuiau creionul cu dexteritate și cu o precizie uluitoare.

— Mă numesc Odd Thomas.

Jacob își vârî limba în gură, o împinse într-un obraz și strânse din buze.

— Stau în casa de oaspeți a abației.

Uitându-mă prin cameră, am văzut că duzina de portrete în creion, înrămate, care decorau pereții, erau ale aceleiași femei. Într-unul zâmbea; în altul râdea; în majoritatea apărea gânditoare, senină.

Într-un desen foarte impresionant, femeia apărea văzută din față, cu ochii lucitori, cu obrajii împodobiți de lacrimi. Trăsăturile ei nu erau deformate în mod melodramatic; puteai să vezi că mâhnirea ei era mare, dar și că femeia lupta cu

oarecare succes să ascundă profunzimea ei.

O asemenea stare emoțională complexă, redată atât de subtil, sugera că lauda pe care o adusesem talentului lui Jacob fusese meritată. Emoția femeii era palpabilă.

Starea sufletului artistului, în timp ce lucrase la acest portret, fusese strecurată în mod evident în munca sa. Când desenase, Jacob fusese tulburat.

— Cine e? am întrebat eu.

— Pleci plutind când vine întunericul?

Jacob avea doar un ușor impediment în vorbire. Se părea că limba sa groasă nu fusese fisurată.

— Jacob, nu cred că am înțeles ce-ai vrut să spui.

Prea timid ca să se uite la mine, Jacob continuă să deseneze, iar după o perioadă de tăcere spuse:

— Am văzut oceanul în unele zile, dar nu și azi.

— În ce zi, Jacob?

— Ziua în care au venit ei și a răsunat clopotul.

Deși simțisem un ritm în conversația sa și știam că ritmul acela era un semn că urma ceva demn de reținut, n-am reușit să prind măsura.

Iar el prefera să-și țină singur cadența.

— Jacob e speriat că va pluti rău când vine întunericul.

După care alese din cutia cu creioane un nou instrument.

— Jacob o să plutească atunci când răsună clopotul.

Când se opri din lucru și privi portretul neterminat, trăsăturile sale tragice deveniră minunate, fiindcă privea cu o afecțiune puternică.

— N-am văzut niciodată unde răsună clopotul, iar oceanul îl mută și-l mută, așa că locul în care răsună clopotul este acum în altă parte.

Tristețea îi copleși chipul, dar umbra de afecțiune nu dispăru complet.

Un timp, Jacob își mestecă buza inferioară.

Când începu să lucreze cu creionul cel nou, spuse:

— Iar întunericul o să vină cu întunericul.

— Ce vrei să spui, Jacob? Cum adică întunericul o să vină cu întunericul?

El se uită la fereastra acoperită de zăpadă.

— Și când n-o să mai fie lumină, o să vină întunericul. Poate. Poate că și întunericul o să vină.

— Când n-o să mai fie lumină – asta înseamnă diseară?

Jacob dădu din cap.

— Poate diseară.

— Și celălalt întuneric care vine împreună cu noaptea… Jacob, vrei să spui moartea?

El își scoase din nou limba între dinți. După ce roti creionul între degete, ca să-l apuce mai bine, se apucă din nou să lucreze la portretul lui.

Mă întrebam dacă fusesem prea direct când folosisem cuvântul „moarte”. Poate că Jacob se exprima indirect nu din cauză că așa funcționa mintea sa, ci pentru că îl tulbura să discute prea direct despre anumite subiecte.

După un timp, Jacob zise:

— El mă vrea mort.

CAPITOLUL 21

Jacob strecură, cu grafitul, dragoste în ochii femeii.

Ca unul care n-are niciun talent cu excepția magiei la tigaie și grătar, priveam cu respect cum Jacob crea femeia din memorie, cum făcea să fie real pe hârtie ceea ce avea în minte și ceea ce pierduse în mod evident, exceptând ceea ce îi rămăsese mulțumită artei sale.

L-am lăsat să continue, dar văzând că nu mai scoate niciun cuvânt, am întrebat:

— Jacob, cine te vrea mort?

— N-a-fost-niciodată.

— Ajută-mă să înțeleg.

— N-a-fost-niciodată a venit odată să vadă, iar Jacob era plin de întuneric și N-a-fost-niciodată a zis: „Lasă-l să moară”.

— A venit aici, în camera asta?

Jacob clătină din cap.

— N-a-fost-niciodată a venit cu mult timp în urmă, înainte de ocean, de clopot și de plecatul plutind.

— De ce îi spui N-a-fost-niciodată?

— E numele lui.

— Trebuie să aibă alt nume.

— Nu. El e N-a-fost-niciodată și nouă nu ne pasă.

— N-am mai auzit până acum de cineva numit N-a-fost-niciodată.

— N-am mai auzit până acum de cineva numit Odd Thomas, zise Jacob.

— Bine. Ai dreptate.

Jacob folosi un cuțitaș ca să ascută vârful creionului.

În timp ce-l priveam, îmi doream să-mi transform mintea obtuză într-una mai pătrunzătoare. Dacă aș fi înțeles ceva în legătură cu schema metaforelor simple în care vorbea Jacob, aș fi putut să descifrez codul discuției.

Făcusem ceva progrese descoperind că atunci când spusese „întunericul vine odată cu întunericul” voise să spună că

moartea avea să vină în seara aceasta sau într-una dintre nopțile următoare.

Deși abilitatea de a desena îl făcea un tip deosebit, această abilitate era manifestarea talentului său aparte. Jacob nu era clarvăzător. Avertismentul său că moartea se apropia nu era un presentiment.

Văzuse ceva, auzise ceva, *știa* ceva ce eu nu văzusem, nu auzisem, nu știusem. Convingerea sa că moartea dădea târcoale se baza pe dovezi serioase, nu pe o percepere supranaturală.

După ce lemnul creionului fusese tăiat, Jacob puse jos cuțitașul și folosi o foaie de glaspapir pentru a ascuți vârful minei de grafit.

În timp ce meditam la ghicitoarea care era Jacob, priveam prin fereastră zăpada care cădea mai deasă și mai iute decât până atunci, atât de deasă, încât ai fi putut să te sufoci încercând să respiri, pentru că plămânii ți s-ar fi umplut cu zăpadă.

— Jacob e prost, dar nu idiot, zise el.

Când mi-am întors atenția către el, am descoperit că mă privea, pentru prima dată.

— Trebuie să mai existe un Jacob, am spus eu, pentru că nu văd niciun prost pe aici.

Imediat, Jacob își îndreptă privirea spre creion. Puse jos foaia de glaspapir și spuse cu glas diferit, cântat:

— Prost ca un pion călcat de camion.

— Proștii nu desenează ca Michelangelo.

— Prost ca un voiajor strivit de-un compresor.

— Repeți ceva ce-ai auzit, nu-i așa?

— Prost ca o mogâldeață cu nasul vârât în poponeață.

— Nu mai spune, i-am spus eu cu blândețe. Da? Nu mai spune așa ceva.

— Există încă multe.

— Nu vreau să le aud. Mă doare să aud așa ceva.

Jacob păru surprins.

— De ce te doare?

— Pentru că îmi placi, Jake. Cred că ești deosebit.

Jacob rămase tăcut. Mâinile îi tremurau, iar creionul zăngănea lovind masa. Se uită la mine, cu o vulnerabilitate în ochi de ți se rupea sufletul. Se uită, timid, în altă parte.

— Cine ți-a spus asemenea lucruri? l-am întrebat eu.

— Știi și tu. Copiii.

— Copiii de aici, de la Saint Bart?

— Nu. Copiii de dinainte de ocean, de clopot și de plecatul plutind.

În lumea asta în care prea mulți vor să vadă doar lumina vizibilă, și nu se străduiesc niciodată să vadă Lumina Invizibilă, avem un întuneric zilnic care-i noaptea și întâlnim din când în când un alt întuneric, care-i moartea, moartea celor pe care-i iubim, dar există un al treilea și mai constant întuneric care e cu noi în fiecare zi, în orice oră a fiecărei zile, iar acesta este întunericul minții, meschinăria, josnicia și ura, pe care le-am invitat înăuntrul nostru și pe care le plătim cu dobândă generoasă.

— Înainte de ocean, de clopot și de plecat plutind, repetă Jacob.

— Copiii aceia erau invidioși, Jake, pentru că puteai să faci anumite lucruri mai bine decât ce puteau face ei.

— Nu Jacob.

— Ba da.

— Ce pot face eu mai bine? întrebă el, cu glas plin de îndoială.

— Să desenezi. Ei puteau să facă tot felul de lucruri, dar niciunul atât de bine cum desenai tu. Deci erau invidioși și te porecleau în toate felurile și își băteau joc de tine, ca să se simtă mai bine.

Jacob se uită la mâinile sale până când tremuratul acestora încetă, până când creionul rămase țeapăn. Apoi continuă să lucreze la portret.

Rezistența lui nu era rezistența unui prost, ci a unui miel care poate să-și amintească, dar care nu poate să fie furios sau să se lase copleșit de amărăciunea care sfărâmă sufletul.

— Nu-i idiot, zise el. Jacob știe ce a văzut.

Am așteptat, apoi am întrebat:

— Jake, ce ai văzut?

— Pe ei.

— Pe cine?

— Nu m-am speriat de ei.

— De cine?

— De ei și de N-a-fost-niciodată. Nu m-am speriat de ei. Jacob e speriat doar că o să plutească greșit când vine întunericul. N-am văzut niciodată de unde răsună clopotul, n-am fost acolo când a răsunat clopotul, iar oceanul îl mută, îl mută întotdeauna, așa că locul în care răsună clopotul e unul nou.

Ajunseserăm de unde am plecat. De fapt, mă simțeam ca și cum m-aș fi învârtit prea mult.

Ceasul meu de mână arăta ora 10:16.

Voiam să mă învârtesc și mai mult, în speranța că aveam să mă limpezesc la minte, în loc să mă amețesc.

Uneori limpezimea coboară asupra ta când te aștepți mai puțin: ca pe vremea când eu și un chiropractician japonez zâmbitor, care era și vânzător de plante medicinale, atârnam unul lângă celălalt, legați cu o funie, de un cârlig dintr-o hală pentru carne.

Niște tipi dificili, fără pic de respect pentru medicina alternativă sau viața omenească, intenționau să se întoarcă în hala de carne ca să ne tortureze, pentru a obține informațiile pe care le doreau. Nu căutau formula cea mai eficientă de tratament cu plante medicinale pentru vindecarea picioarelor atleților sau ceva de genul ăsta. Voiau să smulgă de la noi informații privind locul în care se găsea o sumă mare de bani.

Situația noastră era și mai groaznică datorită faptului că indivizii cei dificili greșiseră: noi nu aveam informația pe care o doreau. După ore în care ne-ar fi torturat, ar fi obținut ca răsplată pentru eforturile lor doar plăcerea de a ne fi auzit țipând, lucru care li s-ar fi părut în regulă dacă ar fi avut și o ladă de bere și niște cartofi prăjiți.

Chiropracticianul vânzător de plante medicinale știa doar vreo patruzeci și șapte de cuvinte în engleză, iar eu știam doar două cuvinte în japoneză pe care să mi le pot aminti sub

presiune. Cu toate că aveam toate motivele să fugim înainte ca indivizii care ne luaseră prizonieri să se întoarcă aducând cu ei o grămadă de clești, o lampă de sudură, un bold pentru vite, un CD cu formația Village People cântând muzică de Wagner și alte instrumente diabolice, nu cred că puteam să ne înțelegem cu succes, din moment ce cele două cuvinte japoneze ale mele erau *sushi* și *sake*.

Timp de o jumătate de oră, relația noastră a fost marcată de frustrarea mea clocotitoare și de răbdarea sa de nezdruncinat. Spre surpriza mea, japonezul reuși să mă facă să înțeleg – folosind o serie de expresii ale feței și opt cuvinte între care erau incluse *spaghetti, linguini, Houdini* și *abil* – că, pe lângă chiropractician și vânzător de ierburi medicinale, fusese și contorsionist care dăduse în tinerețe spectacole în cluburi de noapte.

Nu era la fel de mlădios ca în tinerețe, dar, cu ajutorul meu, reuși să folosească diferite părți ale trupului meu ca trepte ca să se șerpuiască cu spatele în sus, până la cârligul de care atârnam, unde rosese un nod al funiei și se eliberase, apoi mă eliberase și pe mine.

Am păstrat legătura. Din când în când îmi trimite poze din Tokio, cele mai multe cu copiii săi. Iar eu îi trimit cutiuțe cu curmale uscate de California, acoperite cu ciocolată, pe care le adoră.

Acum, stând la masă în fața lui Jacob, mi-am imaginat că dacă aș da dovadă măcar de jumătate din răbdarea chiropracticianului zâmbitor vânzător de plante medicinale și contorsionist, dacă m-aș gândi că eram pentru prietenul meu japonez la fel de neînțeles pe cât mi se pare mie Jacob, aș putea în timp nu numai să rezolv enigma înțelesului conversației încâlcite a lui Jacob, dar și să aflu de la el lucrul pe care părea să-l știe, amănuntul vital care avea să mă ajute să pricep ce teroare se apropia iute de mânăstirea St. Bartholomew.

Din nefericire, Jacob nu mai vorbea. Când mă așezasem la masă, rămăsese mut. Acum era mut la puterea a zecea. Unor oameni le place să se audă vorbind, dar mie îmi place să mă

aud tăcând. După cinci minute, mă satur de sunetul vocii mele.

Cu toate că Jacob stătea în ticăitul timpului ce leagă trecutul de viitor, își îndreptase mintea înapoi, spre altă zi, de dinainte de ocean, de clopot și de plecatul plutind, indiferent ce vor fi însemnând acestea.

În loc să-mi pierd vremea ciugulindu-l până când ciocul meu avea să se tocească, m-am ridicat în picioare și am spus:

— O să mă întorc în după-amiaza asta, Jacob.

Dacă aștepta cu nerăbdare plăcerea tovărășiei mele, atunci reuși să-și ascundă încântarea foarte bine.

Am privit portretele înrămate de pe pereți și am zis:

— E mama ta, nu-i așa?

Nici măcar această întrebare nu-i provocă o reacție. Jacob o readucea la viață scrupulos pe femeia aceea, cu puterea creionului său.

CAPITOLUL 22

Sora Miriam era de serviciu în postul de lucru al asistentelor, din colțul de nord-vest al celui de al doilea etaj.

Dacă sora Miriam și-ar apuca buza inferioară cu două degete și ar trage-o în jos, scoțându-i la iveală suprafața interioară de culoare roz, ați vedea un tatuaj cu cerneală albastră, *Deo gracias,* adică echivalentul în latină al expresiei „Slavă Domnului”.

Aceasta nu-i o declarație de credință cerută călugărițelor. Dacă ar fi, atunci e posibil ca lumea să aibă și mai puține călugărițe decât are acum.

Cu mult înainte de a se gândi la viața din mânăstire, sora Miriam fusese asistent social în Los Angeles, o angajată a guvernului federal. Lucra cu adolescente din familii nevoiașe și se străduia să le salveze de viața în bande și de alte grozăvenii.

Majoritatea acestor lucruri le știu de la sora Angela, maica superioară, pentru că sora Miriam nu se laudă cu așa ceva.

Ca să provoace o fată pe nume Jalissa, una inteligentă, de paisprezece ani, cu mari posibilități, dar care o luase pe calea bandelor și era gata să primească tatuajul de însemn al uneia dintre ele, Miriam îi spusese „Fato, ce să fac ca să te gândești că ești pe cale să dai o viață întreagă pentru una schiloadă? Îți spun lucruri logice, dar pentru tine nu contează. Plâng pentru tine, iar chestia asta te amuză. Trebuie *să sângerez* ca să-ți atrag atenția?”

Apoi îi propusese un târg: dacă Jalissa îi va promite că va sta departe, timp de treizeci de zile, de prietenii ei care făceau parte dintr-o bandă sau care se învârteau în mediul bandelor, și dacă în ziua următoare nu-și va face tatuajul bandei, așa cum intenționa, atunci Miriam avea să se țină de cuvânt, avea să-și tatueze pe buza interioară ceea ce ea numea „un simbol al bandei *mele*”.

Un auditoriu alcătuit din douăsprezece fete aflate în pericol

social, printre care se afla și Jalissa, se strânsese să privească, să se înfioare și să se agite în timp ce specialistul în tatuaje lucra de zor cu acul.

Miriam refuzase anestezie locală. Alesese țesutul moale al buzei inferioare pentru că fetele aveau să fie impresionate. Miriam sângerase. Îi dăduseră lacrimile, dar nu scosese niciun sunet care să-i arate durerea.

Acest nivel de implicare și căile inventive prin care și-o exprima făcuseră din Miriam un consilier eficient. După ani, Jalissa își luase două licențe și ajunsese director în industria hotelieră.

Miriam salvase multe alte fete de viața de delicte, mizerie și depravare. Te puteai aștepta ca într-o zi să devină subiectul unui film, cu Halle Berry în rolul principal.

În loc de asta, un părinte se plânsese de elementul religios ce făcea parte din strategia de consultanță a lui Miriam. Ca angajat guvernamental, a fost dată în judecată de o organizație de juriști activiști, care folosise ca motiv separarea bisericii de stat. Activiștii voiau să rupă referințele religioase de activitatea ei de consilier și au insistat ca acel *Deo gracias* să fie acoperit cu alt tatuaj sau eliminat. Indivizii credeau că în intimitatea ședințelor de consiliere, Miriam avea să-și lase buza în jos și avea să corupă un număr incredibil de fete tinere.

Dacă vă închipuiți că judecătorul avea să râdă auzind de un asemenea caz, atunci vă înșelați, așa cum v-ați înșelat în privința filmului cu Halle Berry. Tribunalul a fost de partea activiștilor.

De obicei, angajații guvernului nu sunt ușor de concediat. Sindicatele lor luptă cu ferocitate ca să salveze slujba unui funcționar alcoolic care se arată la serviciu doar trei zile pe săptămână, iar atunci își petrece o treime din ziua de muncă într-o cabină de toaletă, sorbind dintr-o sticlă sau vomitând.

Miriam stânjenea sindicatul ei și primise doar un sprijin de fațadă. În cele din urmă, Miriam acceptase o compensație modestă și fusese concediată.

În anii următori avusese slujbe mai puțin satisfăcătoare,

înainte să audă chemarea vieții pe care o ducea acum.

Stătea dincolo de masa din punctul de lucru al asistentelor, revăzând liste de inventar, își ridică privirea când m-am apropiat și spuse:

— Iată-l pe tânărul domn Thomas, în obișnuita-i mantie de mister.

Spre deosebire de sora Angela, abatele Bernard și fratele Knuckles, sora Miriam nu știe de darul meu aparte. Însă cheia mea universală și privilegiile mele o intrigă, și călugărița pare să intuiască ceva despre adevărata mea natură.

— Soră Miriam, mi-e teamă că dumneavoastră confundați starea mea permanentă de zăpăceală cu un aer misterios.

Dacă o să facă un film despre ea, producătorii ar fi mai aproape de adevăr dacă rolul i-ar fi dat lui Queen Latifah, nu lui Halle Berry. Sora Miriam are dimensiunile și prestanța regească a lui Latifah – și, probabil, mai multă charismă decât actrița.

Mă privește întotdeauna cu interes prietenos, dar cu ochi sfredelitori, ca și cum ar ști că sunt însoțit de ceva bizar, chiar dacă nu-i ceva teribil de răutăcios.

— Thomas e un nume englezesc, dar în familia ta trebuie să existe sânge irlandez, având în vedere cum torni gogoși, de parcă ai unge chifle cu unt încălzit.

— Mi-e teamă că n-am pic de sânge irlandez. Deși, dacă mi-ați cunoaște familia, ați fi de acord ca descind din sânge *ciudat*.

— Dragule, vezi cumva o călugăriță uimită?

— Nu, soră. Nu păreți defel uimită. Pot să vă întreb ceva despre Jacob, cel din camera 14?

— Femeia pe care o desenează e mama lui.

Uneori, sora Miriam pare a avea oarecare puteri parapsihologice.

— Mama sa. Mi-am închipuit. Când a murit?

— Cu doisprezece ani în urmă, de cancer, pe când Jacob avea treisprezece ani. Băiatul era foarte apropiat de ea. Femeia pare să fi fost o persoană iubitoare și devotată.

— Ce-i cu tatăl lui?

Figura neagră, dolofană, se întristă.

— Nu cred că a fost în casa aia nici măcar în poză. Mama nu s-a măritat niciodată. Înainte de moartea ei, a aranjat ca Jacob să fie îngrijit într-o altă instituție a bisericii. Când noi ne-am început activitatea, băiatul a fost transferat aici.

— Am discutat un timp cu el, dar nu-i ușor de urmărit.

De data asta am avut în fața mea o figură surprinsă, înconjurată de văl.

— Dragule, Jacob a vorbit cu tine?

— E un lucru neobișnuit? am întrebat eu.

— Nu discută cu majoritatea oamenilor. E foarte timid. Eu am reușit să-l scot din găoacea lui…

Călugărița se aplecă peste masă, spre mine, căutând să mă privească în ochi, ca și cum ar fi văzut înotând prin aceștia un secret rușinos, pe care spera să-l pescuiască.

— N-ar trebui să fiu surprinsă că a discutat cu tine. N-ar trebui să fiu deloc surprinsă. Tu ai ceva care-i face pe toți să se deschidă în fața ta, nu-i așa, dragule?

— Poate asta se întâmplă din cauză că-s un bun ascultător, am zis eu.

— Nu, replică ea. Nu, nu-i asta. Nu că n-ai fi un bun ascultător, dragule, ești un ascultător excepțional de bun.

— Mulțumesc, soră.

— Ai văzut vreodată un prigor pe o pajiște, cu capul plecat într-o parte, ascultând cum se mișcă viermii în tăcere sub iarbă? Dacă ai sta alături de prigor, tu ai găsi viermii primul, de fiecare dată.

— Ce imagine! O s-o pun în aplicare, când o să vină primăvara. Oricum, conversația lui Jacob e foarte enigmatică. Tot vorbește de o zi în care nu i s-a permis să se ducă în ocean, dar, citez, „ei s-au dus și a răsunat clopotul”.

— „N-am văzut niciodată unde a răsunat clopotul”, cită și sora Miriam. Iar oceanul se mișcă, deci locul în care a răsunat clopotul s-a dus în altă parte.

— Știți ce înseamnă asta? am întrebat-o eu.

— Cenușa mamei sale a fost aruncată în mare. Organizatorii au tras un clopot când au împrăștiat cenușa, iar

lui Jacob i s-a povestit despre asta.

Am auzit vocea tânărului, în amintirea mea: „Jacob e speriat că o să plutească greșit când o să vină întunericul”.

— Aha, am spus eu, simțindu-mă un pic precum Sherlock. E îngrijorat din cauză că nu cunoaște locul în care a fost împrăștiată cenușa mamei sale, și știe că oceanul se mișcă fără încetare, așa că-i e teamă că după ce moare nu va fi în stare s-o regăsească.

— Sărmanul băiat! I-am spus de o mie de ori că mama lui e în cer, că vor fi împreună cândva, dar imaginea din mintea lui – cea în care ea pleacă plutind pe mare – e prea puternică pentru a o putea înlocui.

Voiam să mă întorc în camera 14 și să-l îmbrățișez pe Jacob. Nu poți să repari lucrurile cu o îmbrățișare, dar nici nu le poți strica mai rău.

— Cine-i N-a-fost-niciodată? am întrebat eu. Lui Jacob îi e frică de N-a-fost-niciodată.

Sora Miriam se încruntă.

— Nu l-am auzit folosind numele acesta. N-a-fost-niciodată?

— Jacob spunea că era plin de negru…

— De negru?

— Nu știu ce-a vrut să spună. A zis că era plin de întuneric și că N-a-fost-niciodată a venit și a zis „Lasă-l să moară”. Asta a fost cu mult timp în urmă, „înainte de ocean, de clopot și de plecatul plutind”.

— Înainte de moartea mamei sale, interpretă călugărița.

— Da. E corect. Dar lui Jacob îi este încă frică de N-a-fost niciodată.

Călugărița îmi aruncă din nou privirea aceea sfredelitoare, ca și cum ar fi sperat că va reuși să-mi găurească norul de mister, făcându-l să pocnească de parcă ar fi fost un balon.

— Dragule, de ce te interesează atât de mult Jacob?

Nu puteam să-i povestesc că fata pe care o pierdusem, că Stormy a mea, luase legătura cu mine din Cealaltă Parte și că-mi transmisese prin intermediul lui Justine – o altă fată drăguță și pierdută – că Jacob deține informații referitoare la

sursa violențelor care se vor abate curând asupra școlii, poate chiar înainte să răsară din nou zorii.

Da, sigur, aș fi putut să-i spun, dar nu voiam să risc să mă apuce de buza inferioară și s-o tragă în jos, ca să vadă dacă pe partea ei interioară nu era tatuat cuvântul *lunatic*.

Ca urmare, am zis:

— Din cauza artei sale. A portretelor de pe pereți. Mi-am închipuit că puteau fi portretele mamei sale. Desenul e plin de iubire. M-am întrebat cum e să-ți iubești mama atât de mult.

— Ce lucru ciudat ai spus!

— Oare?

— Dragule, nu-ți iubești mama?

— Cred că da. Un soi de dragoste dură, tăioasă, spinoasă, care-i mai mult milă decât orice altceva.

Stăteam rezemat de masă, iar călugărița îmi luă una din mâini între palmele ei și o strânse cu blândețe.

— Dragule, și eu sunt o bună ascultătoare. Vrei să stai jos, alături de mine și să-mi vorbești?

Am clătinat din cap.

— Mama mea nu mă iubea nici pe mine, nici pe altcineva, nu credea în dragoste. Îi era teamă de dragoste, de obligațiile care provin din aceasta. Avea nevoie doar de ea însăși, de admiratoarea din oglindă. Asta-i toată povestea. N-am de ce să stau jos ca să povestesc.

Adevărul este că mama mea este ca o casă a ororilor, are un spirit atât de deformat și reprezintă o mlaștină psihologică atât de vastă, încât aș fi putut discuta cu sora Miriam despre ea, fără să facem pauză, până la echinocțiul de primăvară.

Dar dimineața era pe sfârșite, în camera de recreere erau șapte *bodachi,* prin furtună se plimbau cimitire vii, moartea deschisese ușa unei sănii și mă invita la o călătorie pe pârtia de bob, așa că n-aveam timp să-mi pun costumul de victimă și să istorisesc povestea jalnică a copilăriei mele amarnice. Nu aveam nici timp, nici chef.

— Să știi că eu sunt întotdeauna aici, spuse sora Miriam. Gândește-te la mine ca la o Oprah care a făcut legământul sărăciei. Oricând ai chef să-ți golești sufletul, mă găsești aici.

Și nu va fi nevoie să-ți înfrânezi emoțiile în timpul pauzelor pentru publicitate.

Am zâmbit și am zis:

— Faceți cinste profesiei de călugăriță.

— Iar tu rămâi încă învăluit în norii misterului, replică ea.

Când m-am întors să plec din postul de lucru al asistentelor, atenția îmi fu atrasă de o mișcare la celălalt capăt al holului. O siluetă cu glugă stătea în ușa scării, de unde se părea că mă privise cât timp discutasem cu sora Miriam. Dându-și seama că fusese văzut, individul se retrase, lăsând ușa să se închidă.

Gluga ascunsese figura, sau cel puțin asta am încercat eu să-mi spun. Deși eram înclinat să cred că privitorul fusese fratele Leopold, novicele suspect cu figură nevinovată din Iowa, eram aproape sigur ca rasa fusese neagră, nu cenușie.

M-am grăbit către capătul coridorului, am intrat în casa scării și mi-am ținut răsuflarea. Nu se auzea niciun sunet.

Cu toate că etajul trei al mănăstirii era o zonă interzisă pentru mine și pentru oricine altcineva, cu excepția surorilor, am urcat până pe palier și am privit în sus, către ultima porțiune a scării. Era pustie.

Nu mă amenința nicio primejdie iminentă, dar inima îmi bătea nebunește. Gura mi se uscase. Ceafa îmi era scăldată de-o sudoare rece.

Încercam încă să mă conving că gluga ascunsese o față, dar nu reușeam.

Am coborât sărind câte două trepte deodată, dorindu-mi să nu fi fost în șosete, care alunecau pe piatră, și am ajuns la parter. Am deschis ușa scării, m-am uitat afară și n-am văzut pe nimeni.

Un hol lung se întindea prin vechea abație. Un al doilea coridor îl intersecta pe primul chiar în mijloc, dar din locul în care mă aflam nu puteam să-l văd. Jos se aflau catacombele Kit Kat, garajul, instalațiile electrice, camera mașinilor și depozitele. Mi-ar fi trebuit o grămadă de timp ca să cercetez toate spațiile acelea.

Însă, indiferent cât de mult și de atent aș fi cercetat, mă îndoiesc că aș fi găsit un călugăr care se ascundea. Iar dacă aș

fi găsit fantoma, probabil că mi-aș fi dorit să nu mă fi dus să-l caut.

Când stătuse în ușa deschisă a scării, lumina din tavan bătuse direct asupra lui. Glugile de la rasele călugărilor nu sunt la fel de spectaculoase ca glugile sutanelor medievale. Stofa nu acoperea fruntea suficient ca să arunce o umbră ce ascundea identitatea, mai ales atunci când lumina cădea direct de deasupra.

Silueta din casa scării fusese fără față. Chiar mai rău de atât. Lumina care pătrundea în glugă nu găsise acolo nimic în care să se reflecte, găsise doar un gol negru, înfiorător.

CAPITOLUL 23

Reacția mea imediată după ce văzusem Moartea însăși a fost să caut ceva de mâncare.

Sărisem peste micul dejun. Dacă Moartea avea să mă ia înainte să fi avut parte de ceva gustos la masă, aveam să fiu foarte, foarte supărat pe mine însumi.

În plus, nu funcționez ca lumea când am stomacul gol. Probabil că gândirea îmi este întunecată de scăderea nivelului zahărului din sânge. Dacă mi-aș fi mâncat micul dejun, probabil că spusele lui Jacob mi s-ar fi părut mai logice.

Bucătăria mănăstirii este mare și concepută ca pentru o instituție. Cu toate acestea, este un spațiu plăcut, în mare parte pentru că-i întotdeauna saturat de arome de-ți lasă gura apă.

Când am intrat, aerul mustea de scorțișoară, zahăr brun, felii de porc fripte amestecate cu mere tăiate felii și o grămadă de alte arome delicioase care făcură să mi se înmoaie genunchii.

Cele opt surori din compartimentul culinar, toate cu fețe lucitoare și zâmbitoare, câteva mânjite cu făină pe obraji, unele cu mânecile rasei suflecate, toate purtând șorțuri albastre peste veșmintele lor albe, erau ocupate cu mai multe sarcini simultan. Două cântau, iar vocile lor scoteau una dintre cele mai fermecătoare melodii.

Mă simțeam de parcă aș fi pătruns într-un film vechi, iar Julie Andrews, în rol de călugăriță, urma să apară în încăpere, cântându-i unui șoricel drăguț cățărat pe dosul palmei sale.

Când am întrebat-o pe sora Regina Marie dacă pot să-mi fac un sandviș, ea insistă să mi-l pregătească ea însăși. Ținând cuțitul cu o dexteritate și cu o plăcere aproape incredibile la o călugăriță, tăie două felii dintr-o pâine dolofană, extrase o grămadă de felii subțiri dintr-o friptură rece de vită, unse o felie de pâine cu muștar și pe cealaltă cu maioneză. Asamblă carnea de vită, brânză elvețiană, lăptucă, tomată, măsline

tocate și pâinea într-o minunăție ce se clătina, le turti cu o mână, le tăie în patru, le puse pe o farfurie, adăugă o murătură și mi-o oferi, toate acestea în timpul care-mi trebuise ca să mă spăl pe mâini în chiuveta pentru spălat vasele.

Bucătăria oferea scaune ici-colo, la o masă, unde puteai să bei o ceașcă de cafea sau să mănânci fără să stai în picioare. Am căutat un scaun – și am nimerit peste Rodion Romanovici.

Rusul ca un urs lucra la o masă lungă pe care se găseau zece blaturi de prăjituri, în tăvi lungi. Le glazura.

Lângă el, pe tăblia de granit, se găsea volumul despre otrăvuri și otrăvitori celebri din istorie. Am remarcat un semn de carte introdus pe la pagina cincizeci.

Când mă văzu, rusul se încruntă și-mi arătă un scaun de lângă el.

Pentru că-s un tip amabil și evit să insult pe cineva, mi-e greu să refuz o invitație, chiar dacă aceasta vine din partea unui rus, potențial asasin și prea curios în privința motivelor pentru care sunt oaspete al abației.

— Cum merge cu revitalizarea ta spirituală? mă întrebă Romanovici.

— Încet, dar sigur.

— Domnule Thomas, având în vedere că aici, în Sierra, nu avem cactuși, în ce-o să tragi?

— Domnule, nu toți gataragii meditează în focul armelor, am răspuns eu, apoi am mușcat din sandviș; era fabulos. Unii preferă ciomegele.

Având atenția îndreptată spre glazurarea primei dintre cele zece prăjituri, rusul îmi zise:

— Eu găsesc că gătitul calmează mintea și o îndeamnă spre contemplare.

— Deci ați făcut și prăjiturile, nu numai glazurarea?

— Corect. Aceasta e cea mai bună rețetă a mea… prăjitură cu portocale și migdale, cu glazură de ciocolată amăruie.

— Pare delicios. Câți oameni ați omorât până acum cu ea?

— Domnule Thomas, am pierdut de mult timp socoteala. Dar au murit cu toții fericiți.

Sora Regina Marie îmi aduse un pahar cu coca-cola, eu i-am mulțumit, iar ea mi-a spus că a adăugat doi stropi de vanilie în coca-cola, pentru că știa că o preferam astfel.

După ce sora plecă, Romanovici zise:

— Ești simpatizat de toată lumea.

— Nu-i chiar așa, domnule. Acestea sunt călugărițe. Trebuie să fie amabile cu oricine.

Sprâncenele lui Romanovici păreau să includă un mecanism hidraulic care le permitea să se coboare tot mai mult peste ochii săi înfundați în orbite, atunci când starea sa de spirit se întuneca.

— De obicei sunt bănuitor în privința oamenilor pe care-i place toată lumea.

— Pe lângă faptul că sunteți o figură impozantă, sunteți și surprinzător de solemn pentru un *hoosier*.

— Eu sunt rus prin naștere. Iar noi suntem uneori solemni.

— Am uitat că sunteți de origine rusă. Ați pierdut atât de mult din accentul dumneavoastră, încât oamenii ar putea să creadă că sunteți din Jamaica.

— S-ar putea să fii surprins, dar n-am fost confundat niciodată cu cineva din Jamaica.

Rusul termină de glazurat prima prăjitură, o împinse deoparte și trase altă tavă în fața sa.

— Știți ce-i un *hoosier,* nu-i așa? l-am întrebat eu.

— Un *hoosier* este o persoană care-i de origine sau care locuiește în statul Indiana.

— Pun pariu ca aceasta este definiția – cuvânt cu cuvânt – din dicționar.

Rusul nu spuse nimic. Doar se încruntă.

— Din moment ce sunteți rus de origine și nu locuiți în acest moment în Indiana, pentru moment nu sunteți cu adevărat un *hoosier*.

— Domnule Thomas, sunt un *hoosier* expatriat. Când o să mă reîntorc, după un timp, în Indianapolis, o să fiu din nou un *hoosier* complet și pe deplin.

— Cine a fost cândva *hoosier* rămâne toată viața un *hoosier*.

— Așa e.

Murătura avea gust plăcut. M-am întrebat dacă Romanovici adăugase câteva picături de ceva letal saramurii din borcanul cu murături. Era, oricum, prea târziu. Am mușcat încă o dată din murătura cu mărar.

— Indianapolis are un sistem robust de biblioteci publice, am zis eu.

— Da, are.

— Și are opt universități sau colegii cu biblioteci proprii.

Fără să-și ridice privirea de pe prăjitură, Romanovici zise:

— Domnule Thomas, ești încălțat doar cu șosete.

— Așa e mai ușor să spionezi oamenii. Cu toate bibliotecile acelea, trebuie să existe în Indianapolis o grămadă de slujbe de bibliotecari.

— Competiția pentru serviciile noastre e cu adevărat ucigătoare. Dacă ai fi purtat cizme de cauciuc cu fermoar și ai fi intrat prin încăperea de serviciu, din spatele mănăstirii, de lângă bucătărie, ai fi făcut mai puțină mizerie pe care s-o curețe maicile.

— Domnule, îmi pare foarte rău că am făcut murdărie. Din păcate nu am fost atât de prevăzător încât să-mi aduc cizme de cauciuc cu fermoar.

— Ce ciudat! Îmi lăsaseși impresia unui tânăr care este de obicei pregătit pentru orice.

— Nu chiar, domnule. În majoritatea cazurilor mă adaptez împrejurărilor. În care dintre aceste multe biblioteci din Indianapolis lucrați?

— În Biblioteca statului Indiana, din fața Capitoliului, aflată pe North Senate Avenue, la numărul 140. Clădirea găzduiește peste treizeci și patru de mii de volume despre Indiana sau scrise de autori din Indiana. Biblioteca și Departamentul genealogic sunt deschise de luni până vineri, de la ora 8 până la 16:30, iar sâmbăta de la 8:30 la 16. Duminica e închisă, ca și în timpul sărbătorilor statale și federale. Se poate face turul bibliotecii, prin cereri făcute anterior.

— Domnule, tot ce-ați spus este perfect adevărat.

— Bineînțeles.

— A treia sâmbătă din mai, la Shelby County Fairgrounds… cred că-i momentul cel mai emoționant al anului, în Indiana. Nu sunteți de aceeași părere, domnule?

— Nu, nu sunt de aceeași părere. În a treia sâmbătă din mai are loc Festivalul de Țambal Shelby County Blue River. Iar dacă tu consideri că interpreții – locali sau naționali – care oferă concerte la țambal reprezintă ceva emoționant – în loc să consideri că-i ceva cel mult fermecător – atunci ești un tânăr mult mai ciudat decât am crezut până acum.

Am tăcut un timp și mi-am terminat sandvișul.

În timp ce-mi lingeam degetele, Rodion Romanovici întrebă:

— Știi ce este un țambal, domnule Thomas?

— Un țambal este o țiteră trapezoidală cu corzi de metal, care sunt lovite cu ciocănele.

Rusul păru amuzat, în ciuda expresiei sale dure.

— Pun pariu că definiția din dicționar este identică.

N-am spus nimic, doar mi-am lins restul degetelor.

— Domnule Thomas, știi că într-un experiment cu un observator uman particulele subatomice se comportă diferit de modul în care se comportă atunci când experimentul are loc nesupravegheat și rezultatul este examinat după aceea?

— Bineînțeles. Toată lumea știe asta.

Rusul ridică o sprânceană stufoasă.

— Toată lumea, zici tu. Atunci îți dai seama ce înseamnă asta.

— Că măcar la nivel subatomic, omul poate modifica parțial realitatea.

Romanovici îmi aruncă o privire pe care mi-ar fi plăcut s-o surprind într-o poză.

— Dar ce legătură are asta cu prăjiturile? am întrebat eu.

— Domnule Thomas, teoria cuantică ne spune că fiecare punct din univers este conectat intim cu fiecare alt punct, indiferent de distanța aparentă. Într-un fel misterios, fiecare punct de pe o planetă dintr-o galaxie îndepărtată este la fel de apropiat de mine ca și tine.

— Domnule, nu vreau să vă jignesc, dar nu mă simt atât de

apropiat de dumneavoastră.

— Asta înseamnă că informația – sau obiectele sau chiar oamenii – ar trebui să poată să se miște instantaneu între locul acesta și New York, sau chiar între locul acesta și planeta aceea dintr-o galaxie îndepărtată.

— Și între locul acesta și Indiana?

— Și asta.

— Oho!

— Încă nu putem să înțelegem structura cuantică a realității suficient de bine ca să săvârșim asemenea miracole.

— Mulți dintre noi nu-și pot imagina cum se programează un video-recorder, deci avem, probabil, un drum lung de străbătut până la chestia cu saltul instantaneu până în altă galaxie.

Rusul termină de glazurat cea de-a doua prăjitură.

— Teoria cuantică ne dă motive să credem că, la un nivel structural profund, fiecare punct din univers este, într-un oarecare mod inefabil, *același* punct. Ai o pată de maioneză la colțul gurii.

Am găsit-o cu un deget, am lins degetul.

— Mulțumesc, domnule.

— Interconexiunea dintre toate punctele universului este atât de completă, încât dacă un stol imens de păsări și-ar lua zborul dintr-o mlaștină din Spania, deplasarea aerului provocată de aripile lor ar contribui la schimbarea vremii în Los Angeles. Da, domnule Thomas, și în Indiana.

Am oftat și am spus:

— Tot nu-mi pot imagina ce legătură are asta cu prăjitura.

— Nici eu, zise Romanovici. Nu are legătură cu prăjitura, ci are legătură cu tine și cu mine.

Am rămas uluit de afirmația sa. Când am privit în ochii săi indescifrabili, m-am simțit ca și cum aceștia mă despicau la nivel subatomic.

Îngrijorat că eram mânjit și la celălalt colț al gurii, m-am șters cu un deget, dar n-am descoperit nici maioneză, nici mustar.

— Iar sunt în încurcătură, am spus eu.

— Domnule Thomas, Dumnezeu te-a adus aici?

Am ridicat din umeri.

— Nu m-a împiedicat să vin aici.

— Eu cred că Dumnezeu m-a adus aici, spuse Romanovici. Pentru mine e foarte important să știu dacă te-a adus aici Dumnezeu sau nu.

— Sunt sigur că nu m-a adus Satana, l-am asigurat eu. Tipul care m-a adus aici cu mașina e un vechi prieten și n-are coarne.

M-am ridicat de pe scaun, m-am întins pe lângă tăvile cu prăjituri și am înhățat cartea pe care o luase rusul din bibliotecă.

— Nu-i despre otrăvuri și otrăvitori celebri, am spus eu.

Adevăratul titlu al cărții nu mă liniștise – *Arma asasinului*: *rolul pumnalelor, cuțitelor și stiletelor în moartea regilor și clericilor*.

— Sunt interesat de o largă gamă de lucruri din istorie, spuse Romanovici.

Culoarea legăturii cărții părea să fie identică celei a cărții pe care o ținuse în mână în bibliotecă. Nu mă îndoiam că era același volum.

— Vrei o prăjitură? mă întrebă rusul.

Am pus cartea jos și i-am răspuns:

— Poate mai târziu.

— Mai târziu n-o să mai rămână nimic. Tuturor le place prăjitura mea cu migdale și portocale.

— Migdalele îmi produc urticarie, am pretins eu și mi-am amintit să o anunț pe sora Angela despre această minciună, ca să-i dovedesc că în ciuda a ceea ce credea ea, puteam să fiu un mincinos abject la fel ca alții.

Am dus paharul gol și farfuria la chiuveta principală, apoi am început să le spăl.

Sora Regina Marie apăru, ca și cum s-ar fi ivit dintr-o lampă arăbească:

— Oddie, o să le spăl eu.

În timp ce călugăriță ataca farfuria cu un burete plin de săpun, eu i-am spus:

— Deci domnul Romanovici a copt o grămadă de prăjituri pentru desertul de la prânz.

— Pentru cină, spuse ea. Miros atât de bine, încât cred că-s decadente.

— Domnul Romanovici nu mi-a părut a fi felul acela de persoană căreia îi face plăcere să-și piardă vremea gătind.

— Probabil că nu pare, mă aprobă călugăriță, dar îi place să coacă prăjituri. Și e foarte talentat.

— Adică ați mai mâncat din desertul făcut de el?

— De mai multe ori. Și tu trebuie să fi mâncat.

— Nu cred.

— Prăjitura cu sirop de lămâie cu glazură de nucă de cocos, de săptămâna trecută. A fost făcută de domnul Romanovici. Iar cu o săptămână înainte, prăjitura cu mălai, cu migdale și fistic.

— Oh! am făcut eu.

— Și sunt sigură că-ți amintești prăjitura cu banane și chitre, cu glazură făcută din suc de chitră concentrat.

Am dat din cap.

— Sigur. Da, îmi amintesc. A fost delicioasă.

Un zăngănit brusc și puternic de clopote zgudui vechea abație, ca și cum Rodion Romanovici ar fi pregătit asta pentru reușita sa răsunătoare de a-și bate joc de mine pentru că eram atât de credul.

Clopotele băteau în noua abație, anunțând diferite slujbe, dar rareori băteau aici și niciodată la o asemenea oră.

Sora Regina Marie se încruntă, se uită spre tavan, apoi în direcția bisericii schitului și a clopotniței.

— Vai de mine! Crezi că s-a întors fratele Constantine?

Fratele Constantine era călugărul mort, infamul sinucigaș care zăbovește cu încăpățânare în această lume.

— Scuzați-mă, soră, am zis eu și am plecat în grabă din bucătărie, căutând în buzunarul blugilor cheia mea universală.

CAPITOLUL 24

După construcția noii abații, biserica din fosta abație n-a fost laicizată. Un preot cobora dealul de două ori pe zi, ca să țină liturghia; jumătate din surori asistau la prima slujbă, jumătate la cea de-a doua.

Răposatul frate Constantine bântuia aproape în exclusivitate noua abație și noul schit, deși avusese două apariții memorabile la școală, fără să tragă clopotele. Se spânzurase în clopotnița cea nouă și în cazurile anterioare în care spiritul său fără odihnă trăsese clopotul, gălăgia avusese loc în aceeași clădire.

Ținând seama de avertismentul dat surorii Angela, n-am ieșit afară, în furtună, ci am mers de-a lungul unui coridor de la parter, din fosta aripă a novicilor, și am intrat în sacristie prin ușa din spate.

Oricât de tare păruseră că băteau clopotele, zgomotul păru de două ori mai puternic când am pătruns din sacristie în biserică. Tavanul boltit răsuna nu din cauza unui zăngănit de sărbătoare, nu din cauza unui sunet în slava lui Hristos, nu din cauza sunetului de clopot care răsună vesel după o căsătorie. Acum era un tumult furios de zăngănit de bronz, un bocănit ca din iad.

Am mers printre băncile corului, în lumina nămoloasă a furtunii care pătrundea prin vitralii. Am trecut de ușa sanctuarului și am gonit de-a lungul coridorului central dintre băncile navei, alunecând un pic cu picioarele încălțate în șosete.

Graba mea nu însemna că așteptam cu plăcere o altă întâlnire cu spiritul fratelui Constantine. Acesta e cam la fel de amuzant ca o infecție streptococică în gât.

Din cauză că manifestarea zgomotoasă avea loc aici, nu în turnul în care se sinucisese, se putea să fie legată în vreun fel de violența care-i amenința pe copiii din școala St. Bart. Nu aflasem practic nimic despre evenimentul ce urma să aibă loc

și speram că fratele Constantine avea să-mi ofere un indiciu, două.

În pronaos am apăsat pe comutatorul ce aprindea lumina, am luat-o la dreapta și am ajuns la ușa clopotniței, care era ținută încuiată, de teamă că unul dintre copiii mai abili fizic să nu scape de sub supraveghere și să ajungă până acolo. Dacă un copil ar fi urcat până în partea superioară a turnului, ar fi riscat să cadă afară din clopotniță sau jos, pe scări.

Când am răsucit cheia în broască, mi-am atras singur atenția că puteam să am parte de o cădere fatală, ca oricare dintre copiii rătăciți. Nu-mi păsa că mor – și să mă reunesc cu Stormy, fie în rai, fie într-o aventură măreață și necunoscută, pe care ea o numește „serviciu” – însă nu voiam să se întâmple asta până nu se identifica și înlătura amenințarea ce-i viza pe copii.

Dacă dădeam greș de data asta, dacă unii scăpau și alții mureau, așa cum se întâmplase în mall în timpul ploii de gloanțe, n-aș mai fi avut un loc în care să fug și care să-mi făgăduiască mai multă singurătate și pace decât o mânăstire din munți. Și știți deja cât de falsă se dovedise a fi această făgăduială.

Scara în spirală a turnului nu era încălzită. Treptele acoperite cu cauciuc erau reci sub picioarele mele în șosete, dar nu erau alunecoase.

În turn, balamucul produs de clopote făcea pereții să intre în rezonanță, ca membrana unei tobe ce răspundea la bubuitul tunetelor. În timp ce urcam, îmi plimbam mâna de-a lungul peretelui curbat, iar tencuiala zumzăia sub palma mea.

Când am ajuns în partea de sus a scării, dinții îmi vibrau discret, ca un diapazon. Părul din nas mă gâdila și urechile mă dureau. Simțeam bubuitul clopotelor în măduva oaselor.

Aceasta era o experiență de spectator pe care o căutase întreaga viață orice rapsod înveterat al formațiilor de heavy-metal: ziduri din bronz ce rezonau de sunete ce se prăvăleau într-o avalanșă asurzitoare.

Am intrat în clopotniță, unde aerul era înghețat.

În fața mea nu se afla un grup de trei clopote, ca în

clopotnița din noua abație. Turnul acesta era mai lat, clopotnița mai spațioasă decât cea din clădirea din susul pantei. Probabil că în deceniile anterioare călugării simțeau o plăcere exuberantă când trăgeau clopotele, pentru că aici construiseră un grup de cinci clopote, pe două niveluri, iar clopotele acelea erau enorme.

Nu era nevoie de funii sau de scripeți care să agite acele balene de bronz. Fratele Constantine le călărea de parcă ar fi fost un cowboy la un rodeo, care sarea de pe spatele unui taur pe altul, având la dispoziție o turmă întreagă.

Spiritul lui fără de odihnă, plin de energia dată de frustrare și de furie, devenise un poltergeist frenetic. Ca entitate imaterială, nu avea greutate sau putere pentru a deplasa clopotele acelea grele, dar din el pulsau valuri concentrice de putere, la fel de invizibile pentru alți oameni pe cât era și călugărul cel mort, dar care erau vizibile pentru mine.

În timp ce aceste impulsuri se întindeau prin clopotniță, formele de bronz suspendate se zbăteau sălbatic. Limbile imense izbeau cu o violență mult mai mare decât crezuseră că-i posibil cei care le făuriseră.

Nu simțeam acele valuri de putere în timp ce treceau peste mine. Un poltergeist nu poate face rău unei persoane în viață nici prin atingere, nici în mod direct, prin emanațiile sale.

În ciuda acestui lucru, dacă unul dintre clopote s-ar desprinde din suport și ar cădea peste mine, aș fi strivit.

Fratele Constantine fusese blând în viață, așa că nu putea să devină rău în moarte. Dacă mi-ar fi făcut rău, fără să vrea, ar fi fost cuprins de o disperare mai profundă decât cea pe care o îndură de obicei.

În ciuda remușcărilor sale profunde, eu aș rămâne strivit.

Călugărul mort țopăia înainte și înapoi de-a lungul grupului de clopote, în sus și-n jos, pe cele două niveluri. Cu toate că nu arăta demonic, nu cred că aș fi fost lipsit de corectitudine dacă l-aș fi caracterizat prin cuvintele *ieșit din minți*.

Orice spirit care zăbovește în lumea noastră este irațional, pentru că și-a pierdut drumul pe verticala ordinii sfinte. Un poltergeist este irațional *și* furios.

Am mers fără vlagă de-a lungul pasarelei ce înconjura clopotele. Acestea se legănau, trasând arce de cerc mai întinse ca de obicei, ajungând deasupra pasarelei și obligându-mă să rămân la marginea exterioară a spațiului.

Pe peretele exterior, înalt până la șolduri, se aflau coloanele care susțineau acoperișul ce ieșea în afară. În zilele senine, printre coloane se vedeau noua abație, pantele ce urcau și coborau ale Sierrei, întinderea străveche a pădurii.

Viforniță ascundea vederii noua abație și pădurea. Puteam să văd doar acoperișurile cu olane și curtea acoperită cu lespezi ale vechii abații, aflate în imediata apropiere, sub mine.

Furtuna răcnea ca mai înainte, dar nu se mai auzea din cauza clopotelor ce bubuiau. Fuioare de zăpadă, mânate de vânt, se urmăreau prin clopotniță, apoi ieșeau din nou afară.

În timp ce-i dădeam încet ocol, fratele Constantine deveni conștient că sosisem. Sălta de pe un clopot pe altul ca un spiriduș cu robă și cu glugă, cu atenția îndreptată mereu asupra mea.

Avea ochii bulbucați în mod grotesc, nu așa cum îi avusese în viață, ci așa cum îi făcuse să fie lațul care-l strangulase atunci când gâtul lui se rupsese și traheea fusese distrusă.

M-am oprit cu spatele spre una dintre coloane și mi-am întins brațele, cu palmele în sus, ca și cum l-aș fi întrebat „Ce sens au toate astea, frate? Îți folosesc la ceva?”

Deși călugărul știa ce voiam să zic, nu voia să accepte inutilitatea finală a furiei sale. Evită să mă privească și săltă și mai frenetic printre clopote.

Mi-am vârât mâinile în buzunare și am căscat. Pe figura mea a apărut expresia plictiselii. Când călugărul s-a uitat din nou la mine, am căscat în mod exagerat și am clătinat din cap, așa cum face un actor când joacă pentru rândurile din spate, exprimându-mi prin asta dezamăgirea pe care mi-o produsese.

Exista în toate acestea dovada că și în momentele cele mai pline de disperare, când oasele sunt roase de gerul cu dinți ascuțiți, iar nervii sunt încordați de teama a ce ar putea să aducă următoarele ore, viața păstrează un aspect comic.

Gălăgia mă transformase în mim.

Creșterea zgomotului produs de clopote se dovedi a fi ultima izbucnire de furie a fratelui Constantine. Valurile concentrice de putere încetară să radieze din el și, de îndată ce clopotele se legănară mai puțin violent, arcele de cerc trasate de acestea se reduseră iute.

Deși șosetele mele erau groase, făcute pentru sporturile de iarnă, o răceală de gheață se strecura prin ele, venind din podeaua de piatră. Dinții începură să-mi clănțăne, în timp ce mă străduiam să par plictisit.

Curând, limbile loviră ușor bronzul, producând note blânde, limpezi, plăcute, care reprezentau tema muzicală esențială a melancoliei.

Vocea vântului nu reveni la năvala urlată, pentru că urechile mele brutalizate bubuiau încă, sub amintirea nebuniei de zgomote recent auzite.

Fratele Constantine alunecă de pe clopote și ateriză lângă mine, pe pasarela clopotniței, ca unul dintre maeștrii artelor marțiale din filmul *Tigru și Dragon,* care pot să sară plini de grație de pe acoperișuri și să coboare într-un balet aerian.

Călugărul alese să nu mai fie cu ochii bulbucați. Figura sa arăta așa cum fusese înainte să se strângă lațul, deși probabil că în timpul vieții nu arătase atât de mohorât.

Tocmai când mă pregăteam să-i vorbesc, mi-am dat seama că în cealaltă parte a clopotniței se mișcase ceva, că o prezență întunecată se strecura printre curbele bronzurilor ce tăcuseră, creionând o siluetă în lumina scăzută a zilei sufocate de zăpadă.

Fratele Constantine îmi urmări privirea și păru să-l identifice pe nou-venit din puținul ce se putea vedea. Cu toate că lui nu-i poate face rău nimic din această lume, călugărul cel mort se trase înapoi, ca și cum ar fi fost cuprins de groază.

Mă mutasem de lângă capul scării, iar când silueta aceea ocoli clopotele, ajunse între mine și singura ieșire din clopotniță.

Când surzenia mea temporară dispăru și strigătul vântului se ridică precum un cor de voci furioase, silueta aceea apăru

din spatele clopotelor care o ascundeau. Am văzut călugărul îmbrăcat în negru, pe care-l mai zărisem în ușa deschisă a casei scărilor, atunci când plecasem de la sora Miriam, de la postul de lucru al asistentelor, cu mai puțin de treizeci de minute în urmă.

Acum eram mai aproape de el decât fusesem atunci, dar vedeam doar negreală în interiorul glugii sale, fără nici cea mai mică sugestie de figură. Vântul îi agita rasa, dar nu scotea la iveală picioare, iar la capătul mânecilor nu existau mâini care să fie văzute.

Având de data asta posibilitatea să-l privesc mai bine, mi-am dat seama că rasa sa era mai lungă decât cea purtată de călugări, și că aceasta atârna până la pământ. Pânza nu era una obișnuită, precum cea din care fuseseră făcute veșmintele călugărilor, ci avea luciul mătăsii.

Purta un colier din dinți omenești înșirați ca niște perle, cu trei degete – niște oase albite – care atârnau în centrul lui.

În loc de cordon la mijloc, care să strângă rasa și scapularul, călugărul purta o funie ce părea împletită din păr omenesc curat, lucios.

Se îndrepta spre mine. Deși intenționam să stau locului, am dat înapoi pe măsură ce se apropia, neavând niciun chef să am de-a face cu el, așa cum nu avea nici tovarășul meu mort, fratele Constantine.

CAPITOLUL 25

Dacă frigul nu m-ar fi înțepat ca niște ace în tălpile picioarelor, dacă un soi de amorțeală arzătoare n-ar fi început să-mi cuprindă degetele, aș fi crezut că nu m-am trezit și am văzut prin ferestrele înghețate ale dormitorului casei de oaspeți luminile roșii și albastre ale vehiculelor departamentului șerifului clipind, că dorm încă și că visez.

Lobii mari, de bronz, ce pendulau și cărora un Freud cuprins de febră le-ar fi atribuit cel mai vulgar înțeles simbolic, precum și tavanul cu boltă în cruce al clopotniței, care era și el plin de înțeles nu numai din cauza numelui său, ci și din cauza curbelor și umbrelor sale, alcătuiau peisajul perfect pentru un vis, înconjurat de albul virginal al furtunii glaciale.

Silueta simplă a Morții, în rasă și cu glugă, care nu arăta plină de putregai sau colcăind de viermi, așa cum apare în benzi desenate și în filme de proastă calitate, ci curată ca vântul polar întunecat, părea la fel de reală ca Secerătorul din filmul *A șaptea pecete* al lui Bergman. În același timp, avea însușirile unei fantome amenințătoare dintr-un coșmar, amorfă și imposibil de văzut, posibil de zărit doar cu coada ochiului.

Moartea ridică brațul drept și din mâneca sa apăru o mână albă lungă, nu scheletică, ci acoperită complet cu carne. Deși în glugă rămăsese vid, mâna se întinse, iar degetul arătă spre mine.

Mi-am amintit de *Un colind de Crăciun,* de Charles Dickens. Acolo apărea ultimul dintre cele trei spirite care îl vizitaseră pe stăpânul mizerabil al casei de amanet, spiritul sumbru și tăcut pe care Scrooge îl numise Fantoma-Crăciunului-Ce-Urmează-Să-Vină. Fantoma fusese ceea ce spusese Scrooge că este, dar și ceva mai rău, pentru că, indiferent ce oferă viitorul, acesta duce în cele din urmă la moarte, la sfârșitul care este prezent în începutul meu și al vostru.

Din mâneca stângă a Morții apăru altă mâna albă, iar aceasta ținea o funie, al cărui capăt alcătuia un laț. Spiritul – sau ce va fi fost – trecu lațul din mâna stângă în cea dreaptă, apoi extrase o bucată incredibil de lungă de funie din rasa lui.

Când extrase căpătui funiei din mânecă, îl aruncă peste bara basculantă care, rotită de o manivelă din partea de jos a turnului, face să răsune grupul de cinci clopote. Făcu un laț de spânzurătoare cu o asemenea ușurință, încât nu semănase cu îndemânarea unui călău cu experiență, ci cu prestidigitația unui scamator bun.

Toată chestia asta trezea un sentiment de kabuki, forma japoneză a teatrului extrem de stilizat. Decoruri suprarealiste, costume elaborate, măști îndrăznețe, peruci, emoții extravagante, precum și gesturile foarte melodramatice ale actorilor fac teatrul japonez să pară caraghios, precum luptele libere în forma lor din America. Dar, printr-un efect misterios, kabuki devine, pentru spectatorii cunoscători, la fel de real ca un brici tras peste degetul mare.

În tăcerea clopotelor, cu furtuna ce părea că-și urlă admirația pentru fapta sa, Moartea arătă către mine, iar eu am știut că făcuse lațul pentru gâtul meu.

Spiritele nu le pot face rău celor vii. Asta e lumea noastră, nu a lor.

Moartea nu-i un personaj ce colindă lumea costumat, adunând suflete.

Amândouă lucrurile sunt adevărate, ceea ce înseamnă că Secerătorul amenințător nu putea să-mi facă niciun rău.

Din cauză că imaginația mea este pe atât de bogată, pe cât de gol e contul meu din bancă, puteam să-mi imaginez fibrele aspre ale funiei pe gâtul meu, mărul lui Adam făcut chiseliță.

Făcându-și curaj prin faptul că era deja mort, fratele Constantine făcu un pas în față, ca și cum ar fi vrut să atragă atenția Morții asupra lui și să-mi dea o șansă să fug spre scări.

Călugărul sări din nou spre clopote, dar nu mai reuși să adune furia necesară producerii fenomenelor psihokinetice. Părea să fie copleșit de teama pentru mine. Își frânse mâinile, iar gura i se întinse într-un strigăt tăcut.

Convingerea mea că niciun spirit nu-mi poate face rău fu zguduită de convingerea fratelui Constantine că o încurcasem.

Deși Secerătorul era un personaj mai simplu decât caleidoscopul de oase care mă hăituise prin furtună, simțeam că erau asemănători prin faptul că erau teatrali, afectați și conștienți de sine într-un fel în care nu sunt morții care zăbovesc în lumea aceasta. Chiar un poltergeist aflat în culmea furiei nu-și *proiectează* tărăboiul ca să aibă efect maxim asupra celor vii, nu are intenția de a speria pe cineva, dorește doar să-și exprime frustrarea, sila de sine, furia că-i prins într-un soi de purgatoriu între două lumi.

Transformările uluitoare ale fiarei din oase în fața ferestrei fuseseră făcute din vanitate: „Minunează-te de mine, venerează-mă și tremură”. Tot așa, Secerătorul se mișca precum un dansator înfumurat pe scenă, așteptând aplauze.

Vanitatea este o slăbiciune strict omenească. Niciun animal nu-i în stare să fie vanitos. Oamenii spun că pisicile sunt uneori vanitoase, dar pisicile sunt arogante. Au încredere în superioritatea lor și nu cerșesc admirație, așa cum fac bărbații și femeile care-s vanitoși.

Morții care zăbovesc în această lume au fost despuiați de vanitate prin descoperirea că sunt muritori, chiar dacă o fi fost vanitoși în timpul vieții.

Acum, Secerătorul făcu un gest batjocoritor de vino-la-mine, de parcă ar fi trebuit să fiu atât de intimidat de apariția lui îngrozitoare și de grandoarea sa, încât să-mi pun lațul de gât și să-l scutesc de truda de a mă prinde în laț.

Recunoașterea faptului că aceste două apariții dădeau dovadă de vanitatea tipic omenească, un concept neîntâlnit la ceea ce este cu adevărat din altă lume, era semnificativ. Însă nu știam *de ce*.

Ca răspuns la gestul său de a mă chema, am făcut un pas înapoi, iar el se repezi la mine cu o ferocitate subită.

Înainte să pot ridica un braț ca să-l împiedic, mă apucă de gât cu brațul drept și, dând dovadă de o putere neomenească, mă ridică de pe podea cu o singură mână.

Brațul Secerătorului era atât de nenatural de lung, că nu

puteam să dau în el sau să-mi înfig unghiile în negreala perfectă ce-i umplea gluga. Trebuia să mă mulțumesc să-i zgârii mâna care mă înhățase, încercând să-i desprind degetele.

Deși mâna aceea părea făcută din carne și se îndoia precum carnea, nu puteam s-o zgârii și să fac să curgă sânge din ea. Unghiile mele alunecau pe pielea albă, producând sunetul pe care l-ar fi scos dacă ar fi alunecat pe o tablă de scris.

Secerătorul mă izbi de o coloană, iar ceafa mea atinse ușor piatra. Pentru o clipă, viforniță păru că îmi pătrunde în craniu și un vârtej de albeață din spatele ochilor mei fu gata să mă arunce într-o iarna veșnică.

Dând din picioare, acestea atinseră fără efect suprafața moale a rasei negre, iar trupul său, dacă exista vreunul sub faldurile de mătase, păru să nu aibă mai multă soliditate decât nisipurile mișcătoare sau decât gudronul care înghițise monștrii Jurasicului și care își găsiseră sfârșitul în el.

Am gâfâit, încercând să respir, și am reușit. Secerătorul mă ținea de gât, nu mă strangula, probabil ca să fie sigur că atunci când aveam să fiu găsit și tras înapoi în clopotniță singurele semne de pe gâtul meu și de sub bărbia mea aveau să fie cele lăsate de strânsoarea letală a funiei.

În timp ce mă trăgea de lângă coloană, mâna sa stângă se ridică și aruncă lațul, care pluti către mine ca un inel de fum negru. Mi-am răsucit capul. Funia căzu pe fața mea, apoi înapoi în mâna lui.

În clipa în care avea să reușească să-mi strecoare lațul în jurul gâtului și să-l strângă, urma să mă arunce din clopotniță, iar eu aveam să trag clopotele ca să anunț moartea mea.

Am încetat să-i zgârii mâna care mă ținea zdravăn și am înhățat lațul funiei, atunci când încercă încă o dată să-mi pună la gât cravata aceea primitivă.

Zbătându-mă să resping lațul, m-am uitat în vidul din gluga sa și m-am auzit croncănind:

— Te cunosc, nu-i așa?

Întrebarea, născută din intuiție, păru să acționeze ca o vrajă, ca și cum ar fi fost o incantație. Ceva începu să se

formeze în vidul în care ar fi trebuit să fie o față.

Secerătorul dădu greș în lupta pentru lat.

Încurajat, am spus cu mai multă siguranță:

— Te recunosc!

În glugă, contururile de bază ale unei figuri începură să ia formă, ca un plastic negru topit care forma un zar.

Trăsăturile nu aveau destule detalii pentru o recunoaștere subită, luceau întunecat, așa cum reflectarea slabă a unei fețe ar fi lucit și s-ar fi vălurit într-un lac, noaptea, când apa neagră nu-i luminată de lună.

— Maică a Domnului! Te recunosc! am spus eu, deși intuiția nu-mi oferise încă un nume.

A treia mea afirmație aduse dimensiuni mai mari în figura neagră, sticloasă, din fața mea, ca și cum cuvintele mele ar fi trezit în Secerător o pornire vinovată și irezistibilă de a-și mărturisi identitatea.

Secerătorul își întoarse capul, ferindu-se de mine. Mă aruncă într-o parte, apoi aruncă și funia de călău, care se strânse peste mine când m-am prăbușit pe podeaua clopotniței.

Într-o rotire neagră, mătăsoasă, Secerătorul sări pe parapet, între două coloane, ezită acolo, apoi se aruncă în furtuna de zăpadă.

M-am ridicat de pe podea chiar în clipa în care sărise și m-am aplecat peste parapet.

Rasa lui se întinsese ca niște aripi, iar el pluti în jos din turn, aterizâ cu grație de balerin pe acoperișul bisericii, apoi sări de îndată pe acoperișul aflat mai jos al abației.

Deși mi se părea că fusese altceva decât un spirit, ceva mai puțin supranatural și mai degrabă nenatural, Secerătorul se dematerializă complet ca orice fantomă, dar într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci.

În timpul zborului păru să se împrăștie, ca un disc de lut nimerit de glonțul unui trăgător la talere. Un milion de fulgi de zăpadă și un milion de fragmente de Secerător se împletiră într-un model simetric, în alb și negru, o imagine de caleidoscop aflat în mijlocul aerului, pe care vântul o respectă

doar o clipă, apoi o dizolva.

CAPITOLUL 26

Când am ajuns în sala de recepție de la parter, m-am așezat pe marginea canapelei ca să-mi încalț ghetele de schi, care se uscaseră.

Picioarele îmi erau încă țepene de frig. Mi-ar fi plăcut să mă scufund într-un fotoliu, să-mi pun picioarele pe un scaun, să mă încălzesc într-un halat, să citesc un roman bun, să ronțăi prăjituri și să fiu servit de nașa mea zână cu nenumărate căni cu cacao fierbinte.

Dacă aș avea o naș㠠zână, aceasta ar semăna cu Angela Lansbury, actrița din *Verdict*: *Crimă*. Ea m-ar iubi fără nicio condiție, mi-ar aduce tot ce-mi dorește sufletul, m-ar înveli în pat în fiecare noapte și m-ar săruta pe frunte înainte să adorm, pentru că ar fi urmat un program de instruire la Disneyland și ar fi depus jurământul nașelor, în prezența cadavrului lui Walt Disney, păstrat criogenic.

După ce m-am încălțat, m-am ridicat și mi-am îndoit degetele pe jumătate amorțite.

Fie că exista sau nu fiara alcătuită din oase, trebuia să ies din nou afară, în viforniță – nu chiar imediat, dar în curând.

Indiferent ce forțe acționau în abația St. Bartholomew, nu mai întâlnisem niciodată asemenea apariții și nu eram foarte convins că aveam să le înțeleg intențiile la timp ca să previn dezastrul. Dacă nu aveam să reușesc să identific amenințarea înainte ca aceasta să se abată asupra noastră, atunci aveam nevoie de inimi curajoase și mâini puternice care să mă ajute să-i apăr pe copii, iar eu știam unde să le găsesc.

Cu pași grațioși și maiestuoși, amortizați de veșmântul alb, sora Angela sosi de parcă ar fi fost avatarul unei zeițe a zăpezii, care coborâse din palatul ei ceresc pentru a verifica eficiența vrăjii aducătoare de zăpadă, pe care o aruncase peste Sierra.

— Oddie, sora Clare Marie zice că trebuie să discuți cu mine.

Fratele Constantine mă însoțise din clopotniță și ni se alătură.

Bineînțeles că maica stareță nu putea sâ1 vadă.

— George Washington era celebru pentru proteza sa dentară de proastă calitate, am spus eu, dar nu știu nimic despre starea danturii lui Flannery O'Connor și a lui Harper Lee.

— Nici eu nu știu, îmi răspunse călugărița. Și, înainte să mă întrebi, afișele n-au nicio legătură nici cu coafura lor.

— Fratele Constantine nu s-a sinucis, i-am spus eu. A fost ucis.

Ochii stareței se măriră.

— N-am auzit niciodată o știre mai minunată urmată de una atât de groaznică, în aceeași propoziție.

— Fratele zăbovește în lumea aceasta nu pentru că se teme de judecata din lumea următoare, ci pentru că e îngrijorat pentru frații săi din abație.

Călugărița se uită în sala de recepție și zise:

— Acum se află aici, cu noi?

— Chiar lângă mine, i-am răspuns eu, arătându-i locul.

— Dragă frate Constantine, spuse ea, cu vocea întretăiată de emoție, ne-am rugat în fiecare zi pentru tine și ți-am dus dorul în fiecare zi.

În ochii spiritului luceau lacrimi.

— N-a dorit să părăsească această lume cât timp frații săi credeau că s-a sinucis.

— Bineînțeles. Era îngrijorat că sinuciderea sa i-ar fi făcut să se îndoiască de propriul lor angajament de a duce o viață dedicată credinței.

— Da. Cred însă că era îngrijorat și pentru că ei nu știau că printre ei se află un ucigaș.

Sora Angela avea o minte ageră, care prindea iute totul, dar deceniile de activități liniștite în mediul pașnic al diferitelor mănăstiri n-o pregătiseră pentru chestii ieșite din comun.

— Vrei să spui că cineva din afară a venit aici într-o noapte, cum fac cei de care-s pline ziarele, iar fratele Constantine a avut ghinionul să-i iasă în cale…

— Dacă așa ar sta lucrurile, atunci individul ăla s-a întors ca să-i vină de hac fratelui Timothy, și acum, în turnul de aici, a încercat să mă omoare pe mine.

Alarmată, călugărița își puse mâna pe brațul meu.

— Oddie, ești bine?

— Nu sunt încă mort, dar mai există și prăjitura de la cină…

— Prăjitura?

— Scuze. Glumeam.

— Cine a încercat să te omoare?

M-am mulțumit să spun:

— Nu i-am văzut fața. Purta o mască. Și sunt convins că e cineva pe care-l știu, nu-i cineva din exterior.

Stareța se uită în direcția în care știa că se află călugărul mort.

— Fratele Constantine nu-l poate identifica?

— Nu cred că a văzut fața ucigașului său. Oricum, ați fi surprinsă dacă ați ști cât de puțin ajutor primesc din partea morților care zăbovesc printre noi. Vor să le fac dreptate, vor asta din răsputeri, dar cred că trebuie să se supună unor reguli care-i împiedică să afecteze cursul evenimentelor dintr-o lume din care nu mai fac parte.

— Și n-ai nicio teorie? întrebă călugărița.

— Nimic. Mi s-a spus că fratele Constantine suferea ocazional de insomnie, iar când nu putea să doarmă, se urca uneori în turnul clopotniței din noua abație, ca să cerceteze stelele.

— Da. Asta mi-a spus abatele Bernard, atunci.

— Bănuiesc că în noaptea aceea ieșise și a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, ceva la care n-ar fi trebuit să existe vreun martor.

— Asta face ca abația să pară un loc sordid, zise stareța, strâmbându-se.

— Nu voiam să sugerez ceva de felul ăsta. Am locuit aici șapte luni și știu cât de decenți și de cucernici sunt frații. Nu cred că fratele Constantine a văzut ceva mârșav. A văzut ceva… extraordinar.

— Iar de curând, fratele Timothy a văzut și el ceva extraordinar, ceva la care n-ar fi trebuit să existe vreun martor?

— Cred că da.

Pentru o clipă, stareța medită la această informație și extrase din ea cea mai logică concluzie:

— Atunci, și tu ai fost martor la ceva extraordinar.

— Da.

— Și ce a fost?

— Mai bine nu spun nimic până când nu *înțeleg* ceea ce am văzut.

— Ceea ce ai văzut… te-a făcut să ne pui să încuiem ușile și ferestrele.

— Da, doamnă. Și e unul dintre motivele pentru care vom lua măsuri suplimentare pentru protejarea copiilor.

— O să facem ceea ce trebuie să facem. La ce te gândești?

— Să ne fortificam, i-am răspuns eu. Să ne fortificam și să ne apărăm.

CAPITOLUL 27

George Washington, Harper Lee și Flannery O'Connor zâmbeau către mine, ca și cum și-ar fi bătut joc de incapacitatea mea de a rezolva enigma calităților lor comune.

Sora Angela stătea la biroul ei, privindu-mă peste rama unor ochelari de citit care-i alunecaseră pe nas. Ținea un stilou deasupra unui carnet liniat cu galben.

Fratele Constantine nu ne însoțise din sala de recepție. Poate că, în cele din urmă, părăsise această lume. Sau poate nu o părăsise.

În timp ce mă plimbam de colo-colo, am spus:

— Cred că majoritatea fraților sunt pacifiști doar cât le impune rațiunea. Majoritatea ar lupta ca să salveze vieți nevinovate.

— Dumnezeu ne cere să ne opunem răului, zise stareța.

— Da, doamnă. Dar dorința de a lupta nu-i suficientă. Îi vreau pe cei care știu *cum* să lupte. Puneți-l pe fratele Knuckles în capul listei.

— Fratele Salvatore, mă corectă ea.

— Da, doamnă. Fratele Knuckles va ști ce să facă atunci când rahatul…

Am tăcut și m-am înroșit.

— Puteai să-ți termini fraza, Oddie. Cuvintele „o să ne ajungă până la gât" nu m-ar fi jignit.

— Îmi cer iertare, soră.

— Sunt călugăriță, nu proastă.

— Da, doamnă.

— Cine să mai fie, în afară de fratele Salvatore?

— Fratele Victor a petrecut douăzeci și șase de ani în infanteria marină.

— Cred că are vreo șaptezeci de ani.

— Da, doamnă, dar a fost infanterist al marinei.

— Nu există prieten mai bun, nici dușman mai rău, cită ea.

— *Semper Fi*{22} pare să fie ceea ce avem nevoie.

— Fratele Gregory a fost infirmier în armată, adăugă starețа.

Infirmierul nu vorbise niciodată despre serviciul militar.

— Sunteți sigură? am întrebat eu. Credeam că e asistent medical.

— Este, dar a fost infirmier militar mulți ani și a participat la acțiuni militare.

Personalul medical de pe câmpurile de luptă este deseori la fel de curajos precum cel ce poartă arme.

— Sigur, avem nevoie de fratele Gregory, am zis eu.

— Ce zici de fratele Quentin?

— N-a fost polițist?

— Cred că da.

— Puneți-l pe listă.

— De câți oameni crezi că avem nevoie? mă întrebă maica superioară.

— Cincisprezece, șaisprezece.

— Am găsit patru.

Mă plimbam în tăcere. Apoi m-am oprit și am rămas în dreptul ferestrei. După care am început din nou să mă plimb de colo-colo.

— Fratele Fletcher, am sugerat eu.

Alegerea o uimi pe starețа.

— Conducătorul muzical?

— Da, doamnă.

— În viața laică a fost muzicant.

— Doamnă, asta e o meserie dură.

Starețа se gândi la spusele mele, apoi zise:

— Are uneori o atitudine agresivă…

— Cântăreții la saxofon tind să aibă atitudine agresivă, am spus eu. Știu un saxofonist care a smuls chitara din mâna altui muzicant și a tras în ea de cinci ori. Era o chitară Fender foarte drăguță.

— De ce a făcut asta? întrebă starețа.

— Îl enervase o schimbare nepotrivită de coarde.

Fruntea călugăriței se încruntă, exprimând dezaprobare.

— Când se va termina toată povestea asta, poate că

saxofonistul tău o să poată să stea un timp în abație. Sunt instruită săi sfătuiesc pe oameni în privința tehnicilor de rezolvare a conflictelor.

— Doamnă, împușcatul chitarei a fost rezolvarea conflictului.

Călugărița se uită la Flannery O'Connor și, după un moment, dădu din cap ca și cum ar fi fost de acord cu ceva spus de scriitoare.

— Bine, Oddie. Crezi că fratele Fletcher e în stare să tragă șuturi cuiva?

— Da, doamnă, e în stare s-o facă, pentru copii.

— Deci avem cinci inși.

M-am așezat pe unul din cele două scaune pentru vizitatori.

— Cinci, repetă ea.

— Da, doamnă.

M-am uitat la ceasul de la mână. Apoi ne-am uitat unul la celălalt.

După un moment de tăcere, călugărița schimbă subiectul:

— Dacă se ajunge la luptă, cu ce o să lupte oamenii noștri?

— Cu bâte de baseball.

Frații alcătuiau în fiecare an trei echipe. În serile de vară, în timpul orelor de recreere, echipele jucau una cu cealaltă, prin rotație.

— Au o grămadă de bâte de baseball, zise stareța.

— Păcat că acești călugări nu se distrează împușcând căprioare.

— Păcat, mă aprobă ea.

— Frații sparg lemnele pentru foc. Au topoare.

Călugăriță tresări la gândul unei asemenea violențe.

— Poate că ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra fortificațiilor.

— Trebuie să fie fortificații de prima mână, am aprobat-o eu.

Multe comunități monahale cred că truda meditativă reprezintă o parte importantă a activității religioase. Unii călugări fac vin excelent, ca să plătească astfel cheltuielile abației lor. Unii fac brânză sau ciocolată, gogoși sau plăcinte.

Unii prăsesc și vând câini minunați.

Frații de la St. Bart fac mobila de calitate, lucrată manual. Pentru că o parte din dobânda fundației lui Heineman le acoperă cheltuielile de întreținere, frații nu-și vând scaunele, mesele și bufetele. Dăruiesc totul unei organizații care mobilează case pentru săraci.

Cu sculele lor, cu rezervele de scânduri și cu îndemânarea lor, frații puteau să fie în stare să blocheze ușile și ferestrele.

Bătând cu stiloul în lista de nume din carnet, sora Angela îmi aminti:

— Cinci.

— Doamnă, poate că ar trebui să-l chemați pe abate, să discutați cu dânsul despre problema aceasta, apoi să discutați cu fratele Knuckles.

— Cu fratele Salvatore.

— Da, doamnă. Să-i spuneți fratelui Knuckles ce avem nevoie, adică apărare și fortificații, și să-l lăsam să se consulte cu ceilalți patru pe care i-am ales. Ei îi cunosc pe frați mai bine decât noi. Știu care ar fi cei mai buni candidați.

— Ai dreptate. Aș vrea să pot să le spun și împotriva cui o să lupte.

— Soră, și eu aș vrea să putem să le spunem.

Toate vehiculele care deserveau frații și surorile erau garate în subsolul școlii.

— Să-i spuneți lui Knuckles…

— Salvatore.

— … că o să merg cu unul dintre vehiculele de teren ca să-i aduc aici și să-i mai spuneți…

— Că ai spus că undeva, afară, există niște oameni ostili.

Nu spusesem „oameni”. Folosisem doar un pronume.

— Ostili, doamnă.

— Drumul până la abație și înapoi n-o să fie periculos?

— Pericolul o să fie mai mare pentru copii dacă n-o să aducem aici niște persoane cu mușchi, care să-i apere de ce va veni.

— Înțeleg. Voiam să spun că va trebui să faci două drumuri ca să aduci atât de mulți frați, bâtele lor de baseball și

uneltele lor. O să conduc eu o mașină, tu pe cealaltă, și o să terminăm totul în același moment.

— Doamnă, nimic nu mă tentează mai mult decât să fac o întrecere cu pluguri de zăpadă cu dumneavoastră – anvelope frânate, motoare ambalate, pistol de start – dar vreau ca a doua mașină să fie condusă de Rodion Romanovici.

— E aici?

— E în bucătărie, vârât până la coate în glazură.

— Credeam că-l bănuiai.

— Dacă e un *hoosier,* atunci eu sunt un împătimit al țambalului. Când o să apărăm școala – dacă o să ajungem la asta – nu cred că va fi o idee bună ca domnul Romanovici să se afle în interiorul fortăreței. O să-i cer să conducă una dintre mașinile de teren până la noua abație. Când o să vorbiți cu fratele Knuck… alvatore…

— Knuckalvatore? N-am auzit de fratele Knuckalvatore.

Până s-o întâlnesc pe sora Angela n-am crezut că sarcasmul și călugărițele pot alcătui un amestec atât de efervescent.

— Doamnă, când o să discutați cu fratele Salvatore, să-i spuneți că domnul Romanovici trebuie să rămână în noua abație, că Salvatore va conduce mașina pe drumul de înapoiere.

— Presupun că domnul Romanovici nu trebuie să știe că face o călătorie cu un singur drum.

— Nu, doamnă. O să-l mint. Lăsați asta în seama mea. Indiferent de ce credeți, sunt un mincinos priceput.

— Dacă ai cânta la saxofon, atunci ai fi o dublă amenințare.

CAPITOLUL 28

Pe măsură ce se apropia prânzul, echipa de la bucătărie era nu doar mai ocupată, ci și mai exuberantă. Acum patru dintre călugărițe cântau în timp ce munceau, nu doar două, și cântau în engleză, nu în spaniolă.

Toate cele zece prăjituri fuseseră glazurate cu ciocolată. Arătau înfiorător de delicioase.

După ce abia terminase să amestece un castron mare cu cremă de unt cu portocale, Rodion Romanovici folosea un sac în formă de pâlnie ca să scurgă un model decorativ complicat pe partea de deasupra a primei sale prăjituri cu portocale și migdale.

Nu-și ridică privirea când am apărut lângă el, dar zise:

— Ai sosit, domnule Thomas. Ți-ai pus ghetele de schi.

— Eram atât de tăcut în șosete, că le speriam pe surori.

— Ai exersat la țambal?

— A fost doar o etapă. Zilele astea sunt mai interesat de saxofon. Domnule, ați vizitat vreodată mormântul lui John Dillinger?

— După cum sunt sigur că știi, individul e înmormântat în cimitirul Crown Hill, din iubitul meu Indianapolis. Am văzut mormântul proscrisului, dar motivul principal pentru care am vizitat cimitirul era să-mi manifest respectul față de romancierul Booth Tarkington, în locul său de odihnă veșnică.

— Booth Tarkington a câștigat premiul Nobel, am zis eu.

— Nu, domnule Thomas. Booth Tarkington a câștigat premiul Pulitzer.

— Presupun că știți mai bine decât mine, fiind bibliotecar la Biblioteca statului Indiana, de pe North Senate Avenue, de la numărul 140, biblioteca având treizeci și patru de mii de volume despre Indiana sau scrise de autori din Indiana.

— *Peste* treizeci și patru de mii de volume, mă corectă Romanovici. Suntem mândri de numărul acesta și nu ne place să fie minimalizat. La anul, pe vremea asta, s-ar putea să avem

treizeci și *cinci* de mii de volume despre Indiana sau scrise de autori din Indiana.

— Oho! Ar fi un motiv de mare sărbătoare.

Fermitatea aplicării glazurii decorative și consistența detaliilor din modelul său ornamental erau impresionante.

Dacă n-ar fi avut un aer de înșelăciune egal cu cel al unui cameleon ce stă pe o ramură de copac, deghizat în scoarță, așteptând să se apropie fluturași nevinovați, aș fi început să mă îndoiesc de potențialul său pentru ticăloșie.

— Domnule, fiind un *hoosier,* trebuie să aveți o mare experiență privind condusul mașinii prin zăpadă.

— Da. Am o experiență considerabilă în privința zăpezii, atât din Indiana mea adoptivă, cât și din Rusia mea natală.

— Avem în garaj două vehicule de teren, înzestrate cu pluguri. Trebuie să le ducem până la abație, ca să aducem aici niște frați.

— Domnule Thomas, îmi ceri mie să conduc unul din aceste vehicule?

— Da, domnule. V-aș fi foarte recunoscător dacă ați fi de acord. M-ați scuti să fac două drumuri.

— Cu ce scop vin frații în școală?

— Ca să le ajute pe surori săi îngrijească pe copii, dacă va fi o pană de curent provocată de viscol.

Desenă un trandafir în miniatură perfect, ca să termine colțul unei prăjituri.

— Școala nu are un generator de rezervă, pentru cazuri de urgență?

— Da, domnule, pun pariu că are. Dar nu produce același nivel de energie. Va trebui să fie redus iluminatul. Va trebui să fie închisă căldura în unele zone și să fie folosite căminele. Iar sora Angela vrea să fie pregătită și pentru cazul în care se strică și generatorul acela.

— S-a mai întâmplat să pice simultan și generatorul principal, și cel de rezervă?

— Nu știu, domnule. Nu cred că s-a mai întâmplat. Dar, după câte știu eu, călugărițele sunt obsedate de planificarea amănunțită.

— Oh, domnule Thomas, nu mă îndoiesc că în cazul în care centrala atomică de la Cernobîl ar fi fost proiectată și exploatată de călugărițe, atunci n-am fi suferit un dezastru radioactiv.

Asta era o întorsătură interesantă a discuției.

— Domnule, sunteți cumva din Cernobîl?

— Am trei ochi sau două nasuri?

— Din câte văd eu, nu, dar sunteți îmbrăcat…

— Dacă s-ar întâmpla să stăm la soare împreună pe aceeași plajă, sunteți liber să faceți cercetări mai amănunțite, domnule Thomas. Pot să termin de decorat aceste prăjituri sau trebuie să plecăm în graba mare către abație?

Knuckles și ceilalți aveau nevoie de cel puțin patruzeci și cinci de minute ca să strângă lucrurile pe care intenționau să le aducă și să se adune pentru drumul cu camioneta.

— Terminați prăjiturile, domnule, am zis eu. Arată grozav. Ce ziceți dacă ne-am întâlni în garaj la 14:45?

— Poți să fii sigur de ajutorul meu. O să termin prăjiturile până atunci.

— Mulțumesc, domnule, i-am spus eu și m-am pregătit să plec, apoi m-am întors din nou spre el. Știați că Cole Porter era un *hoosier*?

— Da. La fel au fost și James Dean, David Letterman, Kurt Vonnegut și Wendell Willkie.

— Domnule, poate că Porter a fost cel mai mare autor de cântece american al secolului.

— Da, sunt de aceeași părere.

— *Night and Day, Anything Goes, In the Still of the Night, I Get a Nick Out of You, You're the Top.* A compus și imnul statului Indiana.

— Imnul statului este *On the Banks of the Wabash, Far Away,* și dacă Cole Porter te-ar fi auzit că i-l atribui lui, nu mă îndoiesc că ar fi ieșit din mormânt ca să te hăituiască și să se răzbune groaznic.

— Oh! Presupun că am fost informat greșit.

Rusul lăsă prăjitura deoparte cât să-mi arunce o privire ironică, suficient de încărcată cu ironie cât să pună jos un fulg

pe un vânt puternic.

— Domnule Thomas, mă îndoiesc că ai fost vreodată informat greșit.

— Nu, domnule, greșiți. Sunt primul în a recunoaște că nu știu nimic despre nimic – cu excepția faptului că uneori sunt pasionat de tot ce privește Indiana.

— Și cam la ce oră în dimineața asta te-a apucat *hoosier*-mania?

Tipul era tare!

— Nu m-a apucat în dimineața asta, domnule, am mințit eu. Am fost pasionat de subiect toată viața, din cât pot să-mi amintesc.

— Poate ai fost un *hoosier* într-o viață anterioară.

— Poate am fost James Dean.

— Sunt sigur că nu ai fost James Dean.

— De ce spuneți asta, domnule?

— Nevoia intensă de a fi adorat și capacitatea ieșită din comun a domnului Dean de a fi grosolan nu puteau fi excluse atât de complet de la o reîncarnare la alta.

Am examinat afirmația dintr-un unghi un pic diferit.

— Domnule, nu am nimic cu răposatul domn Dean, dar nu văd cum aș putea interpreta afirmația dumneavoastră altfel decât ca fiind un compliment.

Rodion Romanovici zise, posac:

— Mi-ai complimentat ornamentarea prăjiturilor, nu-i așa? Acum suntem chit.

CAPITOLUL 29

Mi-am luat jacheta din cuierul din sala de recepție și am coborât la subsol, mulțumit că acesta nu era o catacombă adevărată, plină cu cadavre în putrefacție. Cu norocul meu, unul dintre acestea ar fi fost al lui Cole Porter.

Frații care doriseră să fie îngropați pe terenul abației sunt înmormântați într-un loc umbros de la marginea pădurii. E un cimitir mic și plin de pace. Spiritele celor care se odihnesc acolo au plecat cu toate din această lume.

Am petrecut ore plăcute printre pietrele de mormânt de acolo, avându-l ca tovarăș doar pe Boo. Lui îi place să privească veverițe și iepuri, în timp ce-l mângâi pe gât și-l scarpin după urechi. Uneori țopăie după ele, dar animalelor nu le e frică de el; chiar și în zilele în care avea dinții ascuțiți, Boo n-a fost un ucigaș.

De parcă ar fi fost chemat de gândurile mele, l-am găsit pe Boo așteptându-mă, atunci când am cotit din coridorul ce ducea de la est la vest în cel ce ducea de la nord la sud.

— Hei, băiete, ce faci aici, jos?

Câinele se apropie, dând din coadă, se așează pe podea și se rostogoli pe spate, cu cele patru labe în aer.

O asemenea invitație nu poate fi refuzată decât de cei cu inimă de piatră sau teribil de ocupați. Boo nu voia decât afecțiune și oferea totul, simbolizat prin poziția lipsită de apărare a pântecelui expus.

Câinii ne invită nu numai să le împărtășim bucuria, ci și să trăim în prezent, unde ne aflăm nici venind de undeva, nici plecând undeva, unde farmecul trecutului și al viitorului nu ne poate distrage, unde o eliberare de dorințe faptice și o încetare a acțiunilor noastre neîncetate ne permite să recunoaștem adevărul existenței noastre, realitatea lumii și a scopurilor noastre – dacă îndrăznim să facem asta.

I-am acordat lui Boo doar două minute de mângâiat pe burtă, apoi am continuat obișnuita acțiune neîncetată, nu

pentru că mă așteptau sarcini urgente, ci pentru că „Omenirea nu poate suporta prea multă realitate”, după cum a spus un înțelept. Iar eu sunt și eu om…

Garajul mare lăsa impresia de buncăr, cu beton deasupra, dedesubt și în toate părțile. Lămpile fluorescente din tavan aruncau o lumină puternică, dar erau prea distanțate între ele pentru a împrăștia complet întunericul.

Acolo erau găzduite șapte vehicule: patru sedanuri solide, o camionetă zdravănă, două vehicule cu tracțiune pe patru roți, înzestrate cu anvelope mari, cu lanțuri pentru zăpadă.

O rampă urca spre o ușă ce se rula în sus, dincolo de care urla vântul.

Pe perete era prinsă o cutie cu chei. Înăuntru se găseau paisprezece seturi de chei, câte două pentru fiecare vehicul, care atârnau de șapte cuie. Deasupra fiecărui cui, o etichetă indica numărul de înregistrare al vehiculului, iar pe o etichetă prinsă de fiecare set de chei se afla același număr.

Aici nu era niciun pericol să aibă loc un Cernobîl.

Mi-am pus jacheta, m-am așezat la volanul unei mașini de teren, am pornit motorul și l-am lăsat să meargă suficient ca să-mi dau seama cum se ridică și cum se coboară plugul, prin comenzi simple.

Când am ieșit din camionetă, Boo era acolo. Privi în sus, își plecă într-o parte capul, își ciuli urechile și păru a-mi spune: „Ce-ai pățit la nas, amice? Nu miroși duhoarea de necaz pe care o adulmec eu?”

Plecă alergând ușor, aruncă o privire în urmă, să vadă dacă îl urmez, apoi mă conduse afară din garaj, pătrunzând încă o dată în coridorul îndreptat spre nord-vest.

Câinele nu era Lassie și nu mă așteptam să găsesc ceva ușor de rezolvat, precum Timmy căzut într-o fântână sau Timmy prins într-un hambar în flăcări.

Boo se opri în fața unei uși închise, în același loc din coridor în care îmi oferise oportunitatea să-l mângâi pe burtă.

Poate că mă încurajase inițial să mă opresc în același loc ca să-i dea celebrei mele intuiții ocazia de a funcționa. Însă fusesem prins în roțile obligațiilor și silit să mă duc în garaj,

cu mintea ocupată de gânduri legate de călătoria ce mă aștepta, capabil să fac o scurtă pauză, dar incapabil să văd și să simt.

Bine, acum simțeam ceva. O împingere subtilă, dar persistentă, ca și cum aș fi fost un pescar cu undița aruncată în apă adâncă și care agățase ceva la capătul ei.

Boo intră în încăperea suspectă. După o ezitare l-am urmat și eu, lăsând ușa deschisă în urma mea, pentru că în situații ca aceasta, când magnetismul parapsihic mă trage undeva, nu pot să fiu sigur că sunt pescarul, și nu peștele cu cârligul înfipt în gură.

Eram în camera cazanelor, plină de șuieratul inelelor de flăcări și de zumzăitul pompelor. Patru cazane mari, de înalt randament, produceau apa fierbinte care curgea fără încetare prin țevile din pereții clădirii, până la mulțimea de calorifere ce încălzeau camerele.

Tot aici erau și răcitoarele care produceau apă suprarăcită, care circula și ea prin școală și prin mânăstire, oferind aer rece atunci când în încăperi se făcea prea cald.

Pe trei pereți se găseau aparate sofisticate de monitorizare a aerului, care ar fi declanșat alarma în fiecare colțișor al imensei clădiri *și* ar fi oprit gazul care încălzea cazanele. Se presupunea că acest lucru reprezintă o garanție absolută împotriva unei explozii.

Garanție absolută. Garantat. *Titanicul* ce nu se poate scufunda. *Hindenburg* ce nu se poate prăbuși. Pace în vremea noastră.

Oamenii nu pot suporta prea multă realitate, *fugim* de realitate atunci când nu ne obligă cineva să ne apropiem suficient de mult de foc ca să-i simțim căldura pe față.

Niciunul dintre cele trei aparate de monitorizare a aerului nu indica prezența vreunei molecule de propan.

Depindeam de aceste aparate, pentru că propanul este incolor și inodor. Dacă m-aș fi bizuit pe simțurile mele ca să detectez o scurgere, n-aș fi știut că există o problemă decât când m-aș fi pomenit leșinând din lipsă de oxigen sau când totul făcea „bum”.

Cutia fiecărui aparat de monitorizare era încuiată și avea un sigiliu din metal presat ce purta data ultimei inspecții făcute de compania de întreținere responsabilă cu funcționarea lor perfectă. Am examinat fiecare încuietoare și fiecare sigiliu și n-am descoperit niciun indiciu de fals.

Boo se dusese în colțul încăperii cel mai îndepărtat de ușă. M-am pomenit și eu tras în direcția aceea.

În timpul circulației sale prin clădire, apa suprarăcită absoarbe căldură. Trece printr-o galerie subterană imensă din vecinătatea pădurii dinspre est, unde un turn de răcire transformă căldura nedorită în aburi și o aruncă în aer, ca să se împrăștie; apoi apa se reîntoarce în răcitoarele din această încăpere, ca să fie răcită din nou.

Patru țevi din PVC cu diametrul de douăzeci de centimetri dispăreau în perete, lângă tavan, în apropiere de colțul în care fuseserăm atrași eu și Boo.

Boo adulmeca un panou de oțel inoxidabil cu latura de un metru și douăzeci de centimetri, plasat la vreo zece centimetri deasupra podelei, iar eu m-am lăsat în genunchi în fața lui.

Lângă panou se afla un comutator. Am apăsat pe el, dar nu s-a întâmplat nimic – dacă nu cumva aprinsesem lumina într-un spațiu de dincolo de perete.

Panoul de acces era fixat în peretele de beton cu patru bolțuri. Într-un cârlig din apropiere atârna o sculă cu care puteau fi desfăcute bolțurile.

După ce am înlăturat bolțurile, am tras panoul și am privit în gaura în care Boo pătrunsese deja. Pe lângă fundul și coada câinelui mare, alb, am văzut un tunel luminat.

M-am târât prin deschizătură, fără să mă tem de pârțurile câinelui, dar temându-mă de ce ar putea să se afle acolo.

După ce am străbătut peretele turnat din beton, lat de vreo șaizeci de centimetri, am putut să mă ridic. În fața mea se întindea un coridor dreptunghiular, înalt de vreo doi metri și lat de un metru și jumătate.

Cele patru țevi erau atârnate de tavan, una lângă alta, grupate în jumătatea din stânga a tunelului. Lămpi mărunte, plasate în centru, scoteau la iveală țevile ce păreau că se

întind către veșnicie.

De-a lungul podelei, în stânga, erau șiruri de țevi de cupru, țevi de oțel și țevi flexibile. Probabil prin ele trecea apă, propan și fire electrice.

Ici-colo, modele albe de calcifiere pătau pereții, dar locul nu era umed. Avea un miros curat, de ciment și chitră.

Cu excepția unui zgomot slab de apă ce curgea prin țevi, în coridor domnea tăcerea.

M-am uitat la ceasul meu de mână. Peste treizeci și patru de minute trebuia să fiu în garaj, să mă întâlnesc cu *hoosierul hoosierilor*.

Boo alerga înainte, hotărât, iar eu l-am urmat fără niciun fel de hotărâre.

Am mers cât mai tăcut, atât cât se putea cu ghete de schi, iar când jacheta mea lucioasă, cu căptușeală termică, șuieră în timp ce-mi mișcam brațele, am scos-o și am lăsat-o în urma mea. Boo nu scotea niciun sunet.

Un băiat și câinele său sunt tovarășii cei mai buni, amintiți în cântece, în cărți și în filme. Dar când băiatul se află în strânsoarea unei forțe parapsihologice, iar câinele este fără teamă, șansa ca totul să se termine cu bine e cam aceeași ca un film cu gangsteri al lui Scorsese să se termine cu blândețe, lumină și cânt fericit de copii ca niște îngerași.

CAPITOLUL 30

Nu-mi plac coridoarele subterane. Am murit cândva într-un asemenea loc. Cel puțin eu sunt sigur că am murit și am rămas mort un timp, ba chiar mi-am bântuit câțiva prieteni, deși ei nu știu că am fost cu ei în starea de fantomă.

Dacă n-am murit, atunci mi s-a întâmplat ceva mai ciudat decât moartea. Am scris despre această experiență în cel de-al doilea manuscris al meu, dar faptul că am scris despre ea nu m-a ajutat s-o înțeleg.

Aparate de monitorizare a aerului erau plasate pe peretele din dreapta, la intervale de cincisprezece, șaisprezece metri. N-am descoperit niciun semn de dereglare a acestora.

Dacă tunelul ducea până la subterana turnului de răcire – și eram sigur că ducea – atunci era lung de vreo sută și treizeci de metri.

De două ori am auzit ceva în urma mea. Când am privit peste umăr, n-am zărit nimic.

A treia oară am refuzat să mă supun nevoii de a privi înapoi. Teama irațională se hrănește din ea însăși și crește. Trebuie s-o respingi.

Poanta e să deosebești teama irațională de teama justificată. Dacă înfrângi teama justificată și mergi mai departe, viteaz și hotărât, atunci Moș Crăciun o să coboare totuși prin cămin și o să adauge puțulica ta la colecția sa.

Mersesem împreună cu Boo vreo șaptezeci de metri, când în dreapta se deschise un alt coridor. Acesta urca și era curb, nefiind vizibil până la capăt.

Alte patru țevi din PVC erau atârnate de tavanul coridorului ce-l intersecta pe primul. Se îndoiau la colț, pătrunzând în culoarul nostru și mergeau în paralel cu primul set de țevi, îndreptându-se către turnul de răcire.

A doua cale de întreținere pornea, probabil, din noua abație.

În loc să-i aduc pe frați în școală cu mașinile de teren,

riscând să fim atacați de ceea ce ar fi putut să ne aștepte în viforniță, puteam să-i conducem pe o cale mai ușoară.

Trebuia să explorez noul coridor, dar nu imediat.

Boo se îndreptase către turnul de răcire. Deși câinele nu putea să mă ajute dacă aș fi fost atacat de făptura care se târa în urma mea, mă simțeam mai bine dacă eram împreună, așa că m-am grăbit după el.

În mintea mea, făptura din spatele meu avea trei gâturi, dar numai două capete. Trupul era omenesc, dar capetele erau de coiot. Voia să-mi plaseze capul pe gâtul din centru.

Poate vă întrebați de unde apăruse o teamă irațională atât de barocă. La urma urmei, după cum știți, eu sunt caraghios, nu grotesc.

Un prieten ocazional al meu din Pico Mundo, pe jumătate indian panamint, care își spune Tommy Cloudwalker{23} mi-a povestit că a întâlnit o asemenea făptură cu trei capete.

Tommy se dusese în deșertul Mojave, mergând pe jos și campând, când soarele de iarnă argintat, Femeia Străbună, se domolise în soarele auriu al primăverii, Tânăra Mireasă, dar înainte să apară soarele aprig de platină al verii, Soția Urâtă, care să ofilească deșertul cu limba ei ascuțită atât de tare, încât din nisip să curgă o sudoare de scorpioni și de gândaci, într-o încercare disperată de a căuta un pic de umbră și un strop de apă.

Poate că numele dat de Tommy soarelui din diferite anotimpuri proveneau din legendele tribului său. Poate le inventase el. Nu sunt sigur dacă Tommy era sincer măcar în parte sau mincinos în totalitate.

În mijlocul frunții are o imagine stilizată a unui șoim lat de cinci centimetri și înalt de doi. Tommy spune că șoimul e un semn din născare.

Truck Boheen, fostul biciclist cu un singur picior și creator de tatuaje care locuiește într-o rulotă ruginită la marginea orașului Pico Mundo, zice că a desenat șoimul pe fruntea lui Tommy cu douăzeci și cinci de ani în urmă, pentru cincizeci de dolari.

Rațiunea îndeamnă să crezi versiunea lui Truck. Problema e

că Truck pretinde și că ultimii cinci președinți ai Statelor Unite au venit în secret în rulota sa, în miez de noapte, ca să-i tatueze. Aș crede că a venit unul sau doi, dar nu cinci.

Oricum, Tommy stătea în deșertul Mojave, într-o noapte de primăvara, cerul clipind cu ochii înțelepți ai Străbunilor – sau stelele, dacă savanții au dreptate – când făptura cu trei capete apăruse în partea îndepărtată a focului de tabără.

Capul omenesc nu scosese niciun cuvânt, dar cele din laturi, de coiot, vorbeau englezește. Discutau între ele dacă țeasta lui Tommy ar fi fost mai bună decât capul care ocupa în acel moment gâtul dintre ele.

Coiotului Unu îi plăcea capul lui Tommy, mai ales nasul lui mândru. Coiotul Doi era jignitor, spunând că Tommy era „mai mult italian decât indian".

Fiind un pic șaman, Tommy recunoscuse imediat că făptura aceea era o manifestare neobișnuită a Înșelătorului, un spirit obișnuit în folclorul mai multor națiuni indiene. Oferise trei țigări dintre cele pe care le fuma, iar oferta îi fusese acceptată.

Cele trei capete fumaseră în tăcere, cu o satisfacție solemnă. După ce aruncase chiștoacele în focul de tabără, făptura plecase, lăsându-l pe Tommy să-și păstreze capul.

Trei cuvinte puteau să explice povestea lui Tommy: *tuberculi de peyote*[{24}].

Dar a doua zi, când își reluase drumeția, Tommy dăduse de trupul fără cap al altui drumeț. Permisul de conducere din portofelul individului îl identifica drept Curtis Hobart.

În apropiere se găsea un cap retezat, dar era cel care fusese pe gâtul din centru, între coioți. Nu semăna cu Curtis Hobart din fotografia permisului auto.

Folosind telefonul prin satelit, Tommy Cloudwalker îl chemase pe șerif. Autoritățile sosiseră, licărind ca mirajul în căldura primăverii, atât pe pământ, cât și cu elicopterul.

Ulterior, medicul legist declarase că țeasta și trupul nu aparțineau aceleiași persoane. Poliția nu găsise niciodată capul lui Curtis Hobart, nici vreun trup care să se potrivească țestei retezate care fusese aruncată pe nisip lângă cadavrul lui Hobart.

În timp ce alergam după Boo pe coridorul ce ducea la turnul de răcire, nu-mi dădeam seama de ce povestea incredibilă a lui Tommy ieșise din mlaștina memoriei mele tocmai atunci. Nu mi se părea similară situației în care mă găseam.

Mai târziu avea să se clarifice totul. Chiar în ocaziile în care sunt prost ca un pion călcat de camion, subconștientul meu ocupat lucrează, făcând ore suplimentare ca să-mi salveze fundul.

Boo se duse la turnul de răcire. După ce am descuiat ușa de incendiu cu cheia mea universală, l-am urmat înăuntru, unde luminile fluorescente erau aprinse.

Eram în partea de jos a construcției. Arata ca un decor de film prin care James Bond avea să-l fugărească pe ticălosul cu dinți de oțel și cu o pălărie imensă.

O pereche de turnuri din tablă, înalte de zece metri, se ridica deasupra noastră. Turnurile erau legate cu conducte orizontale, la care se ajungea la diferite niveluri prin intermediul unor scări înguste, roșii.

În interiorul turnurilor – și poate și în interiorul conductelor mai mici – se roteau niște chestii care zăngăneau zdravăn și scoteau un zgomot de bătător de ouă. Probabil că erau paletele unor ventilatoare uriașe. Aerul împins sâsâia ca niște pisici furioase și fluiera ca niște spectatori la un meci.

Pe pereți se înșirau cel puțin patruzeci de cutii mari, cenușii, din metal, asemănătoare unor cutii de branșament, numai că pe fiecare se găsea câte un comutator cu pârghie și două semnale luminoase, unul roșu și celălalt verde. În momentul acela luceau numai lumini verzi.

Totul verde. Grozav. Minunat. Satisfăcător.

Mașinăria oferea numeroase locuri în care se putea ascunde cineva. Iar zgomotul făcea dificil de auzit chiar și un atacant greoi, până în momentul în care ajungea lângă mine. Dar am preferat să consider luminile verzi drept un semn bun.

Dacă aș fi fost la bordul *Titanicului,* aș fi stat pe punte, rezemat de balustradă, privind stelele căzătoare și dorindu-mi un cățel de Crăciun, în timp ce orchestra cânta *Nearer My God*

to Thee[25].

Deși mult din ce-mi era prețios îmi fusese luat în această viață, aveam motive să rămân optimist. După numeroasele belele prin care am trecut, ar fi trebuit să fi pierdut un picior, trei degete, o bucă, majoritatea dinților, o ureche, splina și simțul umorului. Dar sunt încă întreg.

Atât Boo, cât și magnetismul parapsihologic mă duseseră acolo, iar când am pătruns fără vlagă în încăperea imensă, am descoperit ce mă atrăsese.

Între alte două grămezi de cutii de metal, într-o porțiune liberă a peretelui, atârna fratele Timothy.

CAPITOLUL 31

Picioarele încălțate ale fratelui Tim se legănau cam la o jumătate de metru de podea. La doi metri de creștetul său se întindea un arc de cerc de 180 de grade, alcătuit din piroane ciudat de albe, care fuseseră înfipte în zidul de beton. De aceste piroane atârnau benzi albe, fibroase, ca niște cârpe late de vreo doi centimetri, de care era suspendat călugărul.

Unul dintre cele treisprezece șnururi se termina în părul lui ciufulit. Alte două se sfârșeau în gluga trasa în jos, la ceafă, iar cele zece rămase dispăreau în mici tăieturi făcute în umerii, mânecile și laturile rasei.

Felul în care sforile fuseseră fixate de călugăr nu se vedea, în niciun punct.

Având în vedere că fratele Tim stătea cu capul atârnând în față și avea brațele întinse în laturi și ridicate un pic, intenția de a batjocori răstignirea pe cruce era evidentă.

Cu toate că nu existau răni vizibile, călugărul părea să fie mort. Celebru pentru roșeața sa, era acum mai alb decât se putea să fie de alb, cu cenușiu sub ochi. Mușchii săi faciali slăbiți nu mai răspundeau la vreo emoție, ci doar la gravitație.

În ciuda a toate acestea, luminile indicatoare de pe cutiile de branșament din jur – sau ce vor fi fost – rămăseseră verzi, așa că, plin de-un optimism vecin cu nebunia, am zis:

— Frate Timothy.

Am fost dezamăgit să-mi aud vocea șoptită și slabă.

Zumzăitul și bocănitul mașinăriilor acopereau pufăitul țigărilor din cele trei capete ale demonului din urma mea, dar am refuzat să mă întorc și să-l înfrunt. Teamă irațională. Nu era nimic în spatele meu. Niciun semizeu indian pe jumătate coiot, pe jumătate om, nici mama mea cu pistolul ei.

Am ridicat vocea și am repetat:

— Frate Tim?

Deși netedă, pielea sa părea să fie lipsită de sevă, ca praful, grăunțoasă precum hârtia, de parcă viața nu i-ar fi fost doar

luată, ci suptă din el până la ultima picătură.

O scară deschisă, în spirală, ducea la pasarela de deasupra și la ușa înaltă din porțiunea turnului de răcire care se ridica deasupra solului. Poliția intrase probabil pe acolo ca să cerceteze subterana de dedesubt.

Fie că polițiștii ignoraseră locul acela, fie călugărul mort nu fusese aici atunci când polițiștii mișunaseră prin locul acesta.

Fratele Tim fusese un om bun, amabil cu mine. Nu trebuia lăsat atârnat aici, iar cadavrul său folosit pentru a batjocori Dumnezeul căruia el își dedicase viața.

Poate reușeam să-l dau jos.

Am ciupit ușor una dintre benzile albe fibroase, mi-am trecut degetul mare și arătătorul în sus și-n jos pe panglica aceea întinsă. Nu era panglică, nici pânză de bumbac, nici ceva ce mai pipăisem până atunci.

Era netedă ca sticla și uscată ca talcul, dar flexibilă. Și remarcabil de rece pentru un fir atât de subțire, atât de înghețată, încât degetele începură să-mi amorțească chiar după atingerea aceea scurtă.

Cele treisprezece piroane erau niște pene, înfipte cumva în beton așa cum un alpinist înfige pitoane în crăpături cu un ciocan. Dar betonul nu prezenta niciun fel de crăpături.

Cel mai apropiat dintre cele treisprezece piroane ieșea din perete cam la o jumătate de metru deasupra capului meu. Semăna cu un os uscat.

Nu vedeam cum fusese vârât în perete vârful pitonului. Părea să fi crescut acolo din beton – sau să alcătuiască un aliaj cu betonul.

Tot așa, nu eram în stare să-mi dau seama cum fusese fixată de piton banda aceea fibroasă. Fiecare frânghie care atârna și pitonul care o ancora păreau să facă parte dintr-o singură entitate.

Din cauză că era un hoț de capete, înșelătorul din spatele meu trebuia să aibă un cuțit formidabil, poate o machetă, iar cu ea aș fi putut să-l dau jos de acolo pe fratele Timothy. Înșelătorul nu urma să-mi facă niciun rău dacă aveam să-i explic că Tommy Cloudwalker era prietenul meu. Nu aveam

țigări ca să-i ofer, dar aveam gumă de mestecat, câteva lame de Black Jack.

Când am tras de una dintre frânghiile de care atârna călugărul mort, ca să-i apreciez rezistența, aceasta se dovedi mult mai întinsă decât mă așteptasem, încordată ca o coardă de vioară.

Materialul fibros scoase o notă urâtă. Trăsesem doar de una, dar după o clipă începură să vibreze și celelalte douăsprezece, iar din ele se ridica o muzică sumbră, ce amintea de un theremin{26}.

Mă mânca scalpul. Am simțit o respirație fierbinte în ceafă. Am perceput o duhoare, știam că-i o teamă irațională, o reacție la starea înfiorătoare a fratelui Timothy și la efectul deranjant al sunetului ca de theremin, dar m-am întors oricum, m-am întors supărat că mă lăsasem fraierit de imaginația mea, m-am întors curajos spre Înșelătorul care mă pândea.

Înșelătorul nu era în spatele meu. În urma mea nu se afla nimeni, cu excepția lui Boo, care mă privea cu o expresie ironică, ce-mi transformă jena într-o chestie greu de suportat.

În timp ce sunetul scos de cele treisprezece corzi se stingea, mi-am îndreptat din nou atenția către fratele Timothy și m-am uitat la fața sa exact când i se deschideau ochii.

CAPITOLUL 32

Mai precis, pleoapele fratelui Timothy se ridicară, dar călugărul nu deschise ochii, pentru că nu mai avea ochi. În orbitele sale se aflau modele caleidoscopice alcătuite din forme mici, care arătau ca și cum ar fi fost făcute din os. Modelul din orbita stângă iriză într-o nouă formă; modelul din dreapta făcu același lucru; apoi ambele se schimbară într-o sincronizare perfectă.

Am simțit că ar fi înțelept să mă îndepărtez cu un pas.

Gura fără limbă și fără dinți a călugărului se deschise. În lărgimea țipatului său tăcut, o construcție de forme osoase se îmbinară în căi ce sfidau analiza și descrierea, se îndoiau, se roteau și se împingeau înainte doar ca să se strângă înapoi, de parcă fratele ar fi încercat să înghită o colonie de păianjeni cu carapace tare, care erau vii și se împotriveau să fie mâncați.

Pielea plesni, de la colțurile gurii la urechi. Fără să curgă un strop de sânge, buza sa de sus se jupui către scalpul său, așa cum e răsucit capacul unei cutii de sardele cu ajutorul unei chei, iar partea de jos a figurii sale se jupui în jos, către bărbie.

Deși intenția fusese batjocorirea răstignirii lui Iisus, trupul fratelui Timothy fusese și o crisalidă din care se străduia să iasă ceva mai puțin fermecător decât un fluture.

Sub foiala feței se afla pe deplin ceea ce doar zărisem în orbitele ochilor, în gura ce țipa: o fantasmagorie de forme osoase legate prin îmbucări articulate, prin îmbinări pivotante, prin îmbinări elipsoidale, prin îmbinări în alveole și prin îmbinări pentru care nu exista nume și care nu erau normale în această lume.

Apariția părea a fi o masă solidă de oase combinate atât de puternic că păreau sudate, compactate atât de complet încât n-ar mai fi avut spațiu să se rotească sau să se îndoaie. Și, cu toate astea se roteau, se îndoiau, pivotau și mai făceau și altele, păreau să se miște nu numai în trei dimensiuni, ci în

patru, într-o neîncetată manifestare de dexteritate care uimea și surprindea.

Imaginați-vă că întregul univers și întregul timp sunt ținute la un loc, într-o mișcare corectă și într-un echilibru perfect, într-o cutie de viteze infinită, și priviți cu ochii minții acest mecanism complicat, ca să aveți idee de incomprehensiunea, teama plină de venerație și teroarea ce mă cuprinseseră în timp ce stăteam în fața superscheletului ce se scutura, se zbătea, se îndoia și zăngănea, jupuind de pe el rămășițele subțiri ale fratelui Tim.

Ceva se zbătu puternic sub rasa călugărului mort.

Dacă aș fi dispus de floricele de porumb, pepsi și de un scaun confortabil, aș fi rămas acolo. Dar turnul de răcire era un loc neospitalier, plin de praf și de curent, care nu oferea niciun fel de răcoritoare.

În plus, aveam o întâlnire cu bibliotecarul *hoosier* și cofetar în garajul școlii. Nu-mi place să întârzii la o întâlnire. Întârzierea e o dovadă de mitocănie.

Un piton țâșni din perete. Coarda fibroasă trase pana în grămada caleidoscopică de oase, încorporând-o într-o clipită. Alt piton se eliberă, fiind tras înapoi la tăticul.

Fiara cea fioroasă, al cărui ceas sosise în cele din urmă, nu avusese nevoie să se târască până în Bethlehem ca să se nască. Lame albe, ascuțite, sfâșiau rasa pe dinăuntru, spintecând-o. Nu era nevoie de vreo Rosemary[{27}], nu avea nevoie să irosească ani de zile fiind copil.

Venise timpul fie să aprinzi lumânări negre și să începi să cânți imnuri de adorație, fie să zdrobești grămada aia de gunoi.

Boo o luase deja din loc. Am tulit-o și eu.

Am închis ușa dintre turnul de răcire și tunelul de întreținere și m-am chinuit un timp cu cheia mea până să-mi dau seama că încuietoarea ținea lumea afară, că nu puteai să încui pe cineva înăuntru.

Cei o sută de metri până la școală părură kilometri întregi, iar luminile din tavan păreau că ajungeau până dincolo de Pittsburgh.

Boo dispăruse deja din vedere. Poate o luase pe o scurtătură din altă dimensiune, care-l dusese în camera cazanelor din școală.

Îmi doream să mă fi atârnat de coada lui.

CAPITOLUL 33

După ce am parcurs în goană vreo treizeci de metri, am auzit ușa turnului de răcire deschizându-se cu o bubuitură. Bubuitura răsună prin coridorul de întreținere ca o împușcătură.

Amicul din Mojave al lui Tommy Cloudwalker, individul cu trei capete din afișele împotriva fumatului, părea că are mai multe șanse să existe decât baubaul scheletizat care râvnea la oasele mele. Dar frica de chestia aceea era o frică *rațională.*

Fratele Timothy fusese blând, amabil și credincios – și uite ce i se întâmplase. Un individ leneș, șomer și tâmpit ca mine, care nu-și exercitase niciodată dreptul său american prețios de a vota, care acceptase un compliment în defavoarea răposatului James Dean, ar fi trebuit să aibă parte de o soartă mai groaznică decât a lui Tim, deși nu-mi puteam imagina o asemenea soartă.

Am privit peste umăr.

Pentru că înaintam prin zone succesive de întuneric și lumină, modul de deplasare al urmăritorului meu nu putea fi observat limpede, dar mi-era clar că nu erau pași pe care-i învățase la lecțiile de dans. Se părea că-și grupase oasele numeroase în picioare țepene, dar nu toate erau picioare de același model și se mișcau independent unul de altul, încurcându-se unul pe celălalt și făcând făptura plină de energie să se împleticească.

Continuam să înaintez, privind în mod repetat în urma mea, dar fără să rămân într-o contemplare gânditoare și notându-mi impresiile despre fiară. Acum, retroactiv, cred că am fost foarte alarmat că o văzusem mergând nu pe podea, ci de-a lungul joncțiunii dintre tavan și peretele din dreapta. Era un cățărător, ceea ce însemna că încăperile copiilor de la etajul doi aveau să fie mai greu de aparat decât sperasem.

Mai mult, în timp ce se apropia, întreaga construcție a făpturii părea să se modifice fără încetare, ca și cum ar fi

înaintat ca un burghiu ce-și croiește drum prin lemn. În minte îmi veni cuvântul *mașină,* așa cum se mai întâmplase atunci când privisem o altă făptură de același fel prin fereastra sălii de recepție și o văzusem trecând fără încetare dintr-un model nou și complicat în altul.

Împleticindu-se din nou, urmăritorul meu își pierdu punctul de sprijin și căzu de pe perete pe podea. Pârghii de oase care se mișcau ca niște foarfeci îl ridicară și el merse mai departe, plin de energie, dar nesigur.

Poate învăța de ce-i în stare, ca un nou-născut. Poate era un moment demn de reclamele pentru firma Kodak, primii pași ai copilului.

Când am ajuns la intersecția cu coridorul care ducea în mod evident către noua abație, am fost sigur că puteam să scap de făptura aceea – dacă nu cumva curba învățăturii sale nu creștea foarte iute.

Am privit din nou înapoi și am văzut că nu era doar neîndemânatică, devenise și transparentă. Lumina din lămpile de deasupra nu se mai răsfrângea pe contururile sale, ci părea să treacă prin ea, de parcă ar fi fost făcută dintr-o sticlă lăptoasă.

Pentru o clipă, în care urmăritorul meu păru că-i gata să se oprească, am crezut că se va dematerializa, nu ca o mașinărie, ci ca un spirit. Apoi transparența dispăru și făptura deveni din nou solidă, după care țâșni înainte.

Un văicărit familiar îmi atrase atenția către tunelul cu care ne intersectam. Departe, sus, cu glasul pe care îl auzisem mai devreme în timpul furtunii, o altă făptură din aceeași categorie își exprima dorința sinceră de a avea o întâlnire între patru ochi cu mine.

De la distanță, nu puteam să fiu sigur de dimensiunile făpturii, dar bănuiam că era considerabil mai mare decât drăgălașa care ieșise din crisalidă. Aceasta se mișca plină de încredere și cu grație, lunecând fără să fie ajutată de zăpadă, cu picioarele mișcându-se într-un ritm fără greș, cu iuțeala miriapodelor.

Atunci am făcut unul dintre lucrurile pe care îl fac foarte

bine: am fugit ca un ticălos.

Am doar două picioare, nu o sută, și purtam ghete de schi, când ar fi trebuit să fiu încălțat cu pantofi de atletism, cu tălpi pe pernă de aer, dar beneficiam de o disperare cruntă și de energia furnizată de minunatul sandviș cu carne de vită, oferit de sora Regina Marie. Aproape că ajunsesem în siguranță, în sala cazanelor, înaintea lui Satana și Satana junior – sau ce-or fi fost.

Atunci ceva se înfășură în jurul piciorului meu. Am țipat, am căzut și m-am ridicat de îndată, izbind în atacatorul meu până mi-am dat seama că era jacheta vătuită pe care o lepădasem mai devreme, din cauza sunetului de șuierare pe care îl scotea.

Clicăitul urmăritorului meu în crescendo, ca și cum un șir de coriști – alcătuit din schelete frenetice – ar fi interpretat partea finală a numărului de succes al spectacolului.

M-am întors și făptura era *chiar acolo*.

Picioarele înregimentate – diferite între ele, dar hidoase ca ale unei coropișnițe uriașe – păcăniră și se opriră. Jumătatea din față a făpturii de patru metri se îndoi, se umflă, coti, se zburli și se ridică de pe podea cu o eleganță șerpească.

Eram față în față – sau am fi fost, dacă n-aș fi fost singurul care avea față.

Pe tot cuprinsul făpturii înfloriră modele de oase combinate în mod elaborat, vibrară, fură înlocuite de forme și modele noi, totul într-o grabă neîncetată, neîntreruptă, ca de argint viu.

Expunerea tăcută era menită să arate controlul absolut și nepământesc al psihologiei sale, să mă îngrozească și să mă facă să mă rușinez cu comparativa mea slăbiciune. Ca și atunci când privisem pe fereastră, simțeam o vanitate copleșitoare în acea expunere a sinelui său, o aroganță ce era macabru de omenească, o îngâmfare și o fanfaronadă care depășeau simpla vanitate și care putea fi numită trufie.

Am făcut înapoi un pas, apoi încă unul.

— Să mă pupi în cur, ticălos urât!

Făptura, cuprinsă de furie, se năpusti asupra mea, cruntă și

nemiloasă. Maxile și mandibule nenumărate mestecară, calcanee împintenate sfâșiară, falange ascuțite ca niște stilete izbiră, o coloană vertebrală ca un bici, cu vertebre cu cârlige și cu lame de brici mă spintecară de la abdomen la gât, inima mea fu găsită și sfârtecată, iar ceea ce puteam face pentru copiii din școala mănăstirii St. Bartholomew fu redus la ce-mi permiteau puterile de mort care zăbovește pe lumea aceasta.

Da, ar fi putut fi atât de rău, dar de fapt v-am mințit. Adevărul, este mai straniu decât minciuna, cu toate că-i mult mai puțin traumatizant.

Tot ce v-am povestit a fost adevărat până în momentul în care i-am spus sacului cu oase să-mi pupe posteriorul. După ce am debitat această vulgaritate – spusă din tot sufletul –, am făcut un pas înapoi, apoi încă unul.

Pentru că îmi închipuiam că nu aveam nimic de pierdut, că viața mea era deja sfârșită, am întors liniștit spatele apariției. M-am lăsat în patru labe și m-am târât prin deschizătura cu latura de un metru și douăzeci de centimetri, dintre tunelul de întreținere și camera cazanelor.

Mă așteptam ca făptura să mă înhațe de picioare și să mă tragă înapoi în tărâmul său. Când am ajuns nevătămat în camera cazanelor, m-am rostogolit pe spate și m-am îndepărtat de accesul de întreținere, anticipând pătrunderea unui apendice osos, ca un clește, care mă căuta.

De dincolo de zid nu se auzi niciun bocet, dar nu se auzi nici clincănitul retragerii, deși bocănitul pompelor din camera cazanelor ar fi putut să acopere aceste zgomote, cu excepția celor mai puternice.

Am ascultat, cu inima bocănind – și încântat că mai am o inimă. Și că mai aveam toate degetele, toți dinții, splina mea mică și prețioasă, precum și ambele buci.

Ținând seama de abilitatea cimitirului umblător de a se manifesta în iterații infinite, n-am văzut niciun motiv pentru care nu m-ar fi urmat în camera cazanelor. N-ar fi avut nicio problemă să treacă prin deschizătura cu latura de un metru și douăzeci de centimetri, chiar în forma sa curentă.

Dacă făptura aceea ar fi intrat, n-aș fi avut nicio armă cu

care s-o izgonesc înapoi. Dar dacă nu reușeam să-i opun rezistență, atunci i-aș fi permis accesul în școală – în momentul acela, majoritatea copiilor prânzeau în sala de mese de la parter, iar restul în camerele lor de la etajul doi.

Simțindu-mă prost și incapabil, am sărit în picioare, am înhățat un stingător de incendiu din suportul său de pe perete și l-am ținut pregătit, de parcă ar fi fost în stare să distrugă cu o ceață de fosfat de amoniu oasele acelea legate între ele, ca în filmele SF proaste, în care eroii sunt în stare să descopere în penultima scenă că monstrul care atacă și care este aparent indestructibil poate fi dizolvat cu ceva banal, precum sarea, înălbitorul de rufe sau spray-ul de păr cu miros de lavandă.

Nu eram sigur că făptura aceea era vie precum sunt vii oamenii, animalele sau insectele, nici măcar precum sunt vii plantele. Nu-mi puteam explica cum putea acel colaj tridimensional de oase, indiferent cât de uluitor de complicat părea, să fie viu, din moment ce nu avea carne, oase și organe vizibile ale simțurilor. Iar dacă nu era viu, nu putea fi ucis.

Nu-mi trecea prin minte nici vreo explicație supranaturală. Nimic din teologia vreunei religii importante nu propunea existența unei entități ca aceea, nici vreun folclor de care să fi auzit.

Boo apăru din spatele cazanelor. Se uită la mine și la arma mea aruncătoare de ceață de fosfat de amoniu. Se așeză, își lăsă capul într-o parte și rânji. Părea că mă găsește amuzant.

Înarmat cu stingătorul de incendiu și, dacă acesta dădea greș, cu o singură lamă de gumă de mestecat Black Jack, am rămas locului un minut, două minute, trei…

Din spatele zidului nu apăru nimic. În prag nu aștepta nimic, dând nerăbdător din picioarele-i fără carne.

Am pus deoparte stingătorul de incendiu.

Rămânând la trei metri de deschizătura joasă, m-am lăsat în patru labe ca să mă uit în coridor. Am văzut coridorul de beton, luminat, îndepărtându-se către turnul de răcire, dar n-am văzut nimic care să mă facă să chem Vânătorii de Fantome.

Boo se duse mai aproape de deschizătură decât îndrăznisem

eu s-o fac, se uită în ea, apoi se uită la mine, perplex.

— Nu știu, i-am spus eu. Nu intru înăuntru.

Am pus la loc panoul de oțel inoxidabil. În timp ce introduceam primul bolț și-l fixam cu unealta specială, mă așteptam să sară ceva din partea cealaltă, să sfâșie panoul și să mă tragă din sala cazanelor. Nu se întâmplă așa ceva.

Nu știu ce împiedicase fiara de oase să-mi facă ceea ce îi făcuse fratelui Timothy, pentru că eram sigur că mă voise, că intenționase să mă ia. Sunt convins că insulta mea – „Să mă pupi în cur, ticălosule” – n-o făcuse să plece, jignită.

CAPITOLUL 34

Rodion Romanovici sosi în garaj purtând o căciulă arătoasă din blană de urs, un fular alb de mătase, o haină de piele neagră – lungime trei sferturi – cu guler și manșete de blană, și – nicio surpriză – cizme de cauciuc cu fermoar, care-i ajungeau până la genunchi. Arăta ca și cum se îmbrăcase pentru o plimbare împreună cu țarul, cu o sanie trasă de cai.

După experiența mea cu cimitirul care galopa, zăceam pe podea, întins pe spate, uitându-mă în tavan și încercând să mă liniștesc, așteptând ca picioarele să înceteze să-mi tremure și să capete un pic de putere.

Rusul spuse, stând deasupra mea și privind în jos:

— Domnule Thomas, ești un tânăr foarte ciudat.

— Da, domnule. Sunt conștient de asta.

— Ce faci acolo jos?

— Îmi revin după o sperietură teribilă.

— Ce te-a speriat?

— Descoperirea bruscă a faptului că sunt muritor.

— Nu ți-ai dat seama mai devreme de asta?

— Da, domnule, am fost conștient de lucrul acesta de ceva timp. Știți, am fost copleșit de un simțământ al necunoscutului.

— Ce necunoscut, domnule Thomas?

— Marele necunoscut, domnule. Nu sunt o persoană deosebit de vulnerabilă. Necunoscuții cei mici nu mă tulbură.

— Și cum te consolează zăcutul pe podeaua garajului?

— Petele de apă de pe tavan sunt drăguțe. Mă relaxează.

Rusul se uită la betonul de deasupra sa și zise:

— Eu le găsesc urâte.

— Nu, nu. Toate nuanțele acelea slabe de cenușiu, de negru și de ruginiu, cu un strop de verde, împletindu-se ușor împreună, siluete fără formă, nu arată a fi ceva clar și rigid, precum un os.

— Os, ai spus?

— Da, domnule. Domnule, asta e o căciulă din blană de urs?

— Da. Știu că nu-i corect din punct de vedere politic să port blană, dar refuz să-mi cer scuze cuiva pentru asta.

— Foarte bine, domnule. Pun pariu că ați ucis chiar dumneavoastră ursul.

— Domnule Thomas, ești un activist pentru drepturile animalelor?

— N-am nimic împotriva animalelor, dar de obicei sunt prea ocupat ca să particip la marșuri în favoarea lor.

— Atunci îți voi spune că, într-adevăr, am ucis ursul din care a fost făcută căciula și din care a fost luată blana pentru gulerul și manșetele acestei haine.

— Nu s-a luat prea mult dintr-un animal întreg…

— Domnule Thomas, mai am și alte obiecte de blană în garderoba mea. Mă întreb de unde ai știut că eu am ucis ursul.

— Nu vreau să vă jignesc, domnule, dar pe lângă blana pentru diferite veșminte ați primit și ceva din spiritul ursului pe care l-ați ucis.

Din locul de unde priveam, ridurile provocate de încruntarea sa arătau ca niște cicatrice groaznice, negre, făcute de o sabie.

— Asta e o idee ce pare a fi New Age și care nu-i deloc catolică.

— Domnule, vorbeam metaforic, nu direct, și un pic ironic.

— Când eram de vârsta ta, nu beneficiam de luxul ironiei. Vrei să te ridici de acolo?

— Într-o clipă, domnule. Eagle Creek Park, Garfield Park, White River State Park – Indiana are niște rezervații naturale foarte drăguțe, dar nu știu dacă în ele trăiesc urși.

— După cum sunt sigur că ți-ai dat seama, am vânat ursul și l-am împușcat pe vremea când eram tânăr, în Rusia.

— Tot uit că sunteți rus. Oho, bibliotecarii sunt o ceată de tipi mai duri în Rusia decât cei de aici, dacă vânează urși…

— Toți trebuiau să fie duri. Era în perioada sovietică. Dar în Rusia nu eram bibliotecar.

— Sunt și eu pe cale să-mi schimb meseria. Ce erați în

Rusia?

— Antreprenor de pompe funebre.

— Serios? Îmbălsămați oameni și alte chestii de felul ăsta?

— Domnule Thomas, pregăteam oamenii pentru moarte.

— Acesta e un mod ciudat de a defini meseria de antreprenor de pompe funebre…

— Nici vorbă. Așa spuneam noi, în fosta mea țară.

Rosti câteva vorbe în limba rusă, apoi le traduse.

— Sunt antreprenor de pompe funebre. Pregătesc oamenii pentru moarte. Acum, bineînțeles, sunt bibliotecar la Biblioteca statului Indiana, vizavi de Capitoliu, pe North Senate Avenue, la numărul 140.

Am rămas tăcut o vreme, apoi am zis:

— Sunteți cam caraghios, domnule Romanovici.

— Sper că nu sunt grotesc.

— Mă mai gândesc la asta, am zis și am arătat spre al doilea automobil de teren. O să conduceți mașina aceea. Găsiți cheile având eticheta cu numărul permisului de circulație în cutia prinsă de perete, acolo.

— Meditația dumitale în legătură cu petele din tavan ți-a ameliorat teama de marele necunoscut?

— Pe cât mă așteptam, domnule. Vreți să meditați și dumneavoastră câteva minute la asta?

— Nu, mulțumesc, domnule Thomas. Marele necunoscut nu mă tulbură, zise rusul, apoi se duse să ia cheile.

Când m-am ridicat în picioare, acestea erau mai solide decât fuseseră înainte.

Ozzie Boone, un scriitor de romane polițiste de succes, care are două sute de kilograme și care este prietenul și mentorul meu în Pico Mundo, insistă să păstrez un ton ușor în aceste manuscrise biografice. El crede că pesimismul este strict pentru oameni care sunt exagerat de instruiți și care sunt lipsiți de imaginație. Ozzie mi-a mai spus ca melancolia este forma plină de autocompătimire a regretului. M-a avertizat că, scriind într-o manieră întunecată și monotonă, un scriitor riscă să cultive întunericul în sufletul său, devenind identic cu ceea ce descrie.

Având în vedere moartea groaznică a fratelui Timothy, descoperirile înfiorătoare legate de acest lucru și pierderile dureroase ce aveau să urmeze, mă îndoiesc că tonul acestei narațiuni ar putea fi măcar pe jumătate ușor dacă Rodion Romanovici n-ar fi făcut parte din ea. Nu vreau să spun că s-a dovedit a fi un tip grozav. Vreau să spun doar că avea boașe.

În zilele acestea cer de la Soartă doar ca oamenii pe care mi-i aruncă în viață, indiferent dacă sunt buni sau răi, sau bipolari din punct de vedere moral, să fie amuzanți, într-un fel sau altul. E o cerere importantă pentru Soarta cea ocupată, care trebuie să mențină miliarde de vieți într-o continuă agitație. Majoritatea oamenilor buni au simțul umorului. Problema este să găsești oameni răi care să te facă să zâmbești, pentru că în majoritatea cazurilor răul este lipsit de umor, cu toate că în filme cei răi au deseori unele dintre cele mai bune replici. Cu puține excepții, cei bipolari din punct de vedere moral sunt prea ocupați ca să-și justifice comportamentul contradictoriu pentru a învăța să râdă, și am observat ca râd *de* alți oameni, nu *împreună* cu ei.

Solid, cu căciulă de blană și arătând solemn ca unul care pregătește oamenii pentru moarte, Rodion Romanovici se întoarse cu cheile celui de-al doilea automobil de teren.

— Domnule Thomas, orice savant îți va spune că în natură multe sisteme par haotice, dar dacă le studiezi suficient de mult timp și suficient de atent, descoperi că sub aparența haosului se află întotdeauna o ordine ciudată.

— Dați-mi un exemplu, am zis eu.

— Furtuna de iarnă prin care trecem pare haotică – vânt care-și schimbă direcția, zăpada care se agită și luminozitatea care mai degrabă ascunde decât scoate la iveală – dar dacă nu l-ai privi la nivel de eveniment meteorologic, ci la scara microscopică a fluxului de fluid, particule și energie, vei vedea imaginea firelor și urzelii unei pânze bine țesute.

— Mi-am lăsat ochelarii pentru văzut la nivel microscopic în cameră.

— Dacă ai vedea la nivel atomic, evenimentul ți s-ar părea din nou haotic, dar dacă am trece la nivelul subatomic, va

apărea din nou o ordine ciudată și un model mai complicat decât cel al firelor și urzelii. Deci dincolo de haosul aparent se află ordinea ce așteaptă să fie scoasă la iveală.

— N-ați văzut sertarul meu cu șosete.

— Noi doi părem a fi aici, în acest moment, doar printr-o coincidență, dar atât un savant cinstit, cât și un om adevărat al credinței îți vor spune că nu există coincidențe.

Am clătinat din cap.

— Se vede ca v-au învățat să gândiți profund la școala de antreprenori de pompe funebre.

Pe hainele sale nu se vedea nicio pată, nicio cută, iar cizmele sale de cauciuc luceau ca pielea de calitate.

Fața sa stoică, brăzdată și solidă, părea o mască a ordinii perfecte.

— Nu te obosi să întrebi numele școlii de antreprenori de pompe funebre, domnule Thomas. N-am urmat niciodată una.

— E prima dată când cunosc pe cineva care îmbălsămează fără să dețină o licență, am zis eu.

Ochii săi arătau o ordine mai riguroasă decât cea exemplificată de garderoba sau de fața sa.

— Am obținut o licență fără să am nevoie de școlarizare, spuse el. Am un talent înnăscut pentru această meserie.

— Unii copii se nasc pricepuți la sport sau geniali la matematică, iar dumneavoastră v-ați născut știind cum să pregătiți oamenii pentru moarte.

— Ați expus chestiunea foarte corect, domnule Thomas.

— Trebuie să proveniți dintr-un stoc genetic foarte interesant.

— Bănuiesc, zise rusul, că familia ta și a mea erau la fel de neconvenționale.

— N-am întâlnit-o niciodată pe sora mamei mele, mătușă Cymry, dar tatăl meu spune că e un mutant periculos pe care autoritățile au închis-o undeva.

Rusul ridică din umeri.

— Cu toate acestea, aș pune pariu în legătură cu echivalența familiilor noastre. Să merg înainte sau să te urmez?

Dacă rusul conținea haos la un anumit nivel, sub garderobă, față și ochi, atunci haosul trebuia să fie în mintea lui. M-am întrebat ce fel de ordine bizară se găsea sub acesta.

— Domnule, n-am mai șofat niciodată prin zăpadă. Nu sunt sigur că o să-mi dau seama pe unde e drumul, pe sub troienele astea aflate între locul în care ne aflăm și abație. Ar trebui să vâr plugul după intuiție – deși de obicei fac tocmai așa.

— Domnule Thomas, cu tot respectul, cred că experiența e mai tare ca intuiția. Rusia e o lume a zăpezii. De fapt, m-am născut în timpul unei vifornițe.

— În timpul unei vifornițe, în sediul unei firme de pompe funebre?

— De fapt, într-o bibliotecă.

— Mama dumneavoastră era bibliotecară?

— Nu, spuse el. Era o asasină.

— Asasină?

— Exact.

— Domnule, folosiți termenul *asasină* în sens figurat sau ad litteram?

— În ambele feluri, domnule Thomas. Când o să mergi în urma mea, te rog să rămâi la o distanță sigură. Chiar cu tracțiune pe patru roți și cu lanțuri, tot există oarecare pericol ca mașina să patineze.

— Mă simt ca și cum aș fi patinat toată ziua. O să fiu atent, domnule.

— Dacă începi să patinezi, întoarce volanul în direcția în care aluneci. Nu încerca să cotești. Și folosește frâna ușor.

Rusul se duse la celălalt vehicul și deschise ușa șoferului.

Înainte să urce la volan, i-am spus:

— Domnule, încuiați ușile. Și dacă vedeți ceva neobișnuit în furtună, nu ieșiți din mașină ca să vă uitați mai atent. Continuați să mergeți.

— Neobișnuit? În ce fel?

— Oh, știți, orice lucru neobișnuit. Să zicem un om de zăpadă cu trei capete sau cineva care seamănă cu mătușa mea Cymry.

Romanovici ar fi putut să cojească un măr cu privirea sa.

I-am făcut un semn, urându-i noroc, m-am urcat în camioneta mea și, după un moment, rusul a urcat în mașina lui.

După ce s-a îndreptat către capătul rampei, m-am luat după el.

Romanovici folosi telecomanda ca să deschidă ușa și, la capătul pantei, ușa cea mare începu să se ridice.

Dincolo de garaj se întindea un haos de lumină slabă, vânt ce șuiera și o avalanșă veșnică de zăpadă.

CAPITOLUL 35

În fața mea, Rodion Romanovici ieși din garaj, în izbiturile vântului și biciuirea zăpezii, iar eu am aprins plafoniera. Lumina scăzută a zilei impunea acest lucru, având în vedere ploaia aceea cu fulgi.

Chiar în momentul în care razele plafonierei scânteiară în perdeaua masivă, albă, a zăpezii, Elvis se materializă pe scaunul din dreapta mea, de parcă comutatorul l-ar fi activat și pe el.

Era îmbrăcat în costumul de scafandru militar din *Easy Come, Easy Go,* probabil pentru că își închipuise că trebuia să mă facă să râd.

Gluga neagră de neopren era prinsă strâns pe capul lui, acoperindu-i părul, urechile și fruntea până la sprâncene. Figura fiindu-i astfel izolată, aspectul senzual al trăsăturilor sale era intensificat în mod ciudat, dar nu în sens bun. Nu arăta ca un scafandru al marinei, ci ca o păpușă Kewpie cu buze arcuite, pe care un pervers o îmbrăcase într-un costum potrivit pentru abuzuri sexuale.

— Oh, omule, i-am spus eu, cu filmul ăla ai dat noi înțelesuri cuvântului *ridicol.*

Elvis râse fără să scoată niciun sunet, se prefăcu că trage în mine cu o armă cu harpon, apoi trecu din costumul de scafandru într-unul arab, pe care îl purtase în *Harum Scarum.*

— Ai dreptate, i-am spus eu, filmul ăsta a fost și mai rău.

Când avea de-a face cu muzica, fusese tot ce putea fi mai grozav, dar în filmele sale, Elvis fusese deseori o autoparodie ce-ți provoca jena când o vedeai. Colonelul Parker, managerul său, care-i alesese scenariile de film, îl slujise pe Elvis mai puțin decât îi slujise călugărul Rasputin pe țarul Nicolae și pe țarina Alexandra.

Am ieșit din garaj, m-am oprit și am apăsat pe telecomandă, ca să închid ușa în urma mea.

M-am uitat în oglinda retrovizoare până când ușa s-a închis

complet, pregătit să merg înapoi și să dobor orice evadat dintr-un coșmar care ar fi încercat să intre în garaj.

Părând să calculeze poziția corectă a aleii printr-o analiză logică a topografiei locului, Romanovici ară fără eroare în direcția nord-nord-vest, scoțând la iveală asfaltul în timp ce urca o curbă blândă.

O parte din zăpada data la o parte cădea înapoi pe pavaj, în timp ce rusul înainta. Am coborât plugul până mai că a jupuit asfaltul și am curățat în urma lui. Am rămas la distanța sigură pe care mi-o ceruse, atât din respect față de experiența lui, cât și pentru că nu voiam să mă pârască mamei sale, asasina.

Vântul bocea de parcă aveau loc douăsprezece înmormântări scoțiene. Rafale zguduitoare izbiră mașina de teren, iar eu am fost mulțumit că vehiculul era un model modificat, cu centrul de greutate aflat jos, fără a mai pomeni că plugul greu acționa ca o ancoră.

Zăpada era atât de uscată și vântul atât de neîncetat, că nu se lipea nimic de parbriz. N-am pornit ștergătoarele.

Am privit panta în față, în dreapta și în stânga, m-am uitat în oglinzi. Mă așteptam să văd una sau mai multe fiare din oase țâșnind din viforniță. Torentele albe împiedicau vederea aproape la fel de eficient ca o furtună de nisip din Mojave, dar liniile strict geometrice ale făpturilor acelora ar fi trebuit să atragă atenția, prin contrast cu curba relativ blândă a peisajului furtunii.

Cu excepția vehiculelor de teren, nu se mișca nimic în afară de ceea ce ducea vântul. Chiar și cei câțiva copaci mari de pe marginea drumului – pini și brazi – erau atât de îngreunați de zăpada strânsă deja pe ei, încât ramurile lor abia tremurau manifestându-și respectul pentru furtună.

Elvis, pe scaunul din dreapta mea, devenise blond și se îmbrăcase în ghetele de lucru, blugii țepeni și cămașa simplă pe care le purtase în *Kissin' Cousins*. În filmul acela jucase două roluri: un ofițer de aviație cu părul negru și un fermier cu părul blond.

— Nu prea vezi mulți fermieri blonzi în viața reală, i-am spus eu, în niciun caz cu dinți perfecți, cu sprâncene negre și

cu părul bine pieptănat.

Elvis se prefăcu a avea dinții ieșiți în afară și-și încrucișă ochii, ca să dea rolului o nuanță de *Deliverance*[28].

— Fiule, am zis eu râzând, te-ai schimbat în ultimul timp. Înainte nu erai în stare să râzi cu atâta ușurință de alegerile tale greșite.

Elvis păru să se gândească o clipă la spusele mele, apoi arătă cu degetul spre mine.

— Poftim?

El rânji și dădu din cap.

— Crezi că-s amuzant?

El dădu iarăși din cap, apoi clătină din cap a negare, ca și cum ar fi vrut să spună că era convins că sunt amuzant, dar că nu asta dorise să-mi spună. Făcu o mutră serioasă și arătă din nou spre mine, apoi către el însuși.

Dacă voia să spună ceea ce credeam eu, atunci m-am simțit măgulit.

— Singura persoană care m-a învățat să râd de propria-mi prostie a fost Stormy.

Elvis se uită la părul său blond, privind în oglinda retrovizoare, clătină din cap și râse din nou în tăcere.

— Când râzi de tine însuți, capeți perspectivă. Apoi îți dai seama că poți să-ți ierți greșelile pe care le-ai făcut, dacă acestea n-au rănit pe nimeni, în afară de tine.

După ce se gândi un timp la cele auzite, Elvis ridică degetul mare în sus, în semn de aprobare.

— Știi ceva? Cel care trece în Cealaltă Parte înțelege subit, dacă nu știuse înainte de moarte, miile de feluri în care a fost un prost pe această lume. Așa că oricine de acolo înțelege mai bine pe oricare de aici decât se înțelege acesta pe sine însuși – și ne iartă prostiile.

Elvis știa că voiam să-i spun că mama sa iubită îl va primi cu un râs încântat, nu cu dezamăgire și, în mod cert, fără să-i fie rușine cu el. Ochii i se umplură cu lacrimi.

— Gândește-te la asta, i-am spus eu.

Elvis își mușcă buza inferioară și dădu din cap.

Am zărit cu coada ochiului o mișcare iute în furtună. Inima

îmi sări din piept. M-am întors către mișcare, dar era doar Boo.

Acesta părea că patinează în sus, spre culmea dealului, cu o exuberanță canină, bucurându-se de spectacolul iernii, fără să fie tulburat și fără să tulbure peisajul ostil, un câine alb gonind printr-o lume albă.

După ce am ocolit prin spatele bisericii, ne-am îndreptat către intrarea în casa de oaspeți, unde urma să ne întâlnim cu călugării.

Elvis se schimbase din fermier coafat cu grijă în medic. Purta halat alb, iar de gât îi atârna un stetoscop.

— Ce grozav! Ai fost într-un film cu călugărițe! Ai jucat rolul unui doctor. *Change of Habit*. Mary Tyler Moore era călugăriță. N-a fost un film nemuritor, poate n-a fost mai bun decât operele lui Ben Affleck-Jennifer Lopez, dar n-a fost strident de prost.

Elvis își duse mâna dreaptă la inimă și o mișcă astfel încât să sugereze bătăi iuți.

— O iubeai pe Mary Tyler Moore?

El dădu din cap, iar eu i-am spus:

— Toți o iubeau pe Mary Tyler Moore. Dar în viața reală ați fost doar prieteni, nu-i așa?

Elvis dădu din cap. Doar prieteni. Apoi făcu iarăși mișcarea de pulsare. Doar prieteni, dar o iubise.

Rodion Romanovici frână în fața intrării casei de oaspeți.

În timp ce trăgeam încet mașina în spatele rusului, Elvis puse stetoscopul la urechi și-mi apăsă diafragma acestuia pe piept, ca și cum mi-ar fi ascultat inima. Privirea sa era semnificativă și colorată cu mâhnire.

Am oprit mașina, am tras frâna de mână și am zis:

— Fiule, nu-ți face griji în privința mea. M-ai auzit? Nu contează ce se va întâmpla, eu voi fi bine. Când îmi va veni ziua, voi fi și mai bine, dar până atunci voi fi bine. Tu fă ce trebuie să faci și nu-ți face griji pentru mine.

Elvis îmi ținu stetoscopul la piept.

— În vremuri grele, ai fost o adevărată binecuvântare pentru mine, i-am spus eu. Nimic nu mi-ar face mai multă

plăcere decât să se dovedească faptul că și eu am fost o binecuvântare pentru tine.

Elvis îmi puse mâna pe ceafă și mă strânse, așa cum face un frate când vrea să-ți spună ceva și nu găsește cuvintele potrivite.

Am deschis ușa și am ieșit din mașină, iar vântul era foarte rece.

CAPITOLUL 36

Uscat de frigul amarnic, jumătate din puful zăpezii căzute fusese măturat de vânt. Fulgii deveniseră acum grăunțe și mă izbeau în față în timp ce înotam prin jumătate de metru de praf ca să mă alătur lui Rodion Romanovici, după ce acesta ieșise din mașină. Rusul lăsase motorul pornit și luminile aprinse, așa cum făcusem și eu.

Am ridicat vocea, ca să fiu auzit prin vânt:

— Călugării o să aibă nevoie de ajutor. Să-i anunțam că am ajuns. Scaunele din spate ale mașinii mele sunt strânse. O să intru în clădire de îndată ce-o să le aranjez.

Fiul asasinei păruse un pic teatral în garajul școlii, cu căciula sa de blană de urs și cu haină de piele căptușită cu blană, dar în furtună arăta imperial, părea în elementul său, de parcă ar fi fost regele iernii și putea să oprească zăpada ce cădea cu un simplu gest, dacă ar fi vrut.

Nu se aplecase înainte și nu-și lăsase capul în jos, ca să scape de mușcătura vântului, ci rămăsese drept și țanțoș. Se duse în casa de oaspeți cu toată fudulia la care te așteptai din partea cuiva care pregătise cândva oameni pentru moarte.

De îndată ce rusul intră în clădire, am deschis ușa șoferului de la mașina sa, am stins luminile și am oprit motorul, apoi am pus cheile în buzunar.

M-am grăbit înapoi la al doilea vehicul, ca să-i opresc luminile și motorul. Am pus în buzunar și cheile acestuia, asigurându-mă că Romanovici nu va putea să plece nici cu această mașină către școală.

Când l-am urmat pe *hoosierul* meu favorit în casa de oaspeți, am găsit șaisprezece frați gata de cafteală.

Practica le impusese să-și schimbe veșmintele obișnuite cu costume pentru furtună. Acestea nu erau costumele ostentative pe care le vezi pe pârtiile din Aspen sau Vail. Acestea nu urmăreau contururile trupului pentru a mări aerodinamica și seducția de după schiat, nici nu aveau culori

vii, cu model îndrăzneț.

Hainele și veșmintele ceremoniale purtate de călugări fuseseră croite și cusute de patru călugări care învățaseră croitoria. Cei patru creaseră și costumele pentru furtună.

Aceste costume aveau o culoare ștearsă, de-un albastru-cenușiu, fără ornamente. Erau bine înzestrate, cu glugi pliabile, cu apărătoare din nailon pentru ceafă și manșete izolatoare, cu benzi cauciucate: un veșmânt perfect pentru curățatul trotuarelor și a altor sarcini pe vreme rea.

După sosirea lui Romanovici, frații începuseră să-și pună vestele izolate termic peste costumele lor de furtună. Vestele aveau clini elastici și umeri căptușiți. Ca și costumele de furtună, ofereau un număr mare de buzunare cu fermoar.

În uniformele acelea, cu chipurile lor amabile înconjurate de glugile bine strânse, călugării arătau ca șaisprezece cosmonauți care tocmai sosiseră de pe o planetă atât de plăcută, încât imnul ei era *Ursuleții de pluș defilează.*

Fratele Victor, cel care fusese în infanteria marină, trecu printre soldații săi, asigurându-se că în zona de îmbarcare fuseseră aduse toate sculele de care aveau nevoie.

L-am descoperit pe fratele Knuckles la doi pași de ușă, iar el dădu din cap ca un conspirator. Ne-am înțeles imediat să ne întâlnim la capătul holului de recepție, locul cel mai îndepărtat de forțele în marș ale dreptății.

În timp ce-i dădeam cheile mașinii de teren pe care o șofase Romanovici, Knuckles întrebă:

— Fiule, împotriva cui să ne fortificăm și să ne apărăm? E un soi de chestie tradițională ca atunci când urci pe metreze să știi cine-s tipii cu care te afli în război.

— Domnule, sunt niște tipi foarte răi. N-am acum timp să vă explic. O s-o vă spun totul când o să ajungem la școală. Problema mea cea mai mare este cum să le explic fraților ce se întâmplă, pentru că-i o treabă foarte ciudată.

— Puștiule, o să garantez pentru tine. Când Knuckles spune că vorbele cuiva valorează aur, nu se îndoiește nimeni.

— De data asta o să fie unii care o să se îndoiască.

— Ar fi mai bine să n-o facă, zise călugărul, iar trăsăturile

lui grosolane căpătară o expresie dură, potrivită pentru un zeu săpat în piatră care nu-i suferă pe necredincioși. Ar fi mai bine dacă nu s-ar îndoi de tine. Poate că frații nu știu că Dumnezeu ți-a pus mâna pe cap, dar ei te plac și le ești deosebit de simpatic.

— Și le plac la nebunie clătitele mele.

— Asta nu face rău nimănui.

— L-am găsit pe fratele Timothy, am zis eu.

Figura de piatră se îmblânzi un pic.

— Nu-i așa că l-ai găsit pe sărmanul Tim așa cum am spus eu că o să fie?

— Nu chiar așa, domnule. Dar… da, acum este împreună cu Dumnezeu.

Călugărul făcu semnul crucii, murmură o rugăciune pentru fratele Timothy, apoi zise:

— Acum avem dovada că Tim n-a fugit la Reno pentru niște „r și r". Șeriful va trebui să-și bage mințile în cap și să le asigure copiilor protecția pe care o doreai.

— Mi-aș dori să fie așa, dar șeriful nu-și va baga mințile în cap. Nu avem un cadavru.

— Poate că pumnii pe care i-am luat în urechi mă fac să nu mai aud bine, pentru că am avut impresia că ai spus că i-ai găsit cadavrul.

— Da, domnule, am găsit cadavrul, dar din el au rămas doar doi centimetri din fața sa, rulați ca pe o cheie a unei cutii cu sardele.

Călugărul mă privi atent în ochi și se gândi la spusele mele. După care zise:

— Fiule, ce spui tu nu are pic de logică.

— Da, domnule, nu are pic de logică. O să vă spun totul când o să ajungem la școală, iar după ce o să auziți totul, o să vi să pară că are și mai puțină logică.

— Crezi că rusul ăsta e implicat în vreun fel?

— Nu-i bibliotecar, iar dacă a fost antreprenor de pompe funebre, atunci nu aștepta clienții, ci ieșea din casă și-și făcea rost de mușterii.

— Nu pricep nici chestia asta. Cum e umărul tău, după ce-

ai pățit noaptea trecută?

— Mă mai doare un pic, dar nu prea rău. Capul e în regulă, domnule, vă asigur că nu am nicio comoție cerebrală.

Jumătate din călugării în costume pentru furtună își duseseră lucrurile la mașini și ceilalți stăteau în prag, când fratele Saul, care nu venea la școală, veni să ne anunțe că telefoanele abației muriseră.

— Telefoanele se defectează de obicei în timpul furtunilor puternice? am întrebat eu.

Fratele Knuckles clătină din cap.

— Poate să se fi întâmplat o singură dată, în toții anii de care-mi amintesc…

— Avem totuși telefoanele celulare, am spus eu.

— Fiule, ceva îmi spune că nu le mai avem.

Serviciul de telefonie celulară nu era sigur în zona aceea nici pe vreme bună. Am pescuit telefonul din buzunarul jachetei, l-am pornit și am așteptat ca pe ecran să apară știri rele – ceea ce s-a și întâmplat.

Indiferent de momentul în care va începe criza, nu aveam să dispunem de comunicații facile între abație și școală.

— Pe vremea când lucram pentru Eggbeater, aveam o vorbă pe care o spuneam când apăreau prea multe coincidențe bizare.

— Nu-i vorba de nicio coincidență, am citat eu.

— Nu, nu asta. Ziceam: „Cineva dintre noi i-a lăsat pe cei de la FBI să-i bage un microfon în cur”.

— Frumos, domnule, dar aș fi încântat să fie vorba de FBI.

— Pe atunci eram de partea cea întunecată. Ar fi bine să-i spui rusului că nu are bilet de întoarcere.

— Am cheile mașinii, domnule.

Ultimul dintre frații îmbrăcați în costum pentru furtună se strecură pe ușa din față, cu o trusă de scule într-o mână și cu o bâtă de baseball în cealaltă. Rusul nu era în încăpere.

Când am ieșit împreună cu fratele Knuckles în zăpadă, Rodion Romanovici tocmai pleca la drum cu primul automobil de teren, încărcat cu călugări.

— Să mă ia naiba!

— Fii atent ce spui, fiule!

— Rusul a luat ambele chei din cuier! am bombănit eu.

Romanovici parcurse jumătate din drumul de lângă biserică, apoi opri, ca și cum ar fi așteptat să-l urmez.

— Nasol, am zis eu.

— Poate că-i lucrătura lui Dumnezeu, fiule, iar tu nu ești încă în stare să-i vezi latura bună.

— Acum vorbește omul credincios sau optimismul înfierbântat al șoricelului care a salvat-o pe prințesă?

— Fiule, cei doi sunt cam același lucru. Vrei să șofezi?

I-am întins cheile celui de-al doilea vehicul de teren.

— Nu. Vreau doar să stau liniștit și să fierb înăbușit în prostia mea.

CAPITOLUL 37

Cerul alb ca vata părea să lumineze ziua mai puțin decât solul acoperit de nea, ca și cum soarele ar fi fost pe moarte, iar pământul s-ar fi rotit în jurul unui nou soare, unul rece, care lumina puțin și nu încălzea deloc.

Fratele Knuckles conducea mașina, urmându-l pe falsul bibliotecar la o distanță sigură. Eu stăteam în față. Opt călugări și sculele lor ocupau al doilea, al treilea și al patrulea rând de scaune din mașina extinsă.

V-ați fi așteptat ca o mașină plină cu călugări să fie tăcută, toți pasagerii fiind cufundați în rugăciune sau meditând la starea sufletelor lor sau plănuind fiecare în felul său modul în care să ascundă omenirii că biserica este o organizație a extratereștrilor, decisă să conducă lumea prin controlul minților, un adevăr macabru cunoscut de domnul Leonardo da Vinci, lucru pe care îl putem dovedi referindu-ne la celebrul său autoportret, în care se reprezintă purtând o pălărie de poleială în formă de piramidă.

Acum, la început de după-amiază, Tăcerea cea Mică trebuia respectată pe durata muncii ce fusese repartizată, dar călugării erau vorbăreți. Erau îngrijorați în privința fratelui care lipsea, Timothy, erau alarmați de posibilitatea ca persoane necunoscute să intenționeze să le facă rău copiilor din școală. Păreau temători și umili, dar și emoționați la gândul că ar putea fi solicitați să fie bravii apărători ai celor nevinovați.

Fratele Alfonse întrebă:

— Odd, o să murim cu toții?

— Sper să nu moară niciunul dintre noi, i-am răspuns eu.

— Dacă murim cu toții, șeriful va fi discreditat.

— Nu înțeleg care-i calculul moral ce duce la concluzia că moartea noastră poate fi compensată de discreditarea șerifului, spuse fratele Rupert.

— Frate, te asigur că nu voiam să spun că această moarte în

masă ar fi un preț acceptabil pentru înfrângerea șerifului la următoarele alegeri, zise Alfonse.

Fratele Quentin, care fusese cândva polițist, la început simplu polițist de stradă, apoi detectiv în Departamentul jafuri și omucideri, zise:

— Odd, cine sunt ticăloșii ăia ucigași de copii?

— Nu știm cu certitudine, i-am răspuns eu, întorcându-mă în scaun ca să mă uit spre el. Dar știm că se va întâmpla ceva.

— Ce dovezi există? Este evident că-i vorba de ceva insuficient de concret ca să-l impresioneze pe șerif. Ceva în genul amenințărilor prin telefon?

— Telefoanele nu mai funcționează, așa că n-o să mai existe amenințări telefonice, am răspuns eu în doi peri.

— Încerci să eviți un răspuns direct? mă întrebă fratele Quentin.

— Da, domnule.

— Nu te pricepi niciun pic.

— Fac tot ce pot, domnule.

— Trebuie să cunoaștem numele dușmanului nostru, zise fratele Quentin.

— Cunoaștem acest nume, spuse fratele Alfonse. Numele lui e Legiune.

— Nu mă refeream la dușmanul nostru *final,* zise Quentin. Odd, sper că nu-l vom înfrunta pe Satana cu bâte de baseball!

— Dacă e Satana, n-am remarcat să miroasă a sulf.

— Iar vorbești în doi peri.

— Da, domnule.

Fratele Augustine spuse, din al treilea rând:

— De ce ai vorbi în doi peri despre faptul că e Satana? Știm cu toții că nu-i chiar Satana, că-i vorba doar de niște zeloți împotriva credinței sau ceva de genul ăsta. Nu-i așa?

— Ateiști militanți, rosti cineva din spatele autovehiculului.

Alt pasager din al patrulea rând se bagă în vorbă:

— Islamo-fasciști. Președintele Iranului a spus: „Lumea ar fi mai curată dacă n-ar mai exista cei care au sâmbăta drept zi de sărbătoare. Când o să moară cu toții, o să-i omorâm pe cei care sărbătoresc duminica”.

Fratele Knuckles răspunse, de la volan:

— Nu avem niciun motiv să ne ambalăm împotriva a așa ceva. Ne ducem la școală și abatele Bernard o să vă spună tot ce știm.

Am spus surprins, arătând spre autovehiculul de teren din fața noastră:

— Abatele e cu cei de acolo?

Knuckles ridică din umeri.

— Fiule, a insistat să meargă. Poate nu cântărește mai mult decât o mâță udă, dar reprezintă un om în plus pentru echipă. În lumea asta nu există nimic în stare să-l sperie pe abate.

— Ar putea să existe ceva, am spus eu.

Fratele Quentin, din rândul al doilea, își puse mâna pe umărul meu, revenind la subiectul inițial, cu insistența unui polițist priceput la interogatorii:

— Odd, spuneam că trebuie să cunoaștem numele dușmanului nostru. Nu suntem chiar o echipă de războinici instruiți. Dacă lucrurile se încing și dacă frații nu știu de cine să se apere, o să devină atât de nervoși încât o să dea cu bâtele unii în alții…

Fratele Augustine îl admonestă cu blândețe:

— Frate Quentin, nu ne subestima.

— Poate că abatele o să binecuvânteze bâtele de baseball, zise fratele Kevin, din al treilea rând.

— Mă îndoiesc că abatele crede că-i potrivit să binecuvântezi o bâtă de baseball ca să câștigi un meci, și cu atât mai puțin ca să fie o armă eficientă pentru a împrăștia creierii cuiva, zise fratele Rupert.

— Sper să nu trebuiască să împrăștiem creierii nimănui, spuse fratele Kevin. Un asemenea gând mă scârbește.

— Atunci lovește jos și arde-l în genunchi, îl sfătui fratele Knuckles. Unii indivizi cu genunchii în piuneze nu mai reprezintă o amenințare imediată, iar vătămarea nu-i permanentă. Individul o să se vindece. Așa se întâmplă în majoritatea cazurilor.

— Avem o dilemă morală profundă, spuse fratele Kevin. Sigur, trebuie să-i apărăm pe copii, dar ruperea genunchilor

nu-i un răspuns conform teologiei creștine.

— Iisus i-a aruncat – fizic – pe zarafi afară din templu, îi aminti fratele Augustine.

— Într-adevăr, dar n-am găsit nicăieri în scripturi că Domnul nostru le-a rupt picioarele făcând asta.

— Poate că o să murim cu adevărat cu toții, spuse fratele Alfonse.

Fratele Quentin răspunse, ținând încă mâna pe umărul meu:

— Ai fost alarmat de ceva mai îngrozitor decât un telefon de amenințare. Poate… că l-ai găsit pe fratele Timothy. Așa e, Odd? E viu sau mort?

În momentul acela nu intenționam să le spun că-l găsisem mort *și* viu, că fratele se transformase brusc din Tim în ceva ce nu era Tim. În loc de asta am răspuns:

— Nu, domnule, nici mort, nici viu.

Quentin își miji ochii:

— Vorbești iarăși în doi peri.

— De unde știți, domnule?

— Am văzut un semn.

— Poftim?

— De fiecare dată când vorbești în doi peri, ochiul tău stâng clipește ușor. Ai un clipit al ochiului care trădează intenția ta de a vorbi în doi peri.

M-am întors ca să-l contrazic pe fratele Quentin cu privire la ochiul meu care clipea și l-am văzut pe Boo țopăind vesel prin zăpadă.

În urma câinelui care rânjea mergea Elvis, săltând ca un copil, fără să lase urme de pași, ținând brațele ridicate deasupra capului și agitându-și brațele precum fac evanghelicii cuprinși de însuflețire când strigă *Aleluia*!

Boo se îndepărtă de pavajul curățat de plug și o tuli de-a curmezișul pajiștii. Elvis, râzând și jubilând, alergă după el. Rockerul și câinele dispărură din vedere, fără să fie tulburați de furtuna de zăpadă și fără ca ei s-o tulbure.

În majoritatea zilelor îmi doresc să nu fi fost niciodată împovărat cu puterile mele speciale legate de viziuni și

intuiții, îmi doresc ca mâhnirea adusă de acestea să-mi fie luată de pe suflet, îmi doresc să-mi fie șters din amintire tot ce am văzut din domeniul supranaturalului și să fiu ceea ce sunt fără acest dar – adică un om care n-are nimic aparte, un suflet în marea sufletelor, înotând prin zile către speranța unui sanctuar final, dincolo de toate temerile și durerile.

Dar din când în când există momente în care povara pare să merite cărată: momente de bucurie transcendentală, de frumusețe inexprimabilă, de minunare care copleșește mintea cu venerație, sau, ca în acest caz, cu un moment de farmec atât de pătrunzător încât lumea pare mai dreaptă decât este în realitate și oferă o imagine a ceea ce a fost edenul înainte ca noi să-l distrugem.

Deși Boo urma să rămână alături de mine în zilele viitoare, Elvis nu avea să mai fie mult timp împreună cu mine. Știu însă că imaginea sa, în timp ce fugea încântat prin furtună are să-mi rămână vie în minte în toate zilele pe care aveam să le petrec în această lume, și după aceea, pentru veșnicie.

— Fiule? zise Knuckles, curios.

Mi-am dat seama că zâmbeam, deși zâmbetul nu era potrivit acelui moment.

— Domnule, cred că Regele e gata să părăsească locul acesta, la capătul Străzii Singurătății.

— Hotelul inimilor sfărâmate, mă corectă Knuckles.

— Mda. N-a fost un local de cinci stele, unde să fie angajat să cânte.

Knuckles se lumină la față.

— Asta-i grozav!

— E grozav, l-am aprobat eu.

— Probabil că te simți minunat pentru că i-ai deschis ușa cea mare.

— Nu i-am deschis eu ușa. I-am arătat unde e clanța și în ce direcție trebuie s-o apese.

Fratele Quentin spuse, din spatele meu:

— Despre ce discutați voi doi? Nu pot să vă urmăresc.

I-am răspuns, fără să mă întorc:

— O s-o faceți cu timpul, domnule. O să-l urmați, cu

timpul. Toți o să-l urmăm, în decursul timpului.

— Pe cine?

— Pe Elvis Presley, domnule.

— Pun pariu că ochiul tău stâng clipește nebunește, zise fratele Quentin.

— Nu cred, i-am replicat eu.

— Nu clipește, zise Knuckles, clătinând din cap.

Parcurseserăm trei sferturi din distanța dintre noua abație și școală când din furtună apăru o chestie forfecând, țopăind, șerpuindu-se, o chestie alcătuită din oase.

CAPITOLUL 38

Cu toate că fratele Timothy fusese ucis – ba chiar pățise ceva mai rău decât dacă ar fi fost ucis – de către una dintre făpturile acelea, o parte din mine, partea Pollyanna{29} pe care nu pot s-o scot complet din mine, voia să creadă că mozaicul veșnic mișcător de oase de la fereastra școlii și urmăritorii mei din tunelul de întreținere al turnului de răcire fuseseră apariții înfiorătoare, dar de fapt mai puțin amenințătoare decât un bărbat cu o pușcă, o femeie cu un cuțit sau un senator al SUA cu o idee.

Pollyanna Odd se așteptase, ca și în cazul morților care zăbovesc în această lume sau al *bodachilor,* ca aceste entități să fie invizibile pentru oricine în afară de mine, iar ceea ce i se întâmplase lui Timothy să fi fost un caz singular, pentru că, la urma urmei, prezențele supranaturale nu au puterea de a le face rău celor vii.

Această posibilitate plină de speranță fu aruncată la lada de gunoi a intențiilor bune de apariția banshee{30}-ei jeluitoare.

Înaltă și lungă cât doi cai care aleargă unul cu botul în coada celuilalt, caleidoscopică fără încetare chiar și în timp ce traversa pajiștea, făptura ieși din vântul cel alb și traversă pavajul în fața primului automobil de teren.

În *Infernul* lui Dante, Satana cel prizonier îi apăruse poetului prin gheața și ceața cu zăpadă a nivelului inferior înghețat al iadului datorită vântului provocat de cele trei perechi de aripi de piele ale sale. Îngerul prăbușit, cândva frumos, dar acum hidos, fusese ros de disperare, de chin și de răutate.

Tot așa, aici exista chinul și disperarea întrupate în calciul și fosfatul osului, iar răul în măduva acestuia. Intențiile sale erau evidente în aspectul său, în mișcare lentă, iar fiecare intenție a sa era nimicitoare.

Niciunul dintre călugări nu reacționă la această manifestare cu minunare sau cu simpla teamă de necunoscut, niciunul nu

fu neîncrezător. Priviră fără excepție apariția ca fiind o monstruozitate, o privire cu dezgust și cu teroare, cu scârbă și cu felul potrivit de ură, ca și cum, deși o vedeau pentru prima dată, recunoșteau în ea o fiară veche și rezistentă.

Dacă vreunul dintre ei rămăsese fără glas, și-l regăsi de îndată și mașina se umplu de exclamații. Nu se auziră chemări către Iisus sau Sfânta Fecioară, n-am auzit ezitări sau dificultăți în etichetarea făpturii din fața noastră cu numele demonilor sau cu numele tatălui tuturor demonilor, deși sunt destul de sigur că primele cuvinte scoase de fratele Knuckles au fost *mamma mia*!

Rodion Romanovici opri complet mașina, în timp ce demonul alb trecu prin fața sa.

Când Knuckles frână, anvelopele înfășurate în lanțuri ezitară un pic pe pavajul înghețat, dar nu alunecară și ne oprirăm și noi.

Picioarele osoase ca niște pistoane aruncară fâșii de zăpadă de pe pajiște, în timp ce făptura traversa drumul și continua să meargă mai departe, ca și cum nu ne-ar fi observat. Dâra lăsată de ea prin pulberea proaspătă și modul în care se rotea zăpada ce cădea în curentul provocat de deplasarea ei înlăturară orice îndoială privind realitatea sa.

Convins fiind că dezinteresul manifestat de fiară în ceea ce ne privea era o prefăcătorie și că făptura avea să se întoarcă, i-am spus lui Knuckles:

— Să mergem. Să nu rămânem aici. Să mergem cât mai iute înăuntru.

— Nu pot să plec până nu pleacă ceilalți, îmi răspunse Knuckles, arătând spre mașina de teren care bloca drumul în fața noastră.

În partea dreaptă, spre sud, se întindea o pantă abruptă, pe care superscheletul o coborâse cu o grabă de miriapod. Era posibil să nu ne împotmolim în troienele mari, dar cu siguranță că unghiul pantei ar fi făcut să ne dăm peste cap.

În partea de nord a pajiștii, lumina slabă a zilei fără soare și troienele de zăpadă se strânseseră în jurul arhitecturii fantastice a oaselor neobosite, dar nu văzuserăm făptura

pentru ultima oară.

Rodion Romanovici ținea încă piciorul pe frână, iar luminile roșii de poziție făceau ca zăpada ce cădea să aibă nuanță sângerie.

În stânga, pajiștea cobora o jumătate de metru sub nivelul aleii. Probabil că puteam să-l ocolim pe acolo pe Romanovici, dar ar fi fost un risc inutil.

— Rusul așteaptă să apară din nou făptura aceea, am zis eu. E nebun? Claxonați-l!

Knuckles apăsă pe claxon, iar luminile de poziție ale mașinii lui Romanovici pâlpâiră, apoi Knuckles claxonă din nou, iar rusul începu să se miște înainte, apoi frână din nou.

Monstrul apăru dinspre nord străbătând câmpul de zăpadă, mergând mai încet decât prima oară, iar apropierea sa mai măsurată provoca un simțământ de intenții răuvoitoare.

Uluire, teamă, curiozitate, neîncredere: indiferent ce-l imobilizase pe Romanovici, rusul se desprinse din strânsoarea acestui sentiment, iar mașina de teren o luă din loc.

Înainte ca Romanovici să capete viteză, făptura sosi, se ridică, întinse brațe complicate cu clești, apucă prada și trase vehiculul spre ea.

CAPITOLUL 39

Mașina de teren zăcea rezemată pe partea din față. Anvelopele ce se roteau încet în partea din spate foloseau în mod inutil puterea de tracțiune în aerul încărcat de zăpadă.

Rusul și cei opt călugări puteau să iasă doar prin deschizătura din spate sau prin ușile întoarse către cer, dar nu ar fi ieșit nici ușor, nici iute.

Am presupus că fiara fie avea să rupă ușile ca să scotocească înăuntru, după cei nouă oameni, fie să-i înhațe în timp ce încercau să fugă. Nu știam cum avea să le facă ceea ce îi făcuse fratelui Timothy, dar eram sigur că îi va strânge metodic, unul câte unul, și-i va trage lângă ea.

După ce avea să-i strângă, urma să-i ducă undeva, ca să-i răstignească pe un perete, așa cum făcuse cu Timothy, transformând trupurile lor muritoare în nouă crisalide. Sau după aceea avea să vină după noi, cei din al doilea vehicul, iar mai târziu, turnul de răcire avea să fie încununat cu optsprezece crisalide.

În loc să acționeze cu obișnuita-i insistență mecanică, făptura se retrase de lângă vehiculul de teren răsturnat și așteptă, menținându-și forma de bază, dar strângându-se continuu în ea însăși și înflorind spre exterior noi modele ca niște aripi sau ca niște petale.

Fratele Knuckles, dând dovadă de aplombul lipsit de emoții al unui șofer cu experiență, își puse centura de siguranță, ridică plugul de oțel de pe pavaj, băgă în viteză și o luă înapoi pe alee.

— Nu putem să-i lăsăm prinși acolo, am zis eu, iar călugării din spatele meu își exprimară vociferând aprobarea față de vorbele mele.

— Nu părăsim pe nimeni, mă asigură Knuckles. Sper doar că-s suficient de speriați să stea locului.

Mormanul de oase stătea de santinelă pe marginea drumului, ca o sculptură macabră, motorizată, creată de niște

jefuitori de morminte. Probabil că aștepta să se deschidă ușile mașinii de teren răsturnate.

După ce am mers cu spatele cincizeci de metri, camioneta basculată deveni o pată pe drum, în josul pantei, iar zăpada ce curgea camuflase aproape complet spectrul din oase.

Mi-am pus și eu centura de siguranță și i-am auzit pe frații din spatele meu făcând același lucru. Chiar când pilotul este însuși Dumnezeu, merită să iei cu tine o parașută.

Fratele Knuckles încetini și opri. Apoi porni, cu un picior pe frână.

Călugării tăceau, nu li se auzea decât sunetul respirării.

Apoi fratele Alfonse zise:

— *Libera nos a malo.*

„Izbăvește-ne de cel rău”.

Knuckles luă piciorul de pe frână și-l puse pe accelerație. Motorul mârâia, lanțurile anvelopelor zăngăneau ritmic pe pavaj, iar noi goneam la vale, intenționând să ne strecurăm pe lângă automobilul de teren răsturnat și să-l scoatem din circulație pe dușman.

Ținta noastră păru să nu ne bage în seamă până în penultimul moment – sau poate nu-i era frică de noi.

Am izbit cu plugul în făptură și am pierdut imediat cea mai mare parte a inerției noastre.

O grindină furioasă se abătu peste mașină. Parbrizul crăpă, se dizolvă, căzu înăuntru, peste noi, iar odată cu el veniră atât oase desprinse cât și structuri articulate.

Un șuvoi de oase complicat combinate ateriză în poala mea, zbătându-se spasmodic ca un crab strivit. Strigătul meu fu la fel de masculin ca acela al unei școlărițe surprinse de un păianjen păros. Am aruncat obiectul de pe mine, zvârlindu-l pe podea.

Era rece și alunecos, dar nu unsuros sau umed, părea să nu conțină căldura vieții.

Frântura se târî la picioarele mele, nu cu intenția de a face rău, ci așa cum trupul decapitat al unui șarpe izbește ca un bici, fără intenție conștientă. Cu toate acestea, mi-am ridicat picioarele pe scaun și mi-aș fi înfășurat fustele strâns în jurul

meu, dacă aș fi purtat așa ceva.

După ce ne-am oprit la zece metri de vehiculul răsturnat, am dat înapoi până am ajuns din nou lângă el, în timp ce sub anvelope pocneau și trosneau tot felul de chestii.

Când am ieșit din camionetă, am găsit pavajul acoperit cu combinații de oase care se zbăteau, resturi spintecate din anatomia fragmentată a fiarei. Unele erau mari cât un aspirator, multe de dimensiunile aparatelor de bucătărie – se îndoiau, luceau, se strângeau și se desfăceau ca și cum s-ar fi străduit să se supună incantației unui vrăjitor.

Mii de oase izolate, de toate formele și de toate dimensiunile erau răspândite pe drum. Acestea zăngăneau ca și cum pământul s-ar fi scuturat sub ele, dar eu nu simțeam prin tălpile ghetelor mele de schi niciun cutremur de pământ.

Am tras niște șuturi resturilor și le-am aruncat într-o parte, făcând cărare către automobilul de teren răsturnat, apoi m-am cățărat pe latura acestuia. Din interior, călugării grămădiți se uitară în sus spre mine prin ferestrele laterale, privindu-mă cu ochii mari și clipind.

Am deschis o ușă și fratele Rupert se cățără să mă ajute. În scurt timp i-am scos din vehicul pe rus și pe călugări.

Unii se aleseseră cu vânătăi și toți erau șocați, dar niciunul dintre ei nu avea răni grave.

Fiecare anvelopă a celui de-al doilea vehicul de teren fusese găurită de cioburile de oase. Vehiculul stătea pe jantă. Trebuia să parcurgem pe jos cei o sută de metri ce rămăseseră până la școală.

Nimeni nu simți nevoia să exprime opinia că, dacă exista un asemenea caleidoscop imposibil, dar ambulant de oase, puteau să apară și altele. De fapt, din cauza șocului sau a fricii, fură schimbate puține cuvinte, și acelea rostite cu glas scăzut.

Resturile scheletice care zornăiau deveniră treptat tăcute, iar unele oase începură să se sfărâme în cuburi de diferite dimensiuni, ca și cum, la urma urmei, n-ar fi fost oase, ci construcții formate din piese mai mici, combinate între ele.

În timp ce ne îndreptam spre școală, Rodion Romanovici își

scoase căciula, se opri și puse câteva cuburi în punga aceea din piele de urs, apucându-le cu mâna înmănușată.

Rusul își ridică ochii și mă văzu privindu-l. Ținând căciula într-o mână, ca și cum ar fi fost o pungă plină cu comori, ridică ceva ce semăna mai mult cu o servietă mare decât cu o trusă de scule și o porni către școală.

În jurul nostru, vântul părea să fie plin de cuvinte, toate furioase și care deveneau iute și mai furioase, într-un limbaj brutal, ideal pentru imprecații, blesteme, blasfemii și amenințări.

Cerul acoperit se lăsa în jos ca să întâlnească solul ascuns, iar dispariția orizontului fu urmată iute de dispariția oricărei construcții a omului sau a naturii. O consistență perfectă de lumină străbătu ziua deprimantă, nepermițând pic de umbră, care nu lumina, dar orbea. În această obscuritate albă, toate contururile terenului dispăreau din vedere, cu excepția celor din imediata apropiere, iar noi ne-am cufundat într-un alt infinit{31}.

Cu magnetismul meu paranormal, nu mă rătăcesc niciodată. Dar cel puțin doi călugări s-ar fi rătăcit pentru vecie, la câțiva metri de școală, dacă n-ar fi rămas unul lângă celălalt și nu s-ar fi ghidat după peticele de asfalt ce dispăreau iute și care fuseseră scoase la iveală de pluguri, ceva mai devreme.

Alte cimitire umblătoare puteau să fie în apropiere și bănuiam că ele nu aveau să fie orbite de albul infinit. Simțurile pe care le aveau ele nu erau similare – ci poate superioare – celor pe care le aveam noi.

Cu doi pași înainte să mă izbesc de ușa rulantă a garajului, am văzut-o și m-am oprit. Când ceilalți se strânseră în jurul meu, i-am numărat, ca să fiu sigur că erau prezenți toți cei șaisprezece călugări. Am numărat șaptesprezece persoane. Rusul era și el acolo, dar nu-l pusesem la socoteală din greșeală și pe el.

I-am condus la o ușă mai mică, pentru oameni, de lângă cea mare. Am deschis-o cu cheia mea universală și am intrat cu toții în garaj.

După ce toți se aflară în siguranță, înăuntru, am închis ușa și am pus zăvorul.

Frații își lăsară poverile să cadă pe podea, se scuturară de zăpadă și-și traseră jos glugile.

Al șaptesprezecelea călugăr se dovedi a fi fratele Leopold, novicele care venea și pleca pe furiș, ca o stafie. Figura sa pistruiată arăta mai puțin sănătoasă ca până atunci, iar zâmbetul său obișnuit nu se mai vedea.

Leopold stătea lângă rus și în atitudinea și poziția lor era ceva imposibil de exprimat, dar care sugera că erau aliați, într-un fel.

CAPITOLUL 40

Romanovici se lăsă într-un genunchi pe podeaua garajului și turnă pe ciment, din căciula de blană de urs, o colecție de cuburi albe.

Specimenul cel mai mare avea latura de vreo patru centimetri, iar cel mai mic de un centimetru. Cuburile erau atât de lustruite și de netede încât păreau zaruri fără puncte și nu arătau ca niște obiecte din natură, ci ca unele făurite de mâna omului.

Se agitau și zăngăneau lovindu-se unul de celălalt, ca și cum în ele ar fi existat încă viață. Poate că erau agitate de amintirea osului ce fuseseră, poate că erau programate să reconstituie structura aceea, dar le lipsea energia necesară.

Îmi aminteau de fasolea săltăreață, semințele acelea de alior mexican care sunt animate de mișcările larvelor de molie care trăiesc în ele.

Cu toate că nu credeam că agitația cuburilor era provocată de echivalentul larvelor de molie, nu aveam de gând să mușc dintr-unul ca să-mi confirm părerea.

În timp ce călugării se strânseseră în jur, ca să privească zarurile albe, unul dintre exemplarele mai mari se zgudui mai violent și se sparse în patru cuburi mai mici, identice.

Poate declanșat de această acțiune, un cub mai mic se rostogoli și se împărți și el în patru replici diminuate.

Ridicând privirea de la figurile geometrice care se autodivizau, Romanovici îl privi în ochi pe fratele Leopold.

— Cuantificare, spuse novicele.

Rusul dădu din cap, aprobându-l.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

În loc să-mi răspundă, Romanovici își îndreptă din nou atenția către zaruri și spuse, poate pentru sine:

— Incredibil. Dar unde-i căldura?

Ca și cum întrebarea îl alarmase, Leopold făcu doi pași îndărăt.

— Ar trebui să fii la treizeci de kilometri, îi spuse Romanovici novicelui. Acum e cam târziu pentru asta.

— Vă cunoșteați dinainte să veniți aici, am spus eu.

Cuburile se spărgeau în unități tot mai mici, cu o viteză tot mai mare.

Mi-am îndreptat atenția către călugări, sperând ca aceștia să-mi sprijine cererea ca rusul să-mi răspundă. Am descoperit că atenția lor nu era îndreptată către Romanovici sau Leopold, ci o parte către mine și o parte către straniile – și tot mai micile – obiecte de pe podea.

— Odd, pe când eram în automobilul de teren și am văzut făptura aceea ieșind din zăpadă, tu n-ai părut uimit când ai văzut-o, cum am fost noi, ceilalți, spuse fratele Alfonso.

— Rămăsesem cu gura căscată, i-am răspuns eu.

— Așa ne spune clipitul de ochi, zise fratele Quentin, arătând spre mine și încruntându-se așa cum trebuie să se fi încruntat la numeroșii suspecți în camera de interogatorii a Diviziei omucideri.

În timp ce cuburile continuau să se dividă, crescând spectaculos ca număr, masa lor totală ar fi trebuit să rămână aceeași. Dacă tai un măr în cuburi, bucățile vor cântări cât fructul întreg. Dar aici masa dispărea.

Asta sugera că, la urma urmei, fiara fusese supranaturală, manifestându-se prin intermediul unei substanțe ce părea mult mai materială – dar cu o existență fizică nu mai puțin reală – decât ectoplasma.

Problemele ridicate de această teorie erau multe. În primul rând, fratele Timothy era mort și nu-l ucisese un simplu spirit. Vehiculul de teren nu fusese răsturnat de furia unui poltergeist.

Judecând după expresia îngrozită care înlăturase tot farmecul însorit originar din Iowa de pe figura sa copilărească, fratele Leopold se concentrase în mod clar asupra unei explicații diferite de orice manifestare supranaturală – și prin asta mult mai îngrozitoare.

Pe podea, cuburile deveniseră atât de numeroase și de mărunte încât păreau o mână de sare. Apoi… cimentul rămase

gol, de parcă rusul nu-și golise niciodată căciula acolo.

Pe fața fratelui Leopold începu să reapară culoarea, iar călugărul se înfioră, ușurat.

Respingând în mod magistral curiozitatea ce ar fi putut fi îndreptată asupra sa, Romanovici se ridică în picioare și zise, ca să întărească opinia călugărilor că știam mai mult despre această situație decât ei:

— Domnule Thomas, ce-a fost chestia asta?

Toți frații se uitau la mine și mi-am dat seama că eu – cu cheia mea universală și cu o comportare uneori enigmatică – fusesem pentru ei un personaj mult mai misterios decât rusul sau decât fratele Leopold.

— Nu știu ce-a fost, am răspuns eu. Îmi doresc să fi știut.

— De data asta nu s-a văzut niciun clipit din ochi, spuse fratele Quentin. Ai învățat să te stăpânești sau nu mai vorbești în doi peri?

Abatele Bernard zise, înainte să apuc să răspund:

— Odd, aș vrea să le povestești fraților despre abilitățile tale excepționale.

Uitându-mă la figurile călugărilor, care luceau de curiozitate, am zis:

— Domnule, în toată lumea îmi cunosc secretul un număr de oameni mai mic de jumătate din numărul celor prezenți aici. Mă simt ca și cum… mi-aș destăinui secretul în public.

— Le dau dispoziție celor prezenți să considere dezvăluirea ta ca o spovedanie, spuse abatele. Fiind duhovnicii tăi, secretele tale sunt pentru ei ceva pe care trebuie să-l păstreze cu sfințenie.

— Nu vor fi pentru toți, am zis eu, fără să mă ostenesc să-l acuz pe fratele Leopold că fusese lipsit de sinceritate în aspirantura sa și în jurământul depus ca novice, ci adresându-mă doar lui Romanovici.

— Nu plec de aici, spuse rusul, punându-și căciula pe cap ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze spusele.

Știusem că avea să insiste să audă ceea ce aveam să le spun celorlalți, dar i-am zis:

— Nu mai aveți de decorat vreo două prăjituri otrăvite?

— Nu, domnule Thomas, le-am terminat pe toate zece.

După ce am mai privit o dată figurile cinstite ale călugărilor, am spus:

— Văd morții care zăbovesc în lumea asta.

— Poate că tipul ăsta evită să răspundă la o întrebare când și când, zise fratele Knuckles, dar nu știe să mintă mai bine decât un copil de doi ani.

— Mulțumesc, am zis eu.

— În cealaltă viață a mea, înainte să simt chemarea lui Dumnezeu, continuă Knuckles, am trăit în marea murdară a mincinoșilor și a minciunilor, și înotam în ea la fel de bine ca oricare dintre ticăloșii aceia. Odd nu-i ca ei, nu-i cum am fost eu cândva. De fapt, nu-i ca nimeni dintre cei pe care i-am cunoscut înainte.

După aceasta prezentare plăcută și înduioșătoare, mi-am spus povestea cât mai succint posibil, inclusiv faptul că am colaborat ani de zile cu șeful poliției din Pico Mundo, care garantase pentru mine față de abatele Bernard.

Călugării mă ascultară, captivați, și nu exprimară nicio îndoială. Cu toate că fantomele și *bodachii* nu făceau parte din doctrina credinței lor, erau oameni care-și dedicaseră viața convingerii depline că universul fusese creat de Dumnezeu și avea o ordine verticală sacră. Deoarece găsiseră o cale de a înțelege existența monstrului din furtună – definindu-l ca demon – nu puteau fi aruncați într-un vârtej spiritual sau intelectual cerându-li-se să creadă că un bucătar de minuturi șmecher era vizitat de morții fără odihnă și că acesta încerca să le facă dreptate, pe cât putea.

Fură emoționați aflând că fratele Constantine nu se sinucisese. Dar silueta fără față a Morții din clopotniță îi intrigase mai mult decât îi speriase și fură de acord că dacă s-ar fi folosit un exorcism tradițional în cazul acestor două apariții recente, existau mari șanse ca acesta să fie mai eficient în cazul fantomei din turn decât în cazul superscheletului ce putea să răstoarne o mașină de teren.

Nu-mi dădeam seama dacă fratele Leopold sau Rodion Romanovici mă credea, dar nu le datoram celor doi vreo altă

dovadă pe lângă sinceritatea istorisirii mele.

— Nu cred că un exorcism va avea efect în vreunul din cele două cazuri, i-am spus eu lui Leopold. Tu ce crezi?

Novicele își plecă privirea către locul de pe podea unde fuseseră cuburile. Își linse nervos buzele.

Rusul îl scuti de tovarășul său de obligația de a răspunde.

— Domnule Thomas, sunt pregătit pe deplin să cred că trăiești pe o muchie între această lume și cea următoare, că vezi ceea ce noi nu putem să vedem. Iar acum ai văzut apariții ce până acum ți-au fost necunoscute.

— V-au fost și dumneavoastră necunoscute până acum? am întrebat eu.

— Domnule Thomas, sunt doar un bibliotecar, fără un al șaselea simț. Dar sunt credincios, indiferent dacă mă credeți sau nu, iar acum, după ce ți-am auzit povestea, sunt îngrijorat pentru copii la fel de mult ca și tine. De cât timp dispunem? *Când* se va întâmpla ceea ce se va întâmpla?

Am clătinat din cap.

— Am văzut doar șapte *bodachi* în dimineața asta. Ar fi fost mai mulți dacă violența ar fi fost iminentă.

— Asta a fost azi-dimineață. Crezi că ar trebui să aruncăm o privire acum, la unu și jumătate după-amiaza?

— Luați toate uneltele și… armele, îi sfătui abatele Bernard pe călugări.

Zăpada se topise pe ghetele mele. Le-am șters pe preșul de la ușa dintre garaj și subsolul școlii, în timp ce toți ceilalți, veterani ai iernilor și mult mai pregătiți decât mine, își scoaseră cizmele de cauciuc cu fermoar și le lăsară acolo.

Prânzul se sfârșise și majoritatea copiilor erau în camerele de recuperare și recreere, camere pe care le-am vizitat împreună cu abatele, cu câțiva frați și cu Romanovici.

Umbre de funingine, aruncate de ceva ce nu era din lumea aceasta, alunecau prin încăperile acelea și prin hol, tremurând de bucuria pe care o anticipau, crunte și lacome, pârând să se înfioreze la vederea copiilor nevinovați despre care știau că, după un timp, vor țipa cuprinși de chinuri și de groază. Am numărat șaptezeci și doi de *bodachi* și am știut că alții dădeau

târcoale pe coridoarele de la etajul doi.

— Curând, i-am spus eu abatelui. Va începe curând.

CAPITOLUL 41

În timp ce cei șaisprezece călugări războinici și novicele duplicitar hotărau cum să fortifice cele două case ale scărilor ce deserveau etajul doi al școlii, sora Angela se duse să se asigure că și călugărițele ei erau pregătite să ofere orice ajutor ce ar fi putut fi necesar.

În timp ce mă îndreptam către postul de lucru al asistentelor din partea de nord-vest, sora Angela apăru lângă mine.

— Oddie, am auzit că s-a întâmplat ceva în timpul călătoriei de înapoiere de la abație.

— Da, doamnă. Sigur că s-a întâmplat. Nu am timp acum să vă povestesc, dar agentul dumneavoastră de asigurări va avea o mulțime de întrebări.

— Avem *bodachi* aici?

Am privit în dreapta și în stânga, în camerele pe lângă care treceam.

— Soră, mișună peste tot.

Rodion Romanovici ne urma cu aerul plin de autoritate al unuia dintre acei bibliotecari care conduc mulțimea cu o privire încruntată, care șoptesc „liniște” suficient de tăios ca să sfâșie țesuturile fine ale urechii interne și care aplică o amendă pentru depășirea termenului de restituire a unei cărți cu ferocitatea unui dihor turbat.

— La ce ajută domnul Romanovici aici? întrebă sora Angela.

— Nu ajută cu nimic, doamnă.

— Atunci ce face?

— Probabil complotează.

— Să-l arunc afară? întreba ea.

Prin mintea mea pâlpâi un film scurt, în care maica superioară îi sucea rusului brațul la spate, într-o mișcare deșteaptă de tae kwon do și-l târa pe scări până la bucătărie, făcându-l să stea într-un colț, pe un scaun, până la Sfântu-

așteaptă.

— De fapt, doamnă, prefer să se țină după mine decât să mă întreb unde e și ce face.

La postul de lucru al asistentelor medicale, sora Miriam – cu veșnicul *Mulțumită Domnului* pe buze, sau măcar pe buza inferioară – stătea încă în spatele mesei.

— Dragule, norii negri ai misterului ce te înconjoară au devenit atât de deși, încât abia mai pot să te văd. Ceața asta plină de funingine o să treacă pe stradă și oamenii o să zică: „Uite-l pe Odd Thomas. Mă întreb cum mai arată azi".

— Soră, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. O cunoașteți pe Justine din camera treizeci și doi?

— Dragule, nu numai că îi cunosc pe fiecare copil de aici, dar îi iubesc pe toți de parcă ar fi ai mei.

— Pe când avea patru ani, tatăl ei a înecat-o în cadă, dar n-a terminat treaba, așa cum a făcut cu mama ei. Așa e, am dreptate?

Călugărița își miji ochii.

— Nu vreau să mă gândesc în ce loc putrezește sufletul lui acum, zise ea, apoi aruncă o privire spre maica stareță și adăugă, cu o nuanță de vinovăție în glas: De fapt, nu numai că mă gândesc uneori, dar îmi face plăcere să mă gândesc la asta.

— Soră, trebuie să știu dacă, de fapt, individul și-a terminat treaba, iar Justine a fost moartă pentru două minute, înainte ca poliția și cei de la salvare s-o resusciteze. Se poate să se fi întâmplat așa ceva?

— Da, Oddie, spuse sora Angela. Putem să verificăm în dosarul ei, dar cred că așa s-a întâmplat. Fata a suferit vătămări ale creierului din cauza lipsei prelungite de oxigen. De fapt, nu prezenta semne vitale atunci când poliția a năvălit în casă și a găsit-o.

De aceea fata putea să slujească drept punte între lumea noastră și cea următoare. Fusese cândva acolo, chiar dacă pentru scurt timp, și fusese trasă înapoi de oameni cu cele mai bune intenții. Stormy putuse să ajungă la mine prin Justine pentru că Justine aparținea Celeilalte Părți mai mult decât aparținea lumii de aici.

— Mai există și alți copii care au suferit vătămări ale creierului din cauza lipsei de oxigen? am întrebat eu.

— Câțiva, îmi confirmă sora Miriam.

— Aceștia sunt… e vreunul dintre ei mai sprinten decât Justine? Nu, nu asta e problema. Sunt în stare să vorbească? Asta vreau să știu.

Rodion Romanovici, care se dusese lângă masă, alături de maica stareță, se încruntă spre mine, ca un antreprenor de pompe funebre care, având nevoie de clienți, credea că voi fi curând un candidat pentru îmbălsămare.

— Da, răspunse sora Angela. Există cel puțin doi.

— Trei, o corectă sora Miriam.

— Doamnă, a fost vreunul dintre cei trei mort din punct de vedere clinic și reînviat de către poliție sau de infirmieri, așa cum a fost Justine?

Sora Miriam se încruntă și se uită la maica superioară.

— Știți să se fi întâmplat așa ceva?

Sora Angela clătină din cap.

— Presupun că ar trebui să scrie în dosarul pacientului.

— Doamnă, cât timp ar dura să parcurgem dosarele?

— O jumătate de oră, patruzeci de minute. S-ar putea să găsim ceva chiar în primul dosar.

— Soră, vă rog să verificați, cât de iute puteți. Am nevoie de un copil care a fost cândva mort, dar care poate să vorbească.

Dintre cei trei, doar sora Miriam nu știa nimic despre cel de-al șaselea simț al meu.

— Dragule, începi să devii cam obsedat de fantome…

— Am fost întotdeauna, soră.

CAPITOLUL 42

În camera 14, Jacob terminase ultimul portret al mamei sale și îl stropise cu fixativ. Ascuțea cu grijă fiecare dintre multele sale creioane folosind bucata de glaspapir, pregătindu-le pentru foaia goală din blocul de desen de pe șevalet.

Pe masă mai era o tavă plină cu farfurii goale și cu tacâmuri murdare.

Nu era prezent niciun *bodach,* dar spiritul întunecat care-și spunea Rodion Romanovici stătea în ușa deschisă, cu haina pe braț, dar cu căciula de blană pe cap. Îi interzisesem să intre în cameră, pentru că prezența sa încruntată ar fi putut să-l intimideze pe tânărul și timidul artist.

Dacă rusul ar fi intrat în cameră împotriva voinței mele, i-aș fi smuls căciula de pe cap, aș fi dus-o la fund și aș fi amenințat să i-o parfumez cu esență de Odd dacă nu se retrăgea. Pot să fiu nemilos.

M-am așezat la masă, în fața lui Jacob, și i-am zis:

— Tot eu sunt. Odd Thomas în persoană.

Spre sfârșitul vizitei mele anterioare, Jacob întâmpinase comentariile și întrebările mele cu o asemenea tăcere, încât fusesem convins că se retrăsese într-o redută internă de unde nu mă mai auzea sau nici măcar nu-și dădea seama că sunt prezent.

— Noul portret al mamei tale a ieșit foarte bine. E unul dintre cele mai bune.

Sperasem să-l găsesc într-o dispoziție mai vorbăreață decât atunci când îl văzusem ultima oară. Speranța aceasta se dovedea a fi deșartă.

— Mama ta ar fi fost foarte mândră de talentul tău.

Jacob termină de ascuțit ultimul creion, îl ținu în mână și-și îndreptă atenția către blocul de desen, privind pagina albă.

— De când am fost aici, i-am spus eu, am mâncat un sandviș minunat cu carne de vită și o murătură care probabil că n-a fost otrăvită.

Limba groasă a lui Jacob apăru la vedere, iar el o mușcă ușor, hotărând probabil unde va fi prima trăsătură de creion.

— Apoi un individ rău mai că m-a spânzurat în clopotniță, după care am fost fugărit printr-un tunel de o făptură mare, rea și îngrozitoare, iar apoi m-am aventurat în zăpadă împreună cu Elvis Presley.

Jacob începu să traseze continuu, fără efort, conturul a ceva ce n-am recunoscut de îndată, pentru că priveam imaginea cu capul în jos.

În ușă, Romanovici oftă, nerăbdător.

Am spus, fără să mă uit la el:

— Îmi pare rău. Știu că tehnicile mele de interogare nu sunt la fel de directe ca acelea ale bibliotecarilor. După care i-am zis lui Jacob: Sora Miriam zice că ți-ai pierdut mama pe când aveai treisprezece ani, cu peste doisprezece ani în urmă.

Jacob desena o barcă văzută de sus.

— Eu nu mi-am pierdut niciodată mama, pentru că, de fapt, n-am avut niciodată una. Dar am pierdut-o pe fata pe care o iubeam. Ea însemna totul pentru mine.

Cu câteva linii, Jacob sugeră că marea – atunci când avea să fie desenată complet – avea valuri blânde.

— Era frumoasă, fata aceea, și avea un suflet frumos. Era amabilă și dură, blândă și hotărâtă. Era deșteaptă, mai deșteaptă decât mine. Și foarte amuzantă.

Jacob se opri să privească ceea ce pusese pe hârtie până atunci.

— Jacob, viața a fost dură cu fata aceea, dar ea avea curaj cât să ajungă pentru o armată întreagă.

Jacob își retrase limba și-și mușcă buza inferioară.

— N-am făcut niciodată dragoste. Din cauza unui lucru rău care i se întâmplase pe când era fetiță, dorea să mai aștepte. Să aștepte până când ne puteam permite să ne căsătorim.

Folosind două stiluri de hașurare, Jacob începu să dea substanță carenei navei.

— Uneori credeam că n-o să pot să aștept, dar până la urmă am reușit. Pentru că ea mi-a dăruit multe alte lucruri, iar ceea ce mi-a dăruit ea era de o mie de ori mai mult decât ar fi

putut să-mi dea o mie de fete. Tot ce dorea ea era dragoste cu respect, respectul era foarte important pentru ea, iar eu i l-am oferit. Nu știu ce-a văzut ea la mine. Dar i-am oferit respect.

Creionul șușotea pe hârtie.

— S-a ales cu patru gloanțe în piept și în abdomen. Fata mea dragă, care n-a făcut rău nimănui…

Creionul care se mișca îi oferea consolare lui Jacob. Vedeam cum găsea consolare în creație.

— Jacob, l-am ucis pe cel care a omorât-o. Dacă aș fi ajuns cu două minute mai devreme, aș fi putut să-l ucid înainte s-o omoare.

Creionul ezită, dar apoi își continuă mișcarea.

— Eu și fata mea suntem destinați să fim veșnic împreună. Avem un cartonaș de la o ghicitoare care spune asta. Și vom fi… veșnic. Momentul de aici, de acum, e doar o pauză între primul act și cel de-al doilea.

Poate că Jacob avea convingerea că Dumnezeu îi va ghida mâna și-i va arăta barca și locul precis de pe ocean în care suna clopotul, astfel încât să știe, în cele din urmă, când îi va veni timpul să plece plutind.

— Cenușa fetei mele n-a fost împrăștiată pe mare. Mi-au dat-o mie, într-o urnă. Un prieten al meu, din orașul meu natal, o păstrează în loc sigur.

În timp ce creionul șușotea, Jacob murmură:

— Ea poate să cânte.

— Dacă avea vocea la fel de frumoasă pe cât îi era figura, atunci trebuie să fi fost tare plăcută. Ce cânta?

— Ceva frumos. Doar pentru mine. Când venea întunericul.

— Cânta ca să te adoarmă.

— Când mă trezeam și întunericul nu plecase încă, iar întunericul părea atât de mare, atunci ea cânta ușor și făcea iarăși întunericul mic.

Acesta este lucrul cel mai bun pe care-l putem face unul pentru celălalt: să faci întunericul mic.

— Jacob, mi-ai povestit mai devreme despre cineva numit N-a-fost-niciodată.

— El e N-a-fost-niciodată și nouă nu ne pasă.

— Ai spus că a venit să te vadă când erai „plin de întuneric”.

— Jacob era plin de întuneric și N-a-fost-niciodată a zis: „Lasă-l să moară”.

— „Plin de întuneric” înseamnă că erai bolnav. Foarte bolnav. Cine era omul care a zis că trebuie să te lase să mori? Era doctor?

— El era N-a-fost-niciodată. Asta era. Și nouă nu ne pasă.

Am privit liniile grațioase care apăreau dintr-un creion simplu, ținut de degetele butucănoase ale mâinii scurte și late.

— Jacob, îți amintești figura lui N-a-fost-niciodată?

— Cu mult timp în urmă, spuse el, clătinând din cap. Cu mult timp în urmă.

Cataracte de zăpadă căzută orbiseră ochiul ferestrei.

În prag, Romanovici arătă cu degetul ceasul său de mână și ridică din sprâncene.

Ne rămăsese puțin din timpul prețios, dar nu-mi trecea prin minte unde aș putea să-l petrec mai bine decât aici, unde fusesem trimis prin intermediul Justinei, cea care fusese cândva moartă.

Intuiția îmi generă o întrebare care mi se păru importantă:

— Jacob, știi cum mă cheamă, cunoști numele meu întreg?

— Odd Thomas în persoană.

— Da. Numele meu de familie e Thomas. Știi care-i numele tău de familie?

— Numele ei.

— Corect. Este și numele mamei tale.

— Jennifer.

— Acesta e prenumele, așa cum e Jacob.

Creionul se opri din mișcare, de parcă amintirea mamei sale devenise atât de vie, încât nu mai rămăsese liberă nicio parte a minții sau sufletului său ca săi ghideze desenul.

— Jenny, zise el. Jenny Calvino.

— Deci tu ești Jacob Calvino.

— Jacob Calvino, confirmă el.

Intuiția îmi spusese că numele era revelator, dar numele nu însemna nimic pentru mine.

Creionul se mișcă din nou, iar ambarcațiunea căpătă mai departe formă, nava din care fusese împrăștiată cenușa lui Jenny Calvino.

Ca și în timpul vizitei mele precedente, pe masă se afla un al doilea bloc de desen, închis. Cu cât încercam mai mult – și dădeam greș – să mă gândesc la niște întrebări cu care să extrag informații vitale de la Jacob, cu atât atenția îmi era atrasă mai mult de blocul de desen.

Dacă aș fi cercetat al doilea bloc de desen fără permisiune, Jacob ar fi considerat curiozitatea mea drept o violare a intimității sale. Ar fi fost jignit și s-ar fi retras în sine din nou și de atunci nu mi-ar mai fi oferit nimic.

Pe de altă parte, dacă îi ceream să-mi arate blocul de desen și ar fi refuzat să-mi dea voie să-l văd, calea investigației ar fi fost blocată.

Numele de familie al lui Jacob nu fusese revelator, cum crezusem că va fi, dar nu credeam că intuiția mă înșelase și de data asta. Blocul de desen părea că lucește, că plutește deasupra mesei, era lucrul cel mai plin de viață din încăpere, era ultrareal.

Am tras blocul în fața mea, iar Jacob fie că nu băgă de seamă, fie că nu se sinchisi.

Când am întors coperta, am găsit un desen al singurei ferestre a încăperii în care mă aflam. Pe geam se apăsa un caleidoscop de oase, iar Jacob îl redase în cele mai mici amănunte.

Simțind că am găsit ceva alarmant, Romanovici făcu un pas în încăpere.

Am ridicat un braț, ca să-l avertizez să se oprească, dar am ridicat desenul astfel încât să-l poată vedea.

Când am întors pagina, am găsit o altă reprezentare a fiarei, la aceeași fereastră, dar de data asta oasele alcătuiau un model diferit de primul.

Fie făptura aceea se ținuse de fereastră suficient de mult timp pentru ca Jacob s-o deseneze în cele mai mici detalii – lucru de care mă îndoiesc –, fie Jacob avea o memorie fotografică.

Al treilea desen era al unei siluete îmbrăcate într-o rasă, care purta un colier din dinți și oase omenești: Moartea, așa cum o văzusem în clopotniță, cu mâini albe și fără față.

Eram pe cale să-i arăt desenul lui Romanovici, când trei *bodachi* intrară pe furiș în cameră, iar eu am închis blocul de desen.

CAPITOLUL 43

Fie pentru că nu erau interesate de mine, fie pentru că se prefăceau că nu sunt interesate de mine, dar cele trei siluete sinistre se strânseră în jurul lui Jacob.

Mâinile lor fără degete erau la fel de lipsite de amănunte ca trupurile și fețele lor. Dar sugerau mai degrabă labe – sau extremitățile cu membrană ale amfibienilor – decât mâini.

În timp ce Jacob lucra, fără să fie conștient de prezența vizitatorilor fantomatici, aceștia păreau că-i mângâie pieptul. Tremurând de aţâţare, spectrele urmăreau curba gâtului său gros și-i masau umerii solizi.

Bodachii păreau să perceapă această lume cu unele simțuri – dacă nu chiar cu toate cele cinci simțuri obișnuite – poate și cu un al șaselea simț propriu lor, dar nu aveau nicio influență asupra lucrurilor de aici. Dacă o sută de *bodachi* ar fi trecut în mare grabă, în haită compactă, n-ar fi scos niciun sunet, n-ar fi produs nici cel mai ușor curent.

Păreau să se înfioreze la o radiație emisă de Jacob și care era invizibilă pentru mine – poate forța vitală a acestuia – știind că în curând îi va fi smulsă. Când ceva mai târziu urma să apară violența și oroarea ce-i atrăseseră aici, *bodachii* aveau să tremure, să se zbată și leșine în extaz.

Avusesem în alte dăți motive să bănuiesc că *bodachii* ar putea să nu fie spirite. Mă întreb uneori dacă nu sunt călători în timp care se întorc în trecut în trupuri virtuale, nu fizice.

Dacă lumea noastră curentă, barbară, parcurge o spirală ascendentă a corupției și brutalității, atunci descendenții noștri vor deveni atât de plini de cruzime și atât de perverși din punct de vedere moral, încât ar putea să călătorească prin timp ca să ne privească suferind, ca să asiste cuprinși de orgasm la băile de sânge din care se trage civilizația lor bolnavă.

De fapt, asta ar însemna doar câțiva pași în jos față de fascinația din prezent a publicului pentru reportaje despre

dezastre de pretutindeni, articole despre crime sângeroase și colportarea neîncetată de teamă care alcătuiește știrile de la televizor.

Acești descendenți ai noștri vor arăta în mod sigur la fel ca noi și ar putea să fie confundați cu noi, dacă ar călători aici în trupurile lor adevărate. Iar această siluetă târâtoare de *bodach,* trupul virtual, ar fi o reflecție a sufletelor lor bolnave, deformate.

Unul dintre cei trei *bodachi* umbla în patru labe prin încăpere, apoi sări pe pat, părând că adulmecă cearșafurile.

Un alt *bodach* se strecură printr-o crăpătură de sub ușa băii, de parcă ar fi fost un fum purtat de un curent de aer. Nu știu ce a făcut acolo, dar sunt convins că nu avusese nevoie de oliță.

Bodachii nu trec prin ziduri și uși închise, așa cum pot morții care zăbovesc în lumea aceasta. Au nevoie de o crăpătură, de o despicătură, de o gaură de cheie.

Deși nu au masă și nu pot fi afectați de gravitație, *bodachii* nu pot zbura. Urcă și coboară scările sărind câte trei, patru trepte deodată, dar nu alunecă prin aer precum fantomele din filme. I-am văzut gonind în haite cuprinse de nebunie, iuți ca niște pantere, dar viteza lor era restrânsă de conturile terenului.

Păreau să fie legați de unele reguli ale lumii noastre – nu de toate.

Romanovici zise, din prag:

— E ceva în neregulă?

Am clătinat din cap și am făcut un gest subtil – trage fermoarul la gură – pe care orice bibliotecar adevărat l-ar fi înțeles de îndată.

Deși îi urmăream pe furiș pe *bodachi,* mă prefăceam că-s interesat doar de desenul lui Jacob care reprezenta o barcă pe mare.

În toată viața mea întâlnisem doar o singură persoană care putea să vadă *bodachii,* un băiat englez de șase ani. La câteva clipe după ce vorbise cu voce tare despre prezența lor întunecată – în auzul lor – fusese strivit de un camion scăpat

de sub control.

Conform medicului legist din Pico Mundo, șoferul camionului suferise un infarct grav și se prăbușise pe volan.

Da, bine. Și soarele răsare în fiecare dimineață din întâmplare, iar faptul că după apus urmează întuneric se explică printr-o simplă coincidență.

După ce *bodachii* plecară din camera cu numărul 14, i-am spus lui Romanovici:

— Timp de un minut n-am fost singuri aici.

Am deschis blocul de desen la al treilea desen și am privit Moartea fără figură, împodobită cu dinți omenești. Următoarele pagini erau albe.

Când am împins blocul către Jacob și m-am uitat către acesta, Jacob nu se uită la blocul de desen, ci rămase concentrat asupra lucrului său.

— Jacob, unde ai văzut făptura aceasta?

El nu-mi răspunse, iar eu am sperat că nu mă părăsise din nou.

— Jake, am văzut și eu făptura aceasta. Chiar azi. În vârful clopotniței.

Jacob își înlocui creionul cu altul și-mi zise:

— A venit aici.

— În camera asta, Jake? Când a venit aici?

— A venit de multe ori.

— Și ce-a făcut aici?

— L-a privit pe Jacob.

— Doar te-a privit?

Marea începu să curgă din creionul său. Nuanțele și texturile inițiale desenate pe hârtie sugerau că apa avea să fie vălurită, sinistră și întunecată.

— De ce te-a privit? am întrebat eu.

— Știi tu de ce.

— Știu? Cred că am uitat.

— Vrea să fiu mort.

— Ai spus mai devreme că N-a-fost-niciodată te vrea mort.

— El e N-a-fost-niciodată, iar nouă nu ne pasă.

— Desenul acesta, silueta asta cu glugă – el e N-a-fost-

niciodată?

— Nu mi-e frică de el.

— El e cel care a venit să te vadă când erai bolnav, atunci când erai plin de întuneric?

— N-a-fost-niciodată a zis: „Lasă-l să moară”, dar ea nu l-a lăsat pe Jacob să moară.

Fie că Jacob vedea spirite, ca și mine, fie personajul acela al morții nu era un spirit, așa cum nu fusese nici cimitirul umblător.

Încercând să stabilesc care era adevărul, am întrebat:

— Mama ta l-a văzut pe N-a-fost-niciodată?

— Ea a spus „vino”, iar el a venit imediat.

— Unde erai când a venit?

— Unde toți purtau alb și pantofi care scârțâiau și foloseau ace pentru medicamente.

— Deci erai într-un spital și N-a-fost-niciodată a venit. Dar a venit îmbrăcat într-o rasă neagră cu glugă, cu un colier din dinți omenești?

— Nu. Nu așa, nu atunci, de mult, ci numai acum.

— Și avea o figură, nu-i așa?

Cu nuanțe diferite, marea căpătă formă, plină de propriul întuneric, dar luminată de reflectarea cerului.

— Jacob, personajul avea față atunci, cu mult timp în urmă?

— Față și mâini, iar ea a zis „Ce-i cu tine?” și N-a-fost-niciodată a zis „Ce-i rău cu el?” și ea a zis „Doamne, Doamne, ți-e teamă să-l atingi” și el e zis „Nu fi furioasă din cauza asta”.

Jacob ridică apoi creionul de pe hârtie, pentru că mâna începuse să-i tremure.

Emoția din glasul său fusese intensă. Către sfârșitul discursului, defectul său de vorbire devenise mai puternic.

Îngrijorat că aveam să-l fac să se retragă în sine dacă insistam, i-am lăsat timp să se liniștească.

Când mâna încetă să îi tremure, Jacob reveni la crearea mării.

— Jake, mi-ai fost de mare ajutor. Mi-ai devenit prieten și

știu că nu-i ușor pentru tine, dar te iubesc pentru că-mi ești un asemenea prieten.

El se uită pe furiș la mine, apoi își îndreptă din nou privirea spre hârtia de desen.

— Jake, vrei să desenezi ceva deosebit pentru mine? Vrei să desenezi fața lui N-a-fost-niciodată, așa cum arăta cu mult timp în urmă?

— Nu pot, spuse el.

— Sunt sigur că ai o memorie fotografică. Asta înseamnă că-ți amintești tot ce ai văzut, în cele mai mici amănunte, chiar dacă a fost cu mult timp înainte de ocean, de clopot și de plecatul plutind.

M-am uitat la peretele cu multe portrete ale mamei sale.

— Așa cum îți amintești figura mamei tale. Jake, am dreptate? Îți amintești tot ce-a fost cu mult timp în urmă, îți amintești limpede, ca și cum l-ai fi văzut cu o oră în urmă?

— Doare, zise el.

— Ce doare, Jake?

— Totul, atât de limpede.

— Sunt convins că-i așa. Știu că doare. Fata mea a dispărut de șaisprezece luni, iar eu o văd mai limpede cu fiecare zi.

Jacob desena, iar eu am așteptat.

Apoi i-am zis:

— Știi câți ani aveai când ai fost în spital?

— Șapte. Aveam șapte ani.

— Vrei să-mi desenezi figura lui N-a-fost-niciodată de pe vremea când ai fost în spital, pe când aveai șapte ani?

— Nu pot. Ochii mei erau caraghioși atunci. Ca o fereastră cu ploaie și nimic nu se vede limpede prin ea.

— Vederea ta era neclară în ziua aceea?

— Neclară.

— Cred că din cauza bolii, am spus eu, părăsit de speranță. Cred că era neclar…

Am întors paginile blocului de desen la al doilea desen, cel al caleidoscopului de oase de la fereastră.

— Cât de des ai văzut făptura asta, Jake?

— Au fost mai multe. Diferite.

— De câte ori a fost la fereastră?

— De trei ori.

— Doar de trei ori? Când?

— De două ori ieri. Apoi când m-am trezit din somn.

— Când te-ai trezit în dimineața asta?

— Da.

— Și eu le-am văzut, i-am spus eu. Nu-mi dau seama ce sunt. Jake, ce crezi că sunt?

— Câinii lui N-a-fost-niciodată, spuse el, fără ezitare. Nu mi-e frică de ei.

— Câini? Nu văd câini…

— Nu câini, ci ca niște câini, îmi explică el. Ca niște câini răi. I-a învățat să ucidă, iar el îi trimite și ei ucid.

— Câini de atac, am zis eu.

— Nu mi-e frică și nu-mi va fi.

— Ești un tânăr curajos, Jacob Calvino.

— Ea a spus… a spus „nu-ți fie frică, nu ne-am născut să ne fie frică tot timpul, ne-am născut să fim fericiți, copiii râd de orice, ne-am născut fericiți și ca să facem o lume mai bună”.

— Îmi doresc să o fi cunoscut pe mama ta.

— Ea spunea că oricine… oricine, chiar dacă-i bogat sau sărac, dacă-i cineva mare sau un nimeni – toată lumea are un har.

Pe figura sa se așternu pacea, când rosti cuvântul *har*.

— Știi ce e un har?

— Da.

— Un har e un lucru pe care l-ai primit de la Dumnezeu, pe care îl folosești ca să faci o lume mai bună sau să nu-l folosești, trebuie să alegi.

— Cum e arta ta, am spus eu. Ca desenele tale minunate.

— Precum clătitele tale, spuse el.

— Aha, știi că fac clătite.

— Clătitele alea sunt un har.

— Mulțumesc, Jake. Drăguț din partea ta, am spus eu, am închis blocul de desen și m-am ridicat de pe scaun. Acum trebuie să plec, dar mi-ar plăcea să revin, dacă ești de acord.

— Sunt de acord.

— O să te simți bine?

— Da, mă asigură el.

M-am dus lângă el, i-am pus mâna pe umăr și am privit desenul din perspectiva lui.

Jacob reda lucrurile splendid, dar nu era doar atât. Înțelegea calitatea luminii, înțelegea faptul că lumina exista chiar și în întuneric, înțelegea frumusețea luminii și necesitatea ei.

În fereastră, deși crepusculul iernii avea să vină abia peste câteva ore, majoritatea luminii fusese înlăturată de pe cerul bântuit de furtună. Ziua devenise deja întunecată.

Ceva mai devreme, Jacob mă avertizase că întunericul va veni odată cu întunericul. Poate că nu trebuia să sperăm că moartea avea să aștepte să se facă noapte pe deplin. Poate că bezna acelei false înserări era suficient de întunecoasă.

CAPITOLUL 44

Când am ieșit din camera cu numărul 14, după ce-i promisesem lui Jacob că o să mă întorc, Rodion Romanovici îmi zise:

— Domnule Thomas, modul în care l-ai interogat pe tânărul acela nu a fost cel pe care l-aș fi folosit eu.

— Da, domnule, dar călugărițele interzic cu severitate smulgerea unghiilor cu cleștele.

— Mda, chiar și călugărițele greșesc câteodată. Voiam să spun că ai scos informații de la el pe cât a fost cu putință. Sunt impresionat.

— Nu știu, domnule. Mă apropii de ceea ce mă interesează, dar n-am ajuns încă acolo. Jacob are cheia. Am fost trimis la el pentru că are cheia.

— De cine ai fost trimis?

— De cineva care-i mort și care a încercat să mă ajute prin intermediul lui Justine.

— Prin intermediul fetei care a fost înecată și pe care ai menționat-o anterior, cea care a fost moartă și a reînviat.

— Da, domnule.

— Am avut dreptate în privința ta, spuse Romanovici. Complex, complicat, chiar încâlcit.

— Dar inofensiv, l-am asigurat eu.

Sora Angela veni spre noi, fără să-și dea seama că trecea printr-un grup de *bodachi,* împrăștiindu-i.

Călugărița începu să vorbească, iar eu i-am făcut semn să-și tragă fermoarul la gură. Ea își miji ochii de dedițel, pentru că putea să înțeleagă chestia cu *bodachii,* dar nu era obișnuită să i se spună să-și țină gura.

După ce spiritele maligne dispărură în diferite camere, i-am spus:

— Doamnă, sper să mă ajutați. Ce știți despre tatăl lui Jacob?

— Despre tatăl lui? Nimic.

— Credeam că aveți informații despre familiile tuturor copiilor.

— Avem. Dar mama lui Jacob n-a fost niciodată căsătorită.

— Jenny Calvino. Deci era numele ei de fată, nu cel din urma căsătoriei.

— Da. Înainte să moară de cancer, ea a aranjat ca Jacob să fie primit într-o casă a bisericii.

— Cu doisprezece ani în urmă.

— Da. Nu avea familie care să aibă grijă de Jacob. În acte, acolo unde trebuia scris numele tatălui, ea a scris – îmi pare rău că trebuie să spun asta – „necunoscut".

— N-am întâlnit-o niciodată pe doamna Calvino, dar puținul pe care-l știu despre ea mă face să nu cred că a dus o viață atât de plină de promiscuitate, încât să nu știe cine era tatăl copilului ei.

— Oddie, e o lume a întristării, pentru că noi o facem să fie astfel.

— Am aflat câteva lucruri de la Jacob. A fost foarte bolnav pe când avea șapte ani, nu-i așa?

Călugărița dădu din cap.

— E scris în dosarul său medical. Nu sunt sigură, dar cred că a avut un soi de infecție a sângelui. Aproape că a murit.

— Din cele spuse de Jacob, cred că Jenny l-a chemat pe tatăl lui la spital. N-a fost o reuniune călduroasă și plăcută de familie. Dar numele individului… ar putea să fie cheia la tot ce se întâmplă.

— Jacob nu cunoaște numele?

— Nu cred că mama lui i l-a spus vreodată. Dar cred că domnul Romanovici îl cunoaște.

Surprinsă, sora Angela întrebă:

— Îl știți, domnule Romanovici?

— Dacă îl știe, n-o să vi-l spună, am zis eu.

Stareța se încruntă:

— Domnule Romanovici, de ce nu vreți să mi-l spuneți?

— Pentru că nu-i în situația de a ne da informații, i-am explicat eu. Dimpotrivă.

— Dar, domnule Romanovici, furnizarea de informații e o

parte fundamentală a meseriei de bibliotecar, insistă sora Angela.

— Nu-i bibliotecar, am zis eu. Pretinde că e bibliotecar, dar dacă îl întrebi, obții mai multe informații despre Indianapolis decât ar fi necesare.

— Nu face rău nimănui să ai cunoștințe suplimentare despre iubitul meu Indianapolis, îmi spuse Romanovici. Adevărul este că și tu îi cunoști numele.

Sora Angela se întoarse spre mine, iarăși surprinsă.

— Oddie, cunoști numele tatălui lui Jacob?

— Bănuiește cine e, zise Romanovici, dar refuză să creadă ceea ce bănuiește.

— Oddie, e adevărat? De ce refuzi să crezi?

— Pentru că domnul Thomas îl admiră pe omul pe care-l bănuiește. Și pentru că, dacă bănuiala sa e corectă, s-ar putea să înfrunte o putere cu care nu poate lupta.

— Oddie, există vreo putere cu care nu poți lupta? întrebă sora Angela.

— Lista e lungă, doamnă. Chestia e că trebuie să fiu sigur în privința numelui. Trebuie să înțeleg motivația individului, iar eu n-o înțeleg încă, nu pe deplin. S-ar putea să fie periculos să discut cu el fără să-l înțeleg pe deplin.

Sora Angela se întoarse către rus și zise:

— Domnule, dacă îi veți împărtăși lui Oddie numele și motivele acelui om, îi veți proteja în felul acesta pe copii.

— Nu-i nevoie să cred tot ce-mi spune, am zis eu. Prietenul nostru învești mântat în blană își are planurile sale. Și bănuiesc că va fi nemilos, ca să și le îndeplinească.

Maica stareță zise, cu glasul plin de dezaprobare:

— Domnule Romanovici, v-ați prezentat acestei comunități ca fiind un simplu bibliotecar, dornic să-și îmbogățească credința.

— Soră, o contrazise el, n-am spus niciodată că-s un tip simplu. E adevărat însă că-s un om credincios. Și care credință e atât de sigură, încât nu trebuie îmbogățită niciodată?

Călugărița se uită la el o clipă, apoi se întoarse din nou la mine.

— E un tip tare ciudat!

— Da, doamnă.

— L-aș arunca afară, în zăpadă, dacă n-ar fi un lucru tare necreștinesc – și cred că după un minut am putea să discutăm cu el prin ușă.

— Soră, nu cred că am putea.

— Nici eu nu cred.

— Dacă puteți să-mi găsiți un copil care a fost cândva mort, dar care poate să vorbească, aș putea afla tot ce trebuie să știu fără a apela la domnul Romanovici, i-am reamintit eu.

Fața stareței se lumină.

— Asta venisem să-ți spun, înainte să începem să discutăm despre tatăl lui Jacob. Există o fată numită Flossie Bodenblatt…

— Nici vorbă să existe așa ceva, zise Romanovici.

— Flossie, continuă sora Angela, a trecut prin prea multe – dar e o fată cu spirit și a lucrat mult în privința terapiei vorbirii. Acum vocea ei e clară. Era jos, în camera de tratament, dar am adus-o în camera ei. Vino cu mine.

CAPITOLUL 45

Flossie – care avea nouă ani – era la St. Bartholomew de un an. Conform spuselor surorii Angela, fata făcea parte din minoritatea celor care vor putea la un moment dat să părăsească școala și să se descurce singură.

Numele de pe placa de pe ușă erau FLOSSIE și PAULETTE. Flossie ne aștepta singură în cameră.

Zorzoane, volănașe și păpuși împodobeau jumătatea lui Paulette de încăpere. Perne roz și o măsuță de toaletă verde cu roz.

Zona lui Flossie era, prin contrast, simplă, curată, în alb și albastru, împodobită doar cu afișe cu câini.

Numele *Bodenblatt* îmi sugera o origine germană sau scandinavă, dar Flossie avea ten mediteraneean, păr negru și ochi mari, negri.

Nu o mai întâlnisem până atunci sau o văzusem doar de la distanță. Am simțit un nod în piept și mi-am dat seama imediat că se putea să-mi fie mai greu decât mă așteptasem.

Când am sosit, Flossie stătea pe podea, pe covor, răsfoind o carte cu fotografii de câini.

— Scumpo, îi spuse sora Angela, acesta este domnul Thomas, cel care dorește să discute cu tine.

Zâmbetul ei nu era zâmbetul pe care mi-l aminteam din alt loc, din alt timp, dar era destul de asemănător, un zâmbet îndurerat și plăcut.

— Bună ziua, domnule Thomas.

M-am așezat pe podea, în fața ei, cu picioarele încrucișate, și i-am spus:

— Mă bucur să te cunosc, Flossie.

Sora Angela se cățăra pe marginea patului lui Flossie, iar Rodion Romanovici rămase printre păpușile și volănașele lui Paulette, ca un urs care răsturnase mesele, din povestea cu fetița și cei trei urși.

Fetița purta pantaloni roșii și un pulover alb, pe care era

imprimată imaginea lui Moș Crăciun. Avea trăsături fine, nasul cu vârful în sus, bărbia delicată. Putea fi luată drept elf.

Colțul stâng al gurii sale atârna în jos, iar pleoapa stângă era lăsată ușor.

Mâna ei stângă era strânsă într-o gheară, iar fetița ținea brațul acela peste cartea din poala ei, ca și cum n-ar fi avut prea multe întrebuințări pentru mâna aceea în afară de a o ține peste lucruri. Răsfoia paginile cu mâna dreaptă.

Își îndreptă atenția asupra mea. Privirea ei era directă, fără ezitare, plină de încrederea generată de experiențe dureroase – o calitate pe care o mai văzusem, în ochi asemănători.

— Flossie, îți plac câinii?

— Da, dar nu-mi place numele meu.

Dacă avusese cândva dificultăți de vorbire din cauza vătămării creierului, fetița le depășise.

— De ce nu-ți place Flossie? E un nume frumos.

— E un nume de vacă, afirmă ea.

— Mda, am auzit de-o vacă numită Flossie.

— Și sună ca și cum ai scrâșni din dinți.

— Poate că așa e, dacă ai pomenit de asta… Și cum ai vrea să te cheme?

— Christmas, zise ea.

— Vrei să-ți schimbi numele în Christmas?

— Bineînțeles. Tuturor le place Crăciunul.

— Adevărat.

— De Crăciun nu se întâmplă nimic rău. Deci cuiva numit Crăciun nu i se poate întâmpla nimic rău, nu-i așa?

— Bine, s-o luăm de la început. Mă bucur să te cunosc, Christmas Bodenblatt.

— O să-mi schimb și ultima p-p-parte.

— Și ce-ai prefera în loc de *Bodenblatt*?

— Aproape orice. Nu m-am hotărât încă. Mi-ar trebui un nume bun pentru lucrul cu câinii.

— Vrei să fii veterinar când o să crești?

Fetița dădu din cap.

— Vreau, dar nu pot, spuse ea, și arătă spre capul ei, apoi spuse cu o sinceritate groaznică. Am pierdut ceva

deșteptăciune în mașină, în ziua aceea.

— Mie îmi pari foarte deșteaptă, am spus eu, neconvingător.

— Nu. Nu sunt tâmpită, dar nici suficient de deșteaptă să fiu veterinar. Dacă o să lucrez din greu la brațul meu și la piciorul meu, și o să fie mai b-b-bine, atunci aș putea lucra cu un veterinar, știți, să-l ajut când tratează câinii. Să le f-f-fac baie. Să-i tund și alte chestii. Pot să fac multe pentru câini.

— Presupun că-ți plac câinii.

— Oh, iubesc câinii.

Când vorbea despre câini, fetița părea că radiază, bucuria făcea ca ochii ei să pară mai puțin îndureraţi decât fuseseră.

— Am avut un câine, spuse ea. A fost un câine bun.

Intuiția mă avertiză că întrebarea pe care aveam s-o pun despre câinele ei putea să ne ducă în locuri în care n-aș fi îndurat să merg.

— Domnule Thomas, ați venit să discutăm despre câini?

— Nu, Christmas. Am venit să-ți cer o favoare.

— Ce favoare?

— Știi, chestia amuzantă e că nu-mi amintesc. Christmas, poți să aștepți un pic?

— Sigur. O să mă uit în cartea asta cu câini.

M-am ridicat în picioare și am spus:

— Soră, putem să discutăm puțin?

Eu și maica stareță ne-am dus în celălalt capăt al încăperii, iar rusul, convins că nu-l pot izgoni, ni se alătură.

Am spus, aproape în șoaptă:

— Doamnă… ce s-a întâmplat cu fata asta? Prin ce-a trecut?

— Nu discutăm povestea copiilor cu oricine, spuse ea, aruncând o privire plină de înțeles către rus.

— Sunt multe lucruri, zise Romanovici, dar nu sunt flecar.

— Nici bibliotecar, zise sora Angela.

— Doamnă, există posibilitatea ca fata asta să mă ajute să înțeleg ce urmează să se întâmple – și să ne salveze pe toți. Dar… mi-e teamă.

— De ce, Oddie?

— De ceea ce a îndurat fata.

Sora Angela medită un timp, apoi zise:

— Locuia cu părinții și cu bunicii ei, în aceeași casă. Vărul ei a venit într-o seară. Un tip de nouăsprezece ani. Un băiat cu probleme, drogat cu ceva.

Știam că sora nu era naivă, dar nu voiam s-o aud spunând ceea ce avea să spună. Am închis ochii.

— Vărul ei i-a împușcat pe toți. Bunici și părinți. Apoi a petrecut ceva timp… sodomizând-o pe fată. Ea avea șapte ani.

Călugărițele astea sunt demne de admirație. Se îmbracă în alb și se vâră în murdăria lumii, scoțând din ea ceea ce-i prețios, și o curăță pe cât se poate. Se vâră iar și iar în murdăria lumii, cu ochii deschiși, și întotdeauna sunt pline de speranță, fără să arate vreodată dacă le e teamă.

— Când drogurile și-au terminat efectul, individul și-a dat seama că o să fie prins, așa că a acționat ca un laș. S-a dus în garaj, a fixat un furtun la capătul țevii de eșapament și a deschis fereastra doar cât să strecoare furtunul în mașină. Și a luat fata în mașină, cu el. N-a vrut s-o lase doar pe cât era de vătămată, a vrut s-o ia cu el.

Nu există nicio limită în tânguirea răzvrătirii fără logică, în ridicarea sinelui deasupra tuturor, în narcisismul care vede fața oricărei autorități doar în oglindă.

— Apoi i s-a făcut frică și a fugit, continuă sora Angela. A lăsat fata singură în mașină și s-a dus în casă, să sune la 911. Le-a spus polițiștilor că a încercat să se sinucidă și că-l ard plămânii. Nu mai putea să respire și avea nevoie de ajutor. După care s-a așezat și a așteptat ambulanța.

Am deschis ochii, să capăt tărie din ochii ei.

— Doamnă, o dată în noaptea trecută și o dată astăzi, cineva din Cealaltă Parte, cineva pe care-l cunosc, a încercat să ia legătura cu mine prin Justine. Cred că voia să mă avertizeze în legătură cu ce se va întâmpla.

— Înțeleg. Cred că înțeleg. Nu, nu pricep. Dumnezeu să mă ajute, accept că-i așa. Spune mai departe.

— Pot să fac un anumit lucru cu o monedă, cu un breloc atârnat de un lanț, cu orice lucru lucitor. Am învățat de la un

prieten iluzionist. Pot provoca o hipnoză ușoară.

— Cu ce scop?

— Un copil care a fost mort și a reînviat este, probabil, un soi de punte între această lume și următoarea. Fetița, relaxată, cufundată într-o hipnoză slabă, poate fi o voce pentru persoana aceea din Cealaltă Parte, care n-a putut să-mi vorbească prin Justine.

Figura surorii Angela se înnegură.

— Dar biserica descurajează interesul față de ocultism. Și cât de traumatică va fi experiența asta pentru copil?

Am tras aer puternic în piept, apoi am expirat.

— N-o să fac asta, soră. Voiam doar să înțelegeți că se poate ca făcând asta să aflu ce urmează să se întâmple. Așa că ar trebui s-o fac. Dar sunt prea slab, sunt speriat și sunt slab.

— Oddie, nu ești slab. Știu foarte bine.

— Nu, doamnă. Am dat greș. Nu pot să fac asta… cu Christmas, care are sufletul plin de câini. E prea mult.

— Există în treaba asta ceva ce eu nu pricep, zise starețа. Ce nu știu?

Am clătinat din cap. Nu știam cum să-i explic.

După ce-și luă haina căptușită cu blană de pe patul lui Paulette, Romanovici spuse, într-o șoaptă răgușită:

— Soră, știți că domnul Thomas a pierdut pe cineva care-i era foarte drag.

— Da, domnule Romanovici, știu, răspunse călugărița.

— Domnul Thomas a salvat mulți oameni în ziua aceea, dar n-a fost în stare s-o salveze pe ea. Era o fată cu părul negru și cu ochi negri, iar pielea ei era ca a acestei fete.

Rusul făcuse niște legături care puteau fi făcute doar dacă știa mult mai multe despre pierderea mea decât ce se scrisese în presă.

Ochii săi, care fuseseră imposibil de citit anterior, rămăseseră tot fără de poveste. Cartea sa rămăsese închisă.

— Numele ei era Bronwen Llewellyn, spuse Romanovici, dar ei nu-i plăcea prenumele său. Avea impresia că Bronwen suna ca un nume de elf. Își spunea Stormy.

Individul nu mă mai uluia. Mă zăpăcea complet.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Ea își spunea Stormy, așa cum Flossie își spune Christmas, continuă rusul. Stormy a fost abuzată în copilărie de către tatăl ei adoptiv.

— Nimeni nu știe asta, am protestat eu.

— Domnule Thomas, nu-s mulți care știu. Dar câțiva asistenți sociali știu. Stormy n-a suferit vătămări fizice grave, nici retardare mintală. Dar, după cum vedeți, soră Angela, paralelele existente fac ca sarcina să fie foarte dificilă pentru domnul Thomas.

Da, foarte dificilă. Foarte dificilă. Și, ca un semn al faptului că treaba era foarte dificilă, nu mi-a venit în minte nicio vorbă de spirit, nici măcar un strop de umor plin de amărăciune, nicio glumă acră.

— Să vorbești cu cea pe care ai pierdut-o, prin intermediul cuiva care îți reamintește de ea… e prea mult, concluzionă Romanovici. Ar fi prea mult pentru oricine. Odd știe că folosirea fetei pentru a lua legătura cu un spirit va fi traumatizantă pentru ea, dar își spune că trauma e acceptabilă, dacă pot fi salvate vieți. Dar pentru că fata este ceea ce este, este *cum* este, nu poate să meargă mai departe. Fata este nevinovată, așa cum a fost și Stormy, iar el nu poate să se folosească de o persoană nevinovată.

Am spus, în timp ce-o priveam pe Christmas, cu cartea ei cu câini:

— Soră, dacă aș folosi-o ca punte între cei vii și cei morți… ce s-ar întâmpla dacă asta îi va aduce în minte amintirea morții pe care a uitat-o? Și dacă după ce mi-am terminat treaba, ea va rămâne cu câte un picior în fiecare lume și nu va mai fi în întregime aici, nu va mai cunoaște pacea în această lume? A fost deja folosită ca și cum ar fi fost doar un lucru, a fost folosita și aruncată. Nu mai poate fi folosită, indiferent ce justificare ar exista. Nu va mai fi folosita iarăși.

Romanovici scoase din buzunarul interior al hainei ce-i atârna pe braț un portofel lung, ce se desfăcea pe verticala, iar din portofel extrase un carton laminat, pe care nu mi-l arătă imediat.

— Domnule Thomas, dacă ești pregătit să citești un raport de douăzeci de pagini despre mine, făcut de analiști pricepuți din domeniul informațiilor, ai ști tot ce merita știut despre mine, precum și lucruri care n-ar fi interesat-o nici măcar pe mama mea, deși mama mea mă iubea la nebunie.

— Mama dumneavoastră, asasina.

— Exact.

— Poftim? exclamă sora Angela.

— Mama a fost și o pianistă de concert.

— Probabil că a fost și un bucătar de excepție, am zis eu.

— De fapt, de la ea am învățat să fac prăjituri. Domnule Thomas, după ce am citit un raport de douăzeci de pagini despre tine, am crezut că știu totul despre tine, dar s-a dovedit că știam puține lucruri care contau. Printre acestea, nu mă refer numai la… darul tău. Sunt convins că nu știi ce fel de om ești.

Deși nu-mi imaginasem că rusul putea fi un medicament împotriva melancoliei, individul se dovedi a fi eficient în provocarea bunei dispoziții.

— Domnule, tatăl dumneavoastră cu ce se ocupa? l-am întrebat eu.

— Pregătea oamenii pentru moarte, domnule Thomas.

N-o mai văzusem până atunci pe sora Angela cu gura căscată.

— Deci e o afacere de familie. De ce ați spus atât de direct că mama dumneavoastră e o asasină?

— Pentru că, vezi tu, din punct de vedere tehnic un asasin este unul care acționează doar împotriva țintelor plasate sus din punct de vedere politic.

— În timp ce un antreprenor de pompe funebre nu-i atât de selectiv.

— Domnule Thomas, un antreprenor de pompe funebre nu-i lipsit de discernământ.

Dacă sora Angela nu se uita des la meciurile de tenis, a doua zi avea s-o doară gâtul.

— Domnule, pun pariu că tatăl dumneavoastră era și maestru la șah.

— A câștigat campionatul național o singură dată.

— Era prea ocupat cu meseria sa de antreprenor de pompe funebre.

— Nu. Din nefericire, s-a ales cu o condamnare la cinci ani de închisoare exact în momentul în care era în cea mai bună formă de șahist.

— Păcat.

În timp ce Romanovici îmi dădea cartea de identitate laminată și cu fotografie, cu hologramă inserată, pe care o scosese din portofel, îi spuse surorii Angela:

— Toate acestea au fost în vremea vechilor soviete, iar eu m-am spovedit și am ispășit. Sunt de multă vreme de partea adevărului și dreptății.

Am spus, citind de pe cartea de identitate:

— Agenția Națională de Securitate.

— Exact, domnule Thomas. După ce te-am privit discutând cu Jacob și cu fetița de aici, am decis să am încredere în tine.

— Trebuie să fiți atentă, soră, am avertizat-o eu. S-ar putea să vrea să spună că e un om de încredere.

Călugărița dădu din cap, dar nu păru mai puțin perplexă.

— Trebuie să discutăm undeva, mai în particular, zise Romanovici.

I-am înapoiat legitimația de la NSA și am spus:

— Vreau să schimb câteva cuvinte cu fetița.

De îndată ce m-am așezat pe podea, lângă Christmas, fetița își ridică privirea din carte și zise:

— Îmi plac pisicile, d-d-dar nu sunt câini.

— Bineînțeles că nu-s, am aprobat-o eu. N-am văzut niciodată un grup de pisici suficient de puternice ca să tragă o sanie.

Fetița chicoti, imaginându-și pisici înhămate la o sanie.

— Și n-am văzut niciodată o pisică fugind după o minge de tenis.

— Niciodată, fu ea de acord.

— Iar câinilor nu le miroase respirația a șoarece.

— Da.

— Christmas, chiar vrei să lucrezi cu câini într-o zi?

— Sigur că da. Știu că pot să fac multe pentru câini.

— Trebuie să te duci în sala de tratament, să aduni cât mai multă putere în brațul și în piciorul tău.

— Trebuie să aduc totul î-î-înapoi.

— Asta-i ideea.

— Să antrenez c-c-creierul.

— Păstrăm legătura, Christmas. Și când o să crești și o să fii gata să te descurci singură, să știi că am un prieten care o să aibă grijă să primești o slujbă în care să poți face lucruri minunate cu câinii, dacă o să mai dorești asta.

Ochii ei se măriră.

— Lucruri minunate – în ce fel?

— Tu vei decide. Când vei deveni mai puternică și vei crește, să te gândești care-i slujba cea mai minunată pe care o poți avea, legată de câini – și asta o să faci.

— Am avut un câine foarte bun. Se numea F-Farley. A încercat să mă salveze, dar Jason l-a împușcat și pe el.

Fetița vorbea despre grozăvia aceea cu mai puțină lipsă de patimă decât aș fi făcut-o eu. Simțeam că n-o să mă mai pot stăpâni, dacă avea să mai spună un cuvânt despre nenorocirea aceea.

— Într-o zi o să ai toți câinii pe care ți-i vei dori. O să trăiești într-o mare de blană fericită.

Deși nu putea să treacă direct de la Farley la chicotit, fetița zâmbi.

— O mare de blană fericită, repetă ea, savurând sunetul cuvintelor, iar zâmbetul ei deveni mai puternic.

— Ne-am înțeles? am spus eu, întinzând mâna.

Ea se gândi la spusele mele cu solemnitate, apoi dădu din cap și-mi strânse mâna.

— Ne-am înțeles.

— Christmas, ești un negociator foarte bun.

— Oare?

— Sunt epuizat. M-ai făcut praf. Sunt lipsit complet de vlagă. Picioarele îmi sunt obosite, mâinile îmi sunt obosite, până și părul îmi e obosit. Trebuie să trag un somn zdravăn și să mănânc niște budincă.

— Budincă? întrebă ea și chicoti.

— Ești un negociator atât de dur, m-ai obosit atât de tare încât nu mai sunt în stare să mestec. Dinții mei sunt obosiți. De fapt, dinții mei au adormit deja. Pot să mănânc doar budincă.

Fetița rânji și zise:

— Ești caraghios.

— Mi s-a mai spus asta, am asigurat-o eu.

Pentru că trebuia să discutăm într-un loc în care era puțin probabil să intre *bodachii,* sora Angela ne conduse, pe mine și pe Romanovici, la farmacie, unde sora Corrine punea medicamentele de seară în păhărele de hârtie, pe care scrisese numele pacienților. Călugărița fu de acord să ne asigure intimitatea.

După ce ușa se închise în urma surorii Corrine, maica stareță zise:

— Bine. Cine este tatăl lui Jacob și de ce este el atât de important?

Eu și Romanovici ne-am uitat unul la celălalt, apoi am răspuns într-un glas:

— John Heineman.

— Fratele John? întrebă plină de îndoială călugăriță. Ocrotitorul nostru? Cel care ne-a dăruit toată averea sa?

— Doamnă, i-am spus eu, n-ați văzut superscheletul. După ce vezi superscheletul, știi că nu poate fi altcineva decât fratele John. Vrea ca fiul său să moară, poate și toți ceilalți, toți copiii de aici.

CAPITOLUL 46

Rodion Romanovici avea oarecare credibilitate în fața mea din cauza legitimației sale de la Agenția Națională de Securitate și pentru că era caraghios. Poate că era efectul moleculelor de calmante ce hoinăreau prin aerul cu miros de medicamente din farmacie, dar eram tot mai dornic să am încredere în rus.

Conform *hoosierului,* cu douăzeci și cinci de ani înainte de momentul acela, în care eram asediați pe vreme de viforniță, logodnica lui John Heineman, Jennifer Calvino, dăduse naștere copilului lor, Jacob. Nu se știe dacă femeia făcuse vreo ecografie sau alte examinări medicale, oricum, păstrase copilul.

Heineman, care avea atunci douăzeci și șase de ani și era deja un fizician cu realizări semnificative, nu reacționase pozitiv la vestea sarcinii, se simțise prins în capcană. După ce îl văzuse prima oară pe Jacob, negase că ar fi tatăl copilului, își retrăsese propunerea de căsătorie pe care i-o făcuse lui Jennifer Calvino, o îndepărtase pe aceasta din viața sa și nu se mai gândise la ea mai mult decât s-ar fi gândit la un carcinom al celulelor de bază ale epidermei, îndepărtat de un chirurg de pe pielea sa.

Deși chiar pe vremea aceea Heineman dispunea de oarecare avere, Jennifer nu-i ceruse nimic. Ostilitatea bărbatului față de fiul său deformat fusese atât de intensă, încât Jennifer decisese că Jacob ar fi fost mai în siguranță – și mai fericit – dacă n-ar fi avut niciun contact cu tatăl său.

Mama și fiul n-au avut o viață ușoară, dar femeia era devotată copilului și acesta înflori sub îngrijirea ei. Când Jacob împlinise treisprezece ani, mama sa murise, după ce îi asigurase prin intermediul unei organizații de binefacere a bisericii o îngrijire pe toată viața într-o instituție specializată.

Peste ani, Heineman devenise celebru și bogat. Se spune că atunci când cercetările sale l-au condus la concluzia că

structura subatomică a universului sugerează un proiect indiscutabil, fizicianul și-a reexaminat viața și, ca un soi de penitență, și-a donat averea și s-a retras la o mânăstire.

— E un om schimbat, spuse sora Angela. Ca pedeapsă pentru modul în care i-a tratat pe Jennifer și Jacob, a donat totul. Sunt sigură că nu dorește moartea fiului său. A întemeiat această instituție pentru îngrijirea copiilor ca Jacob. Și pentru Jacob însuși.

Romanovici zise, fără să răspundă argumentelor maicii starețe:

— Cu douăzeci și șapte de luni în urmă, Heineman a ieșit din izolare și a început să discute despre cercetările sale curente cu foști colegi – prin telefon sau prin e-mail. Fusese fascinat întotdeauna de ordinea stranie ce se afla sub haosul aparent din natură, iar în timpul anilor săi de izolare, folosind modele pe calculator conform unor proiecte proprii, pe care le prelucrase pe o rețea de douăzeci de supercalculatoare Cray, ajunsese la concluzii care îi permiteau – după cum se exprimase el – „să dovedească existența lui Dumnezeu”.

Sora Angela nu avu nevoie să cugete prea mult ca să găsească punctul slab al unei asemenea afirmații:

— Putem ajunge la credință pe o cale intelectuală, dar în final, Dumnezeu e acceptat prin credință. Dovezile sunt pentru lucruri ale acestei lumi, lucruri din timp și ale timpului, nu de dincolo de timp.

Romanovici continuă:

— Din cauză că unii dintre savanții cu care Heineman a discutat erau angajați ai Agenției Naționale de Securitate, și pentru că aceștia au recunoscut riscurile legate de cercetările lui și de anumite utilizări în domeniul apărării, ne-au anunțat pe noi. De atunci, am avut întotdeauna unul dintre noi în casa de oaspeți. Eu sunt ultimul dintre aceștia.

— Din anumite motive, ați fost suficient de alarmați ca să introduceți un alt agent ca aspirant, care acum este novice, fratele Leopold.

Vălul surorii Angela păru că înțepenește de dezaprobare.

— Ați adus un om care a depus un jurământ fals lui

Dumnezeu?

— Soră, n-am intenționat să treacă de aspirantură. Doream să petreacă aici câteva săptămâni, pătrunzând mai profund în comunitate decât poate să pătrundă un oaspete. După cum s-a dovedit, agentul nostru era un om care căuta o viață nouă și care a găsit-o. L-am pierdut în favoarea voastră – deși simte că ne este dator cu ceva ajutor, atât cât îi permite jurământul său.

Călugărița se încruntă mai impunător decât o făcuse vreodată.

— Domnule Romanovici, cred, mai mult decât oricând, că ești un individ dubios.

— Fără îndoială că aveți dreptate. Oricum, ne-am alarmat când fratele Constantine s-a sinucis – pentru că, după aceea, Heineman a încetat imediat să mai dea telefoane și să trimită e-mailuri vechilor săi colegi, iar de atunci n-a mai comunicat cu cineva din afara abației St. Bartholomew.

— Poate că sinuciderea l-a făcut să-și înlocuiască cercetarea cu rugăciuni și meditație, sugeră sora Angela.

— Nu credem că s-a întâmplat așa, o contrazise sec Romanovici.

— Doamnă, și fratele Timothy a fost asasinat. Nu există nicio îndoială. Am găsit cadavrul.

Deși acceptase deja ideea că fratele fusese ucis, confirmarea acestei idei o zgudui.

— Dacă acest lucru vă poate ajuta să acceptați situația în care ne aflăm, îi spuse Romanovici starețeii, atunci aflați că noi credem că Heineman ar putea să nu fie conștient pe deplin de violența pe care a slobozit-o.

— Dar, domnule Romanovici, dacă doi oameni au murit și ceilalți sunt amenințați să aibă aceeași soartă, cum de Heineman nu-i conștient?

— Din câte îmi amintesc, sărmanul doctor Jekyll nu și-a dat seama de la început că tentativa sa de a se elibera de toate impulsurile negative l-a creat pe domnul Hyde, a cărui natură era răul pur, nestăpânit de bunătatea doctorului.

Am spus, având în minte imaginea superscheletului care

ataca mașina de teren:

— Făptura din zăpadă nu era doar partea întunecată a personalității umane. Nu exista nimic omenesc în ea.

— Nu era partea întunecată, mă aprobă Romanovici. Poate că a fost *creată* de partea sa întunecată.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Domnule Thomas, nu suntem siguri. Dar eu cred că trebuie să aflăm despre ce-i vorba – și cât mai iute. Vi s-a dat o cheie universală.

— Da.

— De ce, domnule Thomas?

— Fratele Constantine este unul dintre morții care zăbovește în lumea asta. Mi s-a dat o cheie ca să pot intra în orice loc de pe această proprietate în care el s-ar fi manifestat ca un poltergeist. Am încercat… să-l sfătuiesc să treacă în cealaltă lume.

— Domnule Thomas, duci o viață interesantă.

— Nici dumneavoastră nu vă plictisiți, domnule.

— Ți s-a permis chiar și accesul în Cușca lui John.

— Ne-am întâlnit, domnule. Face prăjituri bune.

— Aveți o afinitate culinară.

— Se pare că toți avem, domnule.

Sora Angela clatină din cap.

— Eu nu pot nici măcar să fierb apă.

Romanovici apăsă pe comutatorul care împingea sprâncenele lui hidraulice peste ochii săi.

— Știe ceva despre darul tău?

— Nu, domnule.

— Cred că tu ești Mary Reilly a sa.

— Domnule, sper că nu redeveniți enigmatic.

— Mary Reilly era menajera doctorului Jekyll. Acesta spera, în subconștient, că, în ciuda celor ce ascundea de ea, femeia va descoperi totul și-l va opri.

— Domnule, această Mary Reilly a sfârșit ucisă?

— Nu-mi amintesc. Dar, dacă n-ai făcut curățenie pentru Heineman, s-ar putea să fii în siguranță.

— Ce facem în continuare? întrebă sora Angela.

— Eu și domnul Thomas o să încercăm să ajungem vii în Cușca lui John.

— Să intrăm și să ieșim de acolo în viață, am zis eu.

Romanovici dădu din cap.

— O să ne străduim.

CAPITOLUL 47

Călugării în costume de furtună erau cu zece mai mult decât șapte. Doar doi sau trei fluierau în timp ce lucrau. Niciunul dintre ei nu era neobișnuit de scund. În timp ce păzeau scările dinspre sud-est și nord-vest, mă așteptam, într-un fel, să se oprească lângă ei Albă-ca-Zăpada, cu apă fiartă și cuvinte de încurajare.

Din motive de siguranță, ușile casei scărilor nu puteau fi încuiate. La fiecare etaj, palierul oferea un spațiu generos, astfel încât ușa se deschidea înăuntru, nu în afară.

La subsol, parter și etajul trei, călugării făcură patru găuri în fiecare toc de ușă – două în dreapta, două în stânga – și fixară în acestea manșoane de oțel. Apoi inserară în fiecare manșon un bolț cu diametrul de un centimetru.

Bolțurile ieșeau doi centimetri din manșon, împiedicând ușa să se deschidă. Planul lor implica nu numai rezistență din partea tocului ușii, ci și al întregului zid în care se găsea ușa.

Din cauză că manșoanele nu erau înșurubate și erau mai largi decât cilindrul inserat în ele, bolțurile puteau fi scoase într-o secundă, pentru a facilita ieșirea în grabă de pe casa scării.

La etajul doi, unde erau dormitoarele copiilor, problema era să se găsească o cale de a împiedica deschiderea ușilor în situația puțin probabilă că cineva ar fi reușit să pătrundă în casa scării, printr-o ușă întărită cu bolțuri, la un alt etaj. Frații dezbăteau deja meritele altor trei opțiuni de securitate.

Eu și Romanovici l-am recrutat pe fratele Knuckles de pe scara de sus-est și pe fratele Maxwell de pe scara de nord-vest, pentru apărarea lui Jacob Calvino. Fiecare luă câte două bâte de baseball, pentru cazul în care prima avea să se rupă în luptă.

Dacă partea domnul Hyde a personalității lui John Heineman avea ceva împotriva *tuturor* oamenilor cu handicap mintal și fizic, atunci niciun copil din școală nu era în

siguranță. Fiecare dintre ei putea fi trecut pe lista distrugerii.

Bunul-simț sugera totuși că Jacob – „Lasă-l să moară” – rămânea ținta principală. Putea să fie singura victimă sau prima din mai multe victime.

Când am revenit în camera lui Jacob, acesta nu desena. Stătea pe un scaun cu spetează, iar o pernă din poală îi slujea să-și odihnească mâinile, când avea nevoie. Stătea cu capul plecat și privea atent, brodând flori cu fir de culoarea piersicii pe o bucată de pânză albă, probabil o batistă.

În primul moment aveai impresia că brodatul era o ocupație nepotrivită pentru el, dar îndemânarea sa se dovedi a fi excepțională. În timp ce priveam finețea modelelor rezultate din ac și fir, mi-am dat seama că acest lucru nu era mai puțin – și nici mai mult – remarcabil decât abilitatea sa de a obține desene detaliate din grafitul creionului, folosind aceleași mâini scurte și late, și aceleași degete boante.

L-am lăsat pe Jacob cu broderia sa și m-am dus cu Rodion Romanovici și cu fratele Maxwell către singura fereastră.

Fratele Maxwell absolvise Facultatea de Jurnalism a Universității din Missouri. Lucrase timp de șapte ani ca reporter specializat în crime, în Los Angeles.

Numărul de crime grave era mai mare decât numărul de reporteri disponibili să scrie despre ele. În fiecare săptămână, o grămadă de bandiți silitori și maniaci plini de motivații comiteau acte înfiorătoare de mutilare și descopereau, spre nemulțumirea lor, că nu avuseseră parte măcar de o coloană de cinci centimetri în presă.

Într-o dimineață, Maxwell se pomenise că avea de ales să scrie despre o crimă sexuală bizară, despre o crimă extrem de violentă comisă cu un topor, cu un târnăcop și cu o cazma, despre o crimă ce implica și canibalism sau despre atacul și desfigurarea rituală a patru evreice bătrâne dintr-un azil.

Spre surprinderea sa, ca și spre surpriza colegilor săi, se baricadase în încăperea în care se bea cafea și refuzase să mai iasă. Avea la dispoziție automate pline cu dulciuri și cu sărățele cu unt de arahide umplute cu brânză, și-și imaginase că poate să reziste cel puțin o lună înainte să capete scorbut

din cauza lipsei grave de vitamina C.

Când redactorul său venise să negocieze cu el prin ușa baricadată, Maxwell ceruse să i se livreze săptămânal suc proaspăt de portocale, adus pe o scară la fereastra camerei pentru cafea, aflată la etajul trei – fie să fie concediat. După ce analizase aceste opțiuni exact atâta timp cât considerase necesar vicepreședintele firmei, responsabil cu relațiile cu angajații, că e necesar ca să se evite un proces cu urmări negative, redactorul îl concediase pe Maxwell.

Triumfător, Maxwell părăsise camera pentru cafea și doar ulterior, acasă, cuprins brusc de hohote de râs, își dăduse seama că ar fi putut să-și dea demisia, pur și simplu. Jurnalismul ajunsese să nu i se mai pară o meserie, ci o încarcerare.

Când terminase de râs, decisese că mica lui nebunie fusese un dar divin, un îndemn să părăsească Los Angeles și să se ducă acolo unde putea să găsească un simț mai puternic al comunității și mai puține graffiti ale bandelor de delincvenți minori. Devenise un aspirant cu cincisprezece ani în urmă, apoi un novice, iar de un deceniu era călugăr cu legământ complet.

Acum examină fereastra încăperii lui Jacob și zise:

— Când vechea abație a fost transformată în această clădire, unele dintre ferestrele de la parter au fost lărgite și înlocuite. Au rame din lemn. Dar la acest etaj au rămas vechile ferestre. Sunt mai mici și-s din bronz solid – barele, ramele, totul e din bronz.

— Nimeni n-o să-și facă loc ușor cu ghearele sau cu dinții prin ele, afirmă fratele Knuckles.

— Iar geamurile sunt pătrate cu latura de douăzeci și cinci de centimetri, zise Romanovici. Bruta pe care am întâlnit-o în furtună nu va putea să se strecoare pe aici. Chiar dacă ar reuși să spargă întreaga fereastră, tot ar fi prea mare ca să intre în cameră.

— Cea din turnul de răcire era mai mică decât cea care a dat cu mașina de teren de pământ, am zis eu. N-ar putea să treacă printr-un geam cu latura de douăzeci și cinci de

centimetri, dar ar trece printr-o fereastră deschisă, de mărimea asta.

— Fereastra batantă se deschide în afară, notă fratele Maxwell, bătând în mânerul ferestrei. Chiar dacă fiara ar sparge un geam și ar încerca să treacă prin el, ar bloca fereastra pe care va încerca s-o deschidă.

— În timp ce ar atârna de latura clădirii, zise Romanovici.

— Pe vânt puternic, adăugă fratele Maxwell.

— Ar fi în stare să facă asta tot la fel de bine ca și cum ar reuși să țină șapte farfurii ce se învârtesc în vârful a șapte bețe de bambus, am zis eu.

— Ei, poate trei farfurii, nu șapte, spuse fratele Knuckles. Suntem în siguranță aici. Suntem în siguranță.

M-am ghemuit lângă Jacob și am zis:

— Frumoasă broderie.

— Îmi fac de lucru, zise el, rămânând cu capul plecat, cu ochii ațintiți asupra lucrului.

— E bine să-ți faci de lucru, am zis eu.

— Să fii ocupat înseamnă fericire, spuse el, iar eu am bănuit că mama sa fusese cea care îi vorbise despre satisfacția și pacea pe care le obții atunci când dăruiești lumii tot ceea ce ești în stare să contribui.

În plus, munca sa îi oferea un motiv să evite să te privească în ochi. Probabil că în cei douăzeci și cinci de ani pe care-i avea văzuse șoc, dezgust, dispreț și curiozitate bolnavă în prea mulți ochi. Mai bine să nu privească în alți ochi, cu excepția celor ai călugărițelor și în cei pe care-i desena cu un creion și în care putea să nuanțeze dragostea și tandrețea după care tânjea.

— O să fii bine.

— El mă vrea mort.

— Ceea ce vrea și ceea ce o să obțină nu-i același lucru. Mămica ta i-a spus N-a-fost-niciodată pentru că nu a fost cu voi doi atunci când ați avut nevoie de el.

— El e N-a-fost-niciodată și nouă nu ne pasă.

— Exact. El e N-a-fost-niciodată, dar e și N-o-să-fie-niciodată. Nu îți va face rău niciodată, nu va ajunge niciodată

la tine, nu atât timp cât eu sunt aici, nu atât timp cât e aici un frate sau o soră. Și ei sunt *toți* aici, Jacob, pentru că tu ești deosebit, ești ceva prețios pentru ei și pentru mine.

Jacob își ridică atunci capul deformat și mă privi în ochi. Nu privi apoi într-o parte, rușinos, cum făcuse anterior.

— Tu ești bine? mă întrebă el.

— Sunt. Tu ești bine?

— Mda. Sunt bine. Tu… ești în pericol?

Ar fi știut că-l mint, așa că am răspuns:

— Probabil sunt, un pic.

Ochii săi – unul mai sus decât celălalt, pe fața sa tragică – erau limpezi, plini de timiditate și curaj, erau minunați chiar la înălțimi diferite.

Privirea sa deveni tăioasă, cum n-o mai văzusem niciodată, iar vocea sa blândă deveni ceva mai dură:

— Te învinovățești?

— Da.

— Dezlegarea de păcate?

— Am primit-o.

— Când?

— Ieri.

— Deci ești pregătit.

— Sper că sunt, Jacob.

Nu numai că a continuat să mă privească în ochi, dar părea că-mi caută privirea.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce, Jacob?

— Pentru fata ta.

— Mulțumesc, Jake.

— Eu știu ceea ce tu nu știi, zise el.

— Ce anume?

— Știu ce a văzut în tine, zise el și-și rezemă capul pe umărul meu.

Făcuse ceea ce puțini oameni reușiseră să facă, deși mulți încercaseră: mă lăsase fără cuvinte.

L-am îmbrățișat și am rămas așa un timp, niciunul din noi nesimțind nevoia să spună ceva, pentru că amândoi eram

bine, eram pregătiți.

CAPITOLUL 48

Eram în singura încăpere în care în acel moment nu locuia niciun copil, iar Rodion Romanovici așeză pe unul din paturi o servietă mare.

Servieta îi aparținea. Fratele Leopold o luase ceva mai devreme din camera rusului, din casa de oaspeți, și o adusese cu el, în mașina de teren.

Rusul deschise servieta, care conținea două pistoale cuibărite în interiorul căptușit cu spumă de plastic, turnată după forma lor.

Romanovici luă una din arme și zise:

— Acesta este un Desert Eagle, model Magnum 50. Un Magnum 44 sau unul .357 e o fiară teribilă, dar Magnum 50 face un zgomot incredibil. O să vă facă plăcere zgomotul.

— Domnule, cu așa ceva și cu un crâng de cactuși, ați putea să vă bucurați de o meditație de calibru mare.

— Domnule Thomas, arma asta ar fi bună pentru o asemenea chestie, dar are recul puternic, așa că îți recomand să iei celălalt pistol.

— Mulțumesc, domnule, dar prefer să nu-l iau.

— Celălalt e un automat elvețian SIG Pro, calibrul .357, destul de ușor de manevrat.

— Domnule, nu-mi plac armele.

— Dar i-ai doborât pe trăgătorii din mall, domnule Thomas.

— Da, domnule, dar a fost prima dată când am apăsat pe un trăgaci. Oricum, era pistolul altcuiva.

— Și acesta este pistolul altcuiva. Este arma mea. Hai, ia-l.

— Eu de obicei improvizez.

— Ce improvizezi?

— Autoapărare. Dacă nu există în jur un șarpe adevărat sau unul de cauciuc, se găsește o găleată sau altceva…

— Domnule Thomas, acum te cunosc mai bine decât ieri, dar, după opinia mea, rămâi un tânăr foarte ciudat.

— Mulțumesc, domnule.

Servieta conținea două încărcătoare pline pentru fiecare pistol. Romanovici vârî câte un încărcător în fiecare armă și puse încărcătoarele de rezervă în buzunarele pantalonilor.

Servieta mai conținea și un ham de armă, dar rusul nu-l luă. Luă doar pistoalele și-și vârî mâinile în buzunarele hainei. Erau buzunare foarte adânci.

Când își scoase mâinile din buzunare, armele nu mai erau în mâinile sale. Haina fusese atât de bine făcută, încât abia fu deformată de povara pistoalelor.

Rusul se uită la fereastră, se uită la ceas și zise:

— Nici nu-ți vine să crezi că-i abia trei și douăzeci de minute.

Dincolo de linţoliul alb de zăpadă ce cădea, fața de-un cenușiu mort a zilei aștepta o înmormântare imediată.

După ce închise servieta și o împinse sub pat, Romanovici spuse:

— Sper sincer că el e doar prost îndrumat.

— Cine, domnule?

— John Heineman. Sper că nu-i nebun. Savanții nebuni nu sunt doar periculoși, sunt și plictisitori, iar eu nu am răbdare cu indivizii plictisitori.

Ca să evităm să ne amestecăm în munca fraților din cele două case ale scărilor, am coborât la subsol cu liftul. În acesta nu exista muzică. Era plăcut.

Când toți copiii aveau să fie în camerele lor și zonele de pe casa scărilor aveau să fie sigure, călugării urmau să cheme cele două ascensoare la etajul doi. Aveau să se folosească de cheia maicii stareţe ca să le oprească acolo.

Dacă ar fi pătruns ceva mârșav în puțul liftului – venind de sus sau de jos – cabina ascensorului ar fi blocat accesul la etajul doi.

Tavanul fiecărei cabine avea un panou de ieșire. Frații asiguraseră deja aceste panouri pe dinăuntru, încât nimic de pe acoperișul cabinei să nu poată intra pe calea aceea.

Se părea că frații se gândiseră la toate, dar erau doar niște oameni, ca atare era clar că nu se putuseră gândi la toate. Dacă noi am fi fost în stare să ne gândim la toate, am fi trăit

încă în eden, fără să plătim chirie, cu mâncare după pofta inimii și cu programe infinit mai bune la televizor, în timpul zilei.

Când am ajuns la subsol, ne-am dus în camera cazanelor. Inelele de foc cu gaz sâsâiau, pompele bocăneau, domnea acolo atmosfera generală fericită a geniului mecanic occidental.

Ca să ajungem la Cușca lui John, puteam să ne aventurăm prin viforniță și să ne luptăm până la noua abație cu nămeții adânci, riscând să ne întâlnim cu superscheletul, fără să beneficiem de pavăza mașinii de teren. Din punct de vedere al aventurii, ruta aceea avea multe lucruri care o recomandau: vreme demnă de înfruntat, groază, aer atât de rece încât îți limpezea mintea, dacă nu-ți congela mucii din sinusuri, și oportunitatea de a face îngeri pe zăpadă.

Tunelul de întreținere oferea o cale fără vreme rea și fără urlet de vânt care să acopere zăngănitul apropierii ticăloșilor. Dar dacă cimitirele acelea – indiferent cât de multe erau ele – se duseseră toate sus, ca să se plimbe în jurul școlii, în așteptarea căderii nopții, am fi putut să alergăm fără grijă până la subsolul noii abații.

Am luat instrumentul special din cuiul de lângă intrarea în tunelul de întreținere și am îngenuncheat lângă panoul de acces din oțel. Am ascultat, iar după o jumătate de minut am întrebat:

— Auziți ceva?

După ce mai trecu o jumătate de minut, rusul răspunse:

— Nu aud nimic.

Am fixat instrumentul pe primul dintre cele patru bolțuri și am început să-l deșurubez, iar atunci am auzit un zgomot ușor de râcâit din cealaltă parte a panoului.

M-am oprit, am ascultat și am spus, după un timp:

— Ați auzit ceva?

— Nimic, domnule Thomas, răspunse Romanovici.

După o altă jumătate de minut de ascultare atentă, am lovit cu încheietura degetului în panoul de acces.

Dincolo explodă un clămpănit frenetic, plin de furie, de

nevoie și de dorință rece, iar bocetul sinistru care acompaniase tot stepul acela păru să fie scos de trei sau patru voci.

După ce am strâns bolțul pe care începusem să-l desfac, am pus instrumentul special la loc, în cui.

În timp ce urcam cu ascensorul către parter, Romanovici zise:

— Regret că nu-i aici doamna Romanovici.

— Domnule, nu știu din ce motiv, dar nu mi-am închipuit că există o doamnă Romanovici.

— Oh, da, domnule Thomas, există. Suntem căsătoriți de douăzeci de ani binecuvântați. Avem multe lucruri în comun. Dacă ar fi fost aici, i-ar fi plăcut chestia asta.

CAPITOLUL 49

Dacă ieșirile din școală ar fi fost supravegheate de santinelele scheletice, atunci locurile asupra cărora acestea și-ar fi concentrat atenția ar fi fost ușa din față, ușa garajului și ușa camerei de serviciu, de lângă bucătărie.

Eu și Romanovici am fost de acord să părăsim clădirea printr-o fereastră a biroului surorii Angela, care era punctul cel mai îndepărtat de cele trei uși care ar fi atras cel mai mult atenția inamicului. Cu toate că maica stareță nu era prezentă, veioza de pe biroul ei lumina.

Am arătat către afișele cu George Washington, Flannery O'Connor și Harper Lee și am zis:

— Sora are o ghicitoare, domnule. Ce calitate comună admiră ea la acești trei oameni?

Rusul nu întrebă cine erau femeile.

— Tăria de caracter, răspunse el. Este evident că Washington avea așa ceva. Doamna O'Connor suferea de lupus, dar a refuzat să se lase înfrântă de boală. Iar doamna Lee avea nevoie de tărie de caracter ca să trăiască în locul acela în vremurile acelea, să publice cartea aceea și să aibă de-a face cu bigoți care se înfuriaseră din cauza portretelor pe care li le făcuse ea.

— Două dintre persoane au fost scriitoare, aveți avantajul de a fi bibliotecar.

Când am stins veioza și am tras draperia, Romanovici spuse:

— E încă imposibil de văzut. Nu vom reuși să ne orientăm și ne vom rătăci la zece pași de școală.

— Domnule, nu ne vom rătăci, cu magnetismul meu paranormal.

— Cutiile de Cracker Jack mai conțin încă premii surpriză?

Cu un oarecare sentiment de vinovăție, am deschis câteva sertare ale surorii Angela, am găsit o foarfecă și am tăiat o bucată de doi metri din sfoara draperiei. Am legat un capăt de

mâna mea dreaptă, înmănușată.

— Domnule, când o să ajungem afară, o să vă dau celălalt capăt. Așa, n-o să ne despărțim nici dacă o să fim orbiți de zăpadă.

— Domnule Thomas, nu înțeleg. Zici că această sfoară va acționa ca un soi de creangă de alun folosită de căutătorii de izvoare, și o să ne conducă către abație?

— Nu, domnule. Sfoara ne va ține împreună. Dacă mă concentrez asupra unei persoane pe care trebuie s-o găsesc, fie că merg cu mașina, fie că merg pe jos, sunt condus aproape întotdeauna către persoana aceea de către magnetismul meu paranormal. Iar eu o să mă gândesc la fratele John Heineman, care-i în Cușcă.

— Ce interesant! Partea cea mai interesantă îmi pare a fi adverbul *aproape*.

— Mda, sunt primul care recunosc că eu n-aș locui fără să plătesc chirie în eden.

— Și ce te face să recunoști acest lucru, domnule Thomas?

— Domnule, nu sunt perfect.

După ce m-am asigurat că gluga îmi era bine legată sub bărbie, am tras jumătatea de jos a ferestrei cu două geamuri, am ieșit în mugetul și vârtejul furtunii, apoi am cercetat zona, căutând evadați din cimitire. Dacă aș fi văzut oase care se agitau, aș fi avut probleme mari, pentru că vizibilitatea se reducea la o lungime de braț.

Romanovici mă urmă și închise fereastra în urma noastră. Nu puteam s-o încuiem, dar călugării noștri războinici și călugărițele nu puteau păzi întreaga clădire, se retrăgeau chiar în acel moment la etajul doi, ca să apere reduta aceea mai restrânsă.

L-am privit pe rus cum își leagă capătul sforii de încheietura mâinii. Funia dintre noi avea o lungime de un metru și jumătate.

Deși eram doar la șase pași de școală, m-am simțit dezorientat. Nu aveam niciun indiciu în ce direcție trebuia să mergem ca să ajungem la abație.

Mi-am adus în minte o imagine a fratelui John stând pe

unul dintre fotoliile din camera sa misterioasă de primire, jos, în Cușcă, și m-am împleticit înainte, amintindu-mi să fiu atent ca frânghia să fie mereu întinsă.

Zăpada era pretutindeni cel puțin până la genunchi, iar în unele locuri troienele îmi ajungeau până la șolduri. Dacă aș fi înotat în sus, împotriva cursului unei avalanșe, n-ar fi fost mult mai neplăcut decât ceea ce făceam eu.

Fiind un băiat din deșertul Mojave, găseam gerul amarnic doar un pic mai plăcut decât focul unei mitraliere. Dar zgomotul furtunii, combinat cu albul total reprezenta lucrul cel mai rău. Cu fiecare pas înghețat, mă cuprindea un soi ciudat de claustrofobie în aer liber.

Și nu-mi plăcea faptul că șuieratul asurzitor al vântului ne împiedica, pe mine și pe Romanovici, să spunem vreo vorbă. În timpul săptămânilor în care locuisem în casa de oaspeți, rusul păruse un urs taciturn, dar în ziua aceasta devenise teribil de vorbăreț. Îmi plăcuse conversația noastră de acum, când eram aliați, ca și cea de atunci când crezusem că eram inamici.

După ce ar fi epuizat subiectul Indianapolis și multele minuni ale acestuia, mulți oameni n-ar mai fi găsit nimic interesant de spus.

Mi-am dat seama că am ajuns la treptele de piatră ce duceau în jos, spre Cușca lui John, când m-am împiedicat de ele și am fost cât pe ce să cad. Zăpada se strânsese lângă ușă și la capul scării.

Cuvintele gravate în bronz *LIBERA NOS A MALO,* de pe placa de deasupra ușii, fuseseră ascunse în mare parte de zăpada ce formase o crustă, așa că în loc să se vadă „Izbăvește-ne de cel rău” rămăsese doar „rău”.

După ce am descuiat ușa de-o jumătate de tonă, aceasta pivotă ușor pe balamalele cu rulmenți, scoțând la iveală coridorul de piatră scăldat în lumină albastră.

Am intrat înăuntru, iar ușa se închise. Ne-am dezlegat de frânghia care ne ținuse împreună în timpul trudei noastre.

— Domnule Thomas, a fost un lucru impresionant.

— Domnule, magnetismul paranormal nu-i un talent ce se

învață. Dacă m-aș mândri cu el ar fi ca și cum m-aș mândri cu funcționarea rinichilor mei.

Ne-am îndepărtat zăpada de pe haine, iar rusul își scoase căciula de blană de urs ca s-o scuture.

Când am ajuns la ușa din oțel inoxidabil lucios, împodobită cu *LUMEN DE LUMINE* în litere șlefuite, mi-am lovit un picior de celălalt ca să înlătur cât se putea de multă zăpadă.

Romanovici își scoase cizmele cu fermoar și rămase în pantofi uscați, un oaspete mult mai politicos decât mine.

Apoi spuse, traducând cuvintele de pe ușă:

— Lumină din lumină.

— „Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului, am zis eu. Apoi Dumnezeu a comandat să fie lumină. Lumina lumii a coborât din Lumina Veșnică, ce este Dumnezeu”.

— Evident că înseamnă asta, spuse Romanovici. Dar mai poate se însemne și că ceea ce-i vizibil se poate naște din ceea ce e invizibil, că materia poate să răsară din energie, că gândul este o formă a energiei și că gândul însuși poate fi concretizat în chiar obiectul care este imaginat.

— Domnule, cam multe lucruri ați scos din trei cuvinte.

— Așa e, mă aprobă el.

Am pus palma și degetele mâinii drepte pe ecranul cu plasmă din arhitrava largă de oțel.

Ușa pneumatică alunecă și se deschise cu sâsâitul mecanic menit să-i reamintească fratelui John că în fiecare activitate omenească pândește un șarpe, indiferent de buna intenție ce stătea la baza ei. Având în vedere unde se părea că-l dusese munca sa, poate că pe lângă sâsâit ar fi trebuit să se audă dangăt puternic de clopote, să fulgere lumini și o voce puternică, înregistrată, să spună: „Oamenii nu ar trebui să cunoască niciodată anumite lucruri”.

Am pășit în vasul imaculat, galben precum ceara și asemănător porțelanului, în care o lumină untoasă izvora din pereți. Ușile sâsâiră și se închiseră în urma noastră, lumina scăzu, iar întunericul ne înconjură.

— Nu simt nicio mișcare, am zis eu, dar sunt convins că-i

un ascensor și că acum coborâm câteva etaje.

— Da, spuse Romanovici, bănuiesc că în jurul nostru e un rezervor imens din plumb, plin cu apă grea.

— Serios? Nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

— Nu, nu ți-a trecut.

— Domnule, ce-i apa grea? În afară de lucrul evident cât mai grea decât apa obișnuită.

— Apa grea este apă în care atomii de hidrogen au fost înlocuiți cu deuteriu.

— Da, sigur. Am uitat. Majoritatea oamenilor o cumpără de la băcănie, dar eu prefer un bidon de un milion de galoane de la magazinele Costco.

O ușă sâsâi și se deschise în fața noastră. Am pășit în vestibulul scăldat în lumină roșie.

— Domnule, la ce folosește apa grea?

— E folosită în principal pentru răcirea reactoarelor nucleare, dar cred că aici are alte scopuri, între care este, poate, inclus și cel de a constitui un strat suplimentar de protecție împotriva radiațiilor cosmice care ar putea să afecteze experiențele subatomice.

În vestibul am ignorat ușile din oțel inoxidabil din stânga și din dreapta și am mers înainte, spre ușa pe care erau gravate cuvintele *PER OMNI A SAECULA SAECULORUM*.

— În vecii vecilor, zise Romanovici, încruntându-se. Nu-mi place cum sună asta.

Pollyanna Odd, ieșind din nou la iveală, zise:

— Dar, domnule, e doar un mod de a-l proslăvi pe Dumnezeu. „Că a ta este împărăția și puterea și mărirea, acum și pururea și în vecii vecilor, amin”.

— Nu mă îndoiesc că Heineman a ales aceste cuvinte cu o intenție conștientă. Dar bănuiesc că în mod inconștient și-a exprimat mândria pentru propriile realizări, sugerând că munca sa, făcută aici, va dura în vecii vecilor, dincolo de sfârșitul timpului, acolo unde doar împărăția lui Dumnezeu va mai exista.

— Domnule, nu m-am gândit la o asemenea interpretare.

— Nu, nu te-ai gândit, domnule Thomas. Aceste cuvinte pot

să indice mândrie dincolo de simplul hybris{32}, lauda de sine a celui care nu are nevoie de vreun cuvânt de laudă sau de aprobare din partea altora.

— Domnule, fratele John nu-i un țicnit egocentric.

— N-am spus că-i țicnit. Mai mult, el crede sincer că prin munca sa caută să-l cunoască pe Dumnezeu, plin de credință și de umilință.

Fără să sâsâie, *În vecii vecilor* alunecă într-o parte, iar noi am intrat în camera cu diametrul de zece metri, în care, în centru, pe un covor persan de culoarea vinului, se aflau patru scaune cu spetează, luminate de patru veioze de podea. În momentul acela, trei veioze erau aprinse.

Fratele John, în rasă și scapular, cu gluga trasă de pe cap, ne aștepta pe unul dintre cele trei scaune.

CAPITOLUL 50

Eu și Romanovici ne-am așezat pe cele două scaune ce ne fuseseră indicate în mod direct, în tihna luminii de culoarea mierii, restul încăperii fiind cuprinsă de întuneric, iar pereții curbați lucind întunecat.

Pe măsuțele de lângă scaunele noastre pe care erau, de obicei, trei prăjituri proaspete, calde, pe o farfurie roșie, nu se vedeau de data asta niciun fel de prăjituri. Poate că fratele John fusese prea ocupat ca să le coacă…

Ochii săi violeți, înfundați în orbite, erau la fel de pătrunzători ca întotdeauna, dar păreau să nu exprime bănuială sau ostilitate. Zâmbetul său era cald, la fel ca vocea sa când zise:

— Într-un mod inexplicabil, astăzi sunt lipsit de vlagă, iar uneori mă simt ușor deprimat.

— Interesat, îmi spuse Romanovici.

— Odd Thomas, mă bucur că ai venit, zise fratele John. Vizita ta mă reconfortează.

— Domnule, uneori cred că-s cam sâcâitor.

Fratele John dădu din cap spre Romanovici.

— Pe dumneavoastră, vizitatorul nostru din Indianapolis, v-am văzut o dată sau de două ori, de la distanță, și n-am avut niciodată plăcerea de a discuta cu dumneavoastră.

— Domnule doctor Heineman, aveți acum această plăcere.

Fratele John ridică mâna sa mare, în semn de protest:

— Domnule Romanovici, nu mai sunt omul acela. Sunt doar John sau fratele John.

— Iar eu sunt doar agentul Romanovici al Agenției Naționale de Securitate, zise fiul asasinei și-și arătă legitimația.

În loc să se aplece spre el, ca să primească și să examineze cartonul laminat, fratele John se întoarse către mine.

— Odd Thomas, omul ăsta este cu adevărat agent al acestei agenții?

— Domnule, se pare că i se potrivește mai bine rolul acesta decât i s-a potrivit vreodată cel de bibliotecar.

— Domnule Romanovici, opinia lui Odd Thomas are pentru mine mai multă importanță decât orice act de identitate. Cui datorez această onoare?

Romanovici își puse deoparte legitimația și zise:

— Frate John, aveți aici un laborator destul de mare.

— Nu chiar. Mărimea pe care o simțiți e mai degrabă legată de anvergura muncii mele decât de dimensiunea laboratorului.

— Probabil că aveți nevoie de mulți specialiști, ca să-l faceți să funcționeze.

— Sunt ajutat doar de șase frați, cu pregătire tehnică intensivă. Sistemele mele sunt realizate în întregime din semiconductori.

— Uneori, cei care acordă asistență tehnică vin din Silicon Valley, cu elicopterul.

— Da, domnule Romanovici. Sunt încântat și surprins că NSA este interesată de munca unui cercetător spiritual.

— Frate John, eu însumi sunt credincios. Am fost intrigat când am auzit că dumneavoastră ați creat un model matematic pe de calculator despre care credeți că v-a arătat structura cea mai profundă, cea mai fundamentală a realității, mult sub nivelul spumei cuantice.

Fratele John rămase tăcut. În cele din urmă zise:

— Trebuie să cred că unele dintre discuțiile pe care le-am avut cu foștii mei colegi – pe care le-am avut acum doi ani – au fost transmise agenției dumneavoastră.

— Exact, frate John.

Călugărul se încruntă, apoi oftă.

— Nu trebuie să-i învinovățesc. În lumea laică și extrem de competitivă a științei, nu puteam să mă aștept să se păstreze un asemenea secret.

— Deci credeți că ați inventat un model matematic prelucrat pe calculator care v-a arătat structura cea mai profundă a realității?

— Domnule Romanovici, nu cred. Știu că ceea ce îmi arată

acest model matematic prelucrat pe calculator este adevărat.

— Cât de sigur sunteți!

— Ca să evităm discuțiile privind opiniile mele, trebuie să știți că nu eu am inventat acest model matematic. Am introdus în calculator totalitatea datelor despre teoria cuantică și dovezile care o sprijineau, permițând rețelei de calculatoare să creeze un model, fără părtinirea omenească.

— Calculatoarele sunt creații omenești, zise Romanovici, deci au în ele părtinirea omenească.

Fratele John îmi spuse:

— Melancolia care m-a cuprins astăzi nu exclude bunele maniere. Vrei niște prăjituri?

Faptul că-mi oferea prăjituri numai mie era semnificativ.

— Mulțumesc, domnule, dar îmi păstrez loc pentru două felii de prăjitură, pe care la voi mânca după cină.

— Să revenim la certitudinea dumneavoastră, zise Romanovici. De unde știți că modelul arată ceva adevărat?

Fratele John fu cuprins de beatitudine. Când vorbi, vocea sa avea un tremurat ce putea fi inspirat de venerație.

— Am pus în aplicare lecțiile învățate din acest model… și au funcționat.

— Frate John, care este lecția învățată din acest model?

Călugărul se aplecă un pic, parând că distilează tăcerea încăperii, transformând-o prin forța personalității sale în liniște, și zise încet:

— Sub nivelul final al haosului aparent poți găsi din nou o ordine stranie, iar nivelul final al ordinii este *gândul*.

— Gândul?

— Materia, văzută la rădăcina sa, răsare dintr-o rețea de bază care are toate caracteristicile undelor gândirii.

Apoi bătu o dată din palme, iar zidurile ce fuseseră până atunci întunecate se luminară. Prin ele, în jurul nostru, de la podea până în tavan, linii strâns înlănțuite în numeroase culori prezentau modele ce se tot schimbau și care sugerau niveluri, precum curenții termali într-un ocean infinit de adânc. Cu toată complexitatea lor, liniile erau bine ordonate, iar modelele aveau un înțeles.

Expunerea aceea avea o asemenea frumusețe și un asemenea mister, încât am fost simultan vrăjit de ea și tentat să mă uit în altă parte, cuprins și de minunare, și de teamă, de uluire, dar și de un simțământ de stânjenire, care mă făcea să vreau să-mi acopăr fața și să mărturisesc toată josnicia din mine.

— Ceea ce vedeți în fața voastră, zise fratele John, nu este modelul gândului lui Dumnezeu care se află la baza întregii materii – lucru pe care, bineînțeles, nu avem cum să-l vedem –, ci o reprezentare pe calculator a acestui gând, bazat pe modelul pe care l-am pomenit.

Bătu din palme de două ori. Modelul uluitor dispăru, zidurile redeveniră întunecate, ca și cum reprezentarea aceea fusese controlată de un dispozitiv de felul celor care sunt folosite de oamenii în vârstă ca să aprindă sau să stingă luminile din încăpere, fără să fie nevoie să se scoale din pat.

— Această mică demonstrație îi afectează pe oameni atât de profund, rezonează cu noi la un nivel atât de profund, încât dacă asiști la ea mai mult de un minut, poți să ai ca rezultat o suferință emoțională extrem de puternică, spuse fratele John.

Rodion Romanovici arăta șocat, așa cum probabil arătam și eu.

— Deci, zise rusul, după ce reuși să se controleze, lecția modelului este că universul – toată materia din el și diferitele forme de energie – răsar din gând.

— Dumnezeu își imaginează lumea, iar lumea capătă ființă.

— Bine, spuse Romanovici, știm că materia poate fi transformată în energie, arderea produselor petroliere produce căldură și lumină…

— Iar spargerea nucleului unui atom produce nuclee ale unor atomi mai ușori, îl întrerupse fratele John, împreună cu eliberarea unei cantități mari de energie.

Romanovici insistă:

— Ați spus că gândul – cel puțin gândul divin – e o formă a energiei care poate să capete formă în materie, adică inversul unei fisiuni nucleare?

— Nu, nu e inversul. Nu-i o simplă fuziune nucleară.

Termenul științific obișnuit nu se potrivește în acest caz. Este… să ne imaginăm materia existând prin puterea voinței. Și pentru că ni s-a dat gândire, voință și imaginație, chiar dacă la scară omenească, avem și noi puterea de a crea.

Romanovici și cu mine ne-am privit în ochi, apoi eu am întrebat:

— Domnule, ați văzut filmul *Planeta interzisă*!

— Nu, domnule Thomas, nu l-am văzut.

— Când se va termina totul, cred că ar trebui să-l vedem împreună.

— O să fac floricele de porumb.

— Cu sare și un strop de boia iute?

— Așa o să fac.

Fratele John întrebă:

— Odd Thomas, ești sigur că nu vrei niște prăjituri? Știu că-ți plăceau prăjiturile mele.

Mă așteptam să facă un gest vrăjitoresc către masa de lângă mine ca să apară din aer bucăți de prăjitură cu ciocolată.

— Frate John, spuse Romanovici, ați spus mai devreme că ați aplicat lecția învățată din modelul pe calculator, lecția fiind că toată materia pe care o cunoaștem a izvorât din gând. Universul, planeta noastră, copacii, florile și animalele… totul a căpătat existență pentru că a fost imaginat.

— Da. Vedeți, știința mea m-a condus la credință.

— Ce înțelegeți prin faptul că ați *aplicat* lecția învățată?

Călugărul se aplecă în față, stând pe scaunul său cu spetează, având mâinile strânse pe genunchi, ca și cum s-ar fi străduit să-și stăpânească aţâţarea. Figura sa părea să fi pierdut patruzeci de ani și se întorsese în copilărie și la minunile acelei vârste.

— Am creat viață, spuse el.

CAPITOLUL 51

Aici eram în Sierra din California, nu în munții Carpați. Afară, zăpada cădea mai des decât ploaia, fără tunete sau fulgere. În încăperea aceea am găsit o dezamăgitoare absență a mașinilor bizare, cu giroscoape aurite, în care trosneau arcuri electrice; nu existau nici cocoșați demenți cu ochii ca niște felinare. În vremea lui Karloff și Lugosi{33}, oamenii înțelegeau cerințele melodramei mai bine decât savanții nebuni din zilele noastre.

Pe de altă parte, e adevărat că fratele John Heineman era mai degrabă îndrumat greșit decât nebun. O să vedeți că-i adevărat, și o să mai vedeți că linia de despărțire dintre nebun și îndrumat greșit este subțire cât un fir de păr despicat în patru.

— Încăperea aceasta nu-i doar o încăpere, zise fratele John cu un amestec ciudat de veselie și solemnitate, ci și o mașinărie revoluționară.

— Ăsta-i necazul, întotdeauna, îmi zise Rodion Romanovici.

— Dacă imaginez un obiect și, ca urmare, proiectez imaginea acestuia, mașinăria o primește, recunoaște natura proiectată a ei, care o separă de toate celelalte feluri de gânduri, amplifică energia mea mintală de câteva milioane de ori față de puterea pe care a avut-o inițial, și produce obiectul imaginat, continuă fratele John.

— Dumnezeule, factura dumneavoastră pentru curentul electric trebuie să fie înfiorătoare!

— Nu-i de neglijat, recunoscu călugărul, dar nu-i atât de rău precum crezi. Oricum, nu volții contează, ci amperii.

— Presupun că vi se face o reducere, ca pentru marii consumatori.

— Odd Thomas, nu-i numai asta, laboratorul meu are anumite avantaje financiare pentru că, de fapt, e o organizație religioasă.

— Când ați spus că puteți să vă imaginați un obiect, zise

Romanovici, și că încăperea poate să-l producă, v-ați referit la prăjiturile de care ați pomenit anterior?

Fratele John dădu din cap.

— Bineînțeles, domnule Romanovici. Vreți niște prăjituri?

Rusul se încruntă și spuse:

— Prăjiturile nu sunt vii. Ați spus că ați creat viață.

Călugărul deveni serios.

— Da. Aveți dreptate. Hai să nu mai glumim cu chestiile astea. E vorba despre Primele Ființe, de relația omului cu Dumnezeu și de sensul existenței. Să trecem direct la spectacolul principal. O să creez un molatic pentru voi.

— Un… ce? întrebă Romanovici.

— O să vedeți, promise fratele John și zâmbi ca unul care știe despre ce-i vorba.

Se rezemă de speteaza scaunului său, închise ochii și se încruntă, ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri.

— Îl faceți chiar acum? am întrebat eu.

— Da, dacă o să fiu lăsat să mă concentrez.

— Credeam că aveți nevoie de o cască de un anumit fel, știți, din care atârnă tot felul de sârme…

— Odd Thomas, nu folosim chestii atât de primitive. Camera este reglată la frecvența precisă a undelor creierului meu. E un receptor și un amplificator, dar numai pentru gândurile proiectate de mine, nu de altcineva.

Am aruncat o privire spre Romanovici. Acesta arăta ca întotdeauna, ca un urs care te dezaprobă.

Poate că trecură douăzeci de secunde înainte ca aerul să pară mai dens, ca și cum umiditatea ar fi crescut subit, dar densitatea aceea nu avea nimic umed în ea. Presiunea mă apăsa din toate părțile, de parcă m-aș fi cufundat în adâncurile oceanului.

Pe covorul persan din fața scaunului fratelui John apăru o lucire argintie, ca reflectarea luminii dintr-un obiect lucios aflat în altă parte în încăpere, deși nu aceasta era explicația fenomenului.

După o clipă, cuburi mici și albe apărură practic din nimic, așa cum apar cristalele de zahăr pe o ață cufundată într-un

pahar cu apă puternic îndulcită. Numărul cubulețelor crescu rapid, iar în același timp cuburile începură să se unească între ele, ca și cum aș fi urmărit o înregistrare video – dar derulată invers – a incidentului din garaj.

Eu și Romanovici ne-am ridicat în picioare, având, fără nicio îndoială, același gând: „Și dacă molatic este numele de alint pe care-l dă fratele John cimitirelor ambulante?”

Nu aveam de ce să ne alarmăm. În fața noastră se forma o creatură de mărimea unui hamster. Complet albă și combinând trăsături de cățel, pisoi și iepuraș, făptura deschise ochii săi imenși care erau la fel de albaștri – dar mai puțin răpitori – ca ochii lui Tom Cruise, îmi zâmbi cuceritoare și scoase un bolborosit muzical fermecător.

Fratele John deschise ochii, îi zâmbi creației sale și zise:

— Domnilor, faceți cunoștință cu primul dumneavoastră molatic.

•

Nu am fost prezent în școală ca să fiu martor la acestea, dar mi s-a povestit ulterior care au fost evenimentele ce se desfășurau în paralel cu revelațiile fratelui John din Cușcă.

În camera 14, în timp ce Jacob brodează, fratele Knuckles pune un scaun în ușa deschisă, se așază pe el, cu o bâtă de baseball pe genunchi, și supraveghează activitatea de pe hol.

Fratele Maxwell, la cincisprezece ani distanță de zilele sale de ziarist, speră probabil să nu fi parcurs atâta drum și atâta timp doar ca să întâlnească aceeași violență prostească, pe care ar fi putut s-o vadă în Los Angeles, *fără* să facă un legământ de castitate și sărăcie.

Maxwell stă pe un scaun, lângă unica fereastră. Pentru că vârtejurile de zăpadă l-au hipnotizat pe jumătate, nu privește ziua întunecată de dincolo de geam.

Un zgomot mai strident decât vântul, o serie de zăngănituri slabe și scheunături îi atrag atenția către fereastră. Caleidoscopul schimbător de oase apasă pe partea exterioară a geamului.

Maxwell se ridică încet de pe scaun, ca și cum mișcările bruște l-ar enerva pe vizitator, și șoptește:

— Frate Salvatore…

Fratele Knuckles, care stă în ușa deschisă, cu spatele către încăpere, se gândește la ultima carte a autoarei sale favorite, carte care nu-i nici despre un iepuraș de porțelan, nici despre un șoricel care salvează prințese, dar care este minunată. Așa că nu-l aude pe fratele Maxwell.

Fratele Maxwell se îndepărtează de fereastră și-și dă seama că și-a lăsat ambele bâte de baseball lângă scaunul de pe care s-a ridicat. Șoptește din nou, chemându-l pe Salvatore, dar probabil că șoapta sa nu-i mai puternică decât prima.

Modelele de oase din fereastră se schimbă în mod constant, dar nu într-un fel agitat, ci mai degrabă leneș, lăsând impresia că făptura aceea e într-o stare similară somnului.

Impresia de vis a mișcărilor caleidoscopice îl încurajează pe fratele Maxwell să se întoarcă la scaun, ca să înhațe una dintre bâte.

Când se apleacă și apucă arma, aude un geam trosnind deasupra sa, se ridică și răcnește:

— *Salvatore*!

•

Deși fusese alcătuit din cuburi, molaticul era păros, creț și moale, după cum arăta și numele lui. Urechile lui imense îi atârnau peste bot, iar el le dădu la o parte cu o labă, apoi se ridică pe labele din spate. Pillsbury Doughboy{34} ar fi putut să aibă un animal de casă asemănător.

Fratele John spuse, cu o expresie ce-ar fi putut fi considerată portretizarea încântării:

— Toată viața mea am fost obsedat de ordine. De găsirea ordinii din haos. De impunerea ordinii haosului. Și iată această mică făptură simpatică, născută din haosul gândurilor, din vid, din nimic.

Romanovici, la fel de precaut ca atunci când se așteptase ca în fața sa să răsară unul dintre cimitirele ambulante, spuse:

— Sunt sigur că nu i-ați arătat asta abatelui.

— Încă nu, zise fratele John. De fapt, sunteți primii care au văzut această… dovadă a lui Dumnezeu.

— Abatele știe că cercetările dumneavoastră au dus… la

asta?

Fratele John răspunse din cap.

— El știe că intenționez să dovedesc că la fundul realității fizice, sub ultimul strat de haos aparent, se află unde ale gândului ordonate, se află mintea lui Dumnezeu. Dar nu i-am spus că voi crea o dovadă vie.

— Nu i-ați spus, zise Romanovici, cu vocea deformată de greutatea uluirii sale.

Fratele John zise, zâmbind spre creația sa care se plimba de colo-colo:

— Am vrut să-i fac o surpriză.

— Să-i faceți o surpriză? zise Romanovici, înlocuind uimirea cu neîncredere. Să-i faceți o *surpriză*?

— Da. Arătându-i dovada existenței lui Dumnezeu.

Romanovici afirmă cu un dispreț abia ascuns, într-un mod mai direct decât aș fi fost eu în aceste circumstanțe:

— Asta nu-i o dovadă a existenței lui Dumnezeu. Asta-i o *blasfemie*.

Fratele John tresări, de parcă ar fi fost pălmuit, dar își reveni imediat.

— Domnule Romanovici, mi-e teamă că nu ați urmărit cu atenție tot ce v-am spus.

Molaticul care chicotea și se împleticea, cu ochi mari, nu-mi părea la prima vedere o operă a supremei blasfemii. Impresiile mele inițiale fuseseră: *păros, drăgălaș, plăcut, adorabil*.

Dar când m-am mutat pe marginea scaunului și m-am aplecat, ca să-l privesc mai bine, m-a trecut un fior puternic, ca un țurțur pătruns în ochi.

Ochii mari, albaștri, ai molatecului nu priveau în ochii mei, nu aveau în ei curiozitatea din ochii pisoilor sau ai cățeilor. Erau goi, dincolo de ei se întindea vidul.

Bolborositul muzical și chicotitul te fermecau, ca vocea înregistrată a unei păpuși – dar asta a ținut până mi-am amintit că nu era o jucărie, că era o ființă vie. Apoi manifestările sale mi-au amintit de mormăitul slab al păpușilor cu ochi morți, din coșmaruri.

M-am ridicat de pe scaun și am făcut un pas, doi, îndepărtându-mă de miracolul întunecat al fratelui John.

— Domnule doctor Heineman, zise Romanovici, nu vă cunoașteți. Nu știți ce ați făcut.

Fratele John părea uluit de ostilitatea rusului.

— Văd că aveți altă perspectivă, dar…

— În urmă cu douăzeci și cinci de ani l-ați respins pe fiul dumneavoastră, deformat și handicapat, ați refuzat să-l recunoaște-ți și l-ați părăsit.

Șocat de faptul că rusul cunoștea această greșeală, dar, în același timp, cuprins de rușine, fratele John spuse:

— Nu mai sunt omul acela.

— Sunt sigur că ați avut remușcări, că v-ați căit, că ați făcut un lucru uluitor de generos dăruindu-vă averea și călugărindu-vă. V-ați schimbat, sunteți un om mai bun, dar *nu sunteți alt om.* Cum puteți să vă convingeți pe dumneavoastră înșivă de un asemenea lucru, când tratați atât de superficial teologia propriei credințe? De la capătul acestei vieți până la celălalt capăt, veți căra după dumneavoastră tot ce ați făcut. Dezlegarea de păcate va oferă iertarea lor, dar nu șterge trecutul. Omul care ați fost trăiește încă în dumneavoastră, ținut în frâu de cel care v-ați străduit să deveniți.

— Frate John, l-ați văzut vreodată pe Frederic March în *Dr. Jekyll și domnul Hide*? am întrebat. Dacă scăpăm cu viață din chestia asta, poate o să-l vedem împreună…

CAPITOLUL 52

Atmosfera din Cușcă nu era sănătoasă, adică era ceva asemănător faptului că n-ai vrea să organizezi un picnic în conul unui vulcan adormit, atunci când solul ți se cutremură sub picioare.

Fratele John se simțise jignit când opera sa miraculoasă fusese primită cu mai puțin entuziasm decât se așteptase. Iar acea dezamăgire semăna a mândrie jignită, a resentiment abia ascuns, a țâfnă de copil enervat.

Molaticul drăgălaș, plăcut, care te înfiora, fără suflet, stătea pe podea, jucându-se cu picioarele sale, scoțând sunetele pe care le-ar scoate o făptură ce se amuza și se minuna de sine însăși, făcându-ne o demonstrație a calităților sale, convinsă că aveam să cotcodăcim de admirație. Dar chicotitul său părea tot mai lipsit de umor.

Fiara alcătuită din oase, fantoma din turn, iar acum acest demonic Beanie Baby{35} dăduseră dovadă de o vanitate nevăzută la adevăratele entități supranaturale. Ele existau în afara ordinii sfinte verticale, ordinea oamenilor și a spiritelor. Vanitatea lor reflecta vanitatea creatorului lor cel deranjat la minte.

M-am gândit la omul-coiot cu trei capete, văzut de Tommy Cloudwalker, și mi-am dat seama că altă diferență între supranaturalul adevărat și lucrurile bizare pe care le văzuserăm în ultimele douăsprezece ore era caracterul fundamental *organic* a ceea ce este supranatural – lucru care nu-i surprinzător, din moment ce spiritele adevărate au trăit cândva în carne și oase.

Animalele alcătuite din oase nu păruseră organice, ci un soi de mașini. Când Moartea sărise din clopotniță, se dezmembrase în timpul zborului, se spărsese în fragmente geometrice, ca o mașinărie stricată. Molaticul nu era echivalentul unui cățel sau al unui pisoi, ci al unei jucării cu arc.

Stând cu mâinile în buzunarele hainei, ca și cum ar fi fost pregătit în orice clipă să scoată Desert Eagle-ul de calibrul .50 și să facă aschii molaticul, Rodion Romanovici zise:

— Domnule doctor Heineman, ceea ce ați făcut nu-i viață. După moarte nu se descompune. Se dezmembrează, într-un proces similar fisiunii, dar care nu-i fisiune, fără să producă nici căldură, nici altceva. Ceea ce ați creat este *anti*viață.

— Pur și simplu nu înțelegeți ce-am realizat, spuse fratele John.

De pe figura sa dispărură veselia și animația anterioară, așa cum fațada unui hotel de vară este acoperită cu scânduri în afara sezonului.

— Domnule doctor, continuă Romanovici, sunt convins că ați construit școala ca ispășire că v-ați părăsit fiul și sunt sigur că l-ați adus pe Jacob aici ca un gest de pocăință.

Fratele John se uită la el, retrăgându-se încă în spatele obloanelor și ferestrelor acoperite cu scânduri.

— Dar omul care ați fost există încă în omul care sunteți, iar el are propriile motivații.

Acuzația îl făcu pe fratele John să iasă din refugiul său.

— Ce vreți să spuneți?

Romanovici arătă spre molatic și zise:

— Cum puteți să puneți capăt existenței acestei făpturi?

— Pot să gândesc dispariția sa la fel de bine cum am creat-o.

— Atunci, în numele lui Dumnezeu, faceți acest lucru!

Pentru o clipă, fratele John strânse din fălci și-și miji ochii, și nu păru dispus să se supună cererii.

Rusul radia nu numai autoritatea unui funcționar al statului, ci și autoritatea morală necesară. Își scoase mâinile din buzunare și făcu un gest, îndemnându-l pe călugăr să se grăbească.

Fratele John închise ochii, își încreți fruntea, imaginându-și încetarea existenței molaticului. Din fericire, chicotitul încetă. Apoi făptura se dezmembră în cuburi zăngănitoare, mișcătoare. Dispăru.

Când călugărul savant deschise ochii, Romanovici îi zise:

— Ați remarcat singur că ați fost obsedat toată viața de ordine.

— Orice om întreg la minte e de partea ordinii, împotriva anarhiei, împotriva haosului, zise fratele John.

— De acord, domnule doctor Heineman. Dar când erați tânăr erați atât de obsedat de ordine, încât nu numai că ați condamnat dezordinea, ci și ați *disprețuit-o*, ca și cum ar fi fost o jignire personală. O urați, vă fereați de ea. Nu aveați niciun pic de înțelegere pentru cei care ar fi putut să provoace dezordine în societate. Ca ironie a sorții, ați manifestat ceea ce poate fi definit drept o tulburare emoțională obsesivă de respingere.

— Ați discutat cu niște indivizi invidioși, zise fratele John.

— Când s-a născut fiul dumneavoastră, deformitățile și invaliditățile sale vi s-au părut a fi dezordine biologică, un lucru cu atât mai intolerabil cu cât provenea din măruntaiele dumneavoastră. Ați refuzat să-l recunoașteți. Ați dorit să moară.

— N-am dorit niciodată să moară. Asta-i o insultă!

M-am simțit ca un trădător față de el când am spus:

— Domnule, Jacob își amintește când l-ați vizitat la spital și i-ați cerut mamei sale să lase infecția să-și continue activitatea, fără s-o trateze.

Figura sa rotundă plutea deasupra trupului înalt, uscățiv, ca un balon la capătul unei sfori. Nu mi-am dat seama dacă dădea din cap aprobator sau clătina din cap, a negare. Probabil că le făcea pe amândouă. Nu era în stare să vorbească.

Cu o voce care nu mai era acuzatoare, pentru că optase pentru un ton de discuție liniștită, Romanovici zise:

— Domnule doctor Heineman, sunteți conștient că ați creat grozăvenii care s-au materializat în afara acestei încăperi, care au ucis?

•

În școală, în încăperea 14, fratele Maxwell stă încordat, cu bâta de baseball ridicată, în timp ce fratele Knuckles, care avusese de-a face cu o grămadă de băieți deștepți în trecut și

care doborâse recent un superschelet cu mașina de teren, este atent, dar nu speriat.

De fapt, Knuckles spune, în timp ce se rezemă în bâtă ca într-un baston:

— Unii indivizi solizi cred că dacă își arată mușchii o să-ți vâri coada între picioare, dar toată chestia asta e fanfaronadă, n-au boașe să treacă la fapte.

— Chestia asta n-are nici boașe, nici mușchi, e numai oase, îi răspunde Maxwell.

— Ce ți-am zis eu?

Jumătate din geamul crăpat cade din rama de bronz și se face cioburi pe podea.

— Chestia aia n-are cum să intre pe fereastră, prin pătrățelele alea mici.

Bucata rămasă din geamul spart se desprinde și cade pe dușumea.

— Nu mă sperii, îi zice Knuckles câinelui lui N-a-fost-niciodată.

— Pe mine mă sperie, spune Maxwell.

— Nu, nu te sperie, îl asigură Knuckles. Frate, ești bun, ești solid!

Un mănunchi de oase îndoite bâjbâie prin gaura din fereastră.

Alt geam se crapă, al treilea explodează, împrăștiind cioburi de sticlă pe încălțările celor doi călugări.

În capătul îndepărtat al încăperii, Jacob stă cu perna în brațe, cu capul plecat spre broderia sa, fără să arate frică, creând ordine minunată pe pânza albă cu fir de culoarea piersicii, în timp ce creația dezordonată de la fereastră sparge încă două geamuri și împinge în rama de bronz.

Fratele Fletcher vine din hol.

— A început circul! Aveți nevoie de ajutor?

Fratele Maxwell spune da, dar fratele Knuckles zice:

— Am văzut gagii mai afurisiți în Jersey. Păzești ascensorul?

— E bine păzit, îl asigură fratele Fletcher.

— Atunci stai lângă Jacob, să-l scoți iute de aici dacă

jigodia aia trece prin fereastră.

Fratele Maxwell protestează:

— Ai spus că n-o să treacă!

— N-o să treacă, frate. Da, face mare gălăgie, dar adevărul e că nebunaticul ăla e speriat de noi.

Rama de bronz și zăbrelele ferestrei, apăsate puternic, trosnesc, scârțâie…

•

— Grozăvenii? zise fratele John, a cărui față rotundă păru că se umflă și se înroșește sub presiunea unor posibilități noi, întunecate, pe care mintea sa nu putea să le cuprindă. Create fără intenție conștientă? E imposibil.

— Dacă nu-i posibil, atunci înseamnă că le-ați creat intenționat, zise Romanovici. Pentru că ele există. Le-am văzut.

Mi-am tras fermoarul jachetei și am scos din ea o pagină împăturită pe care o rupsesem din blocul de desen al lui Jacob. În timp ce am despăturit foaia, desenul fiarei se îndoi, dând o impresie de mișcare.

— Fiul dumneavoastră a văzut asta la fereastră, domnule. Jacob spune că-i câinele lui N-a-fost-niciodată. Jennifer vă spunea N-a-fost-niciodată.

Fratele John acceptă desenul, ca și cum ar fi fost vrăjit de el. Îndoiala și teama de pe figura sa contraziseră încrederea din glasul cu care zise:

— Chestia asta n-are niciun înțeles. Băiatul e retardat. Asta-i fantezia unei minți deformate.

— Domnule doctor Heineman, zise rusul, cu douăzeci și șapte de luni în urmă, foștii dumneavoastră colegi au dedus, din lucrurile pe care li le-ați spus la telefon sau prin e-mailuri, că… ați creat ceva.

— Am creat. Da. V-am arătat acum câteva minute.

— Creatura aceea patetică cu urechi moi?

Din vocea lui Romanovici răzbătea mai degrabă milă decât dispreț, iar fratele John îi răspunse prin tăcere. Vanitatea primește mila așa cum o viespe întâmpină o amenințare îndreptată spre cuibul ei, iar dorința de a înțepa aduse o lucire

veninoasă, lipsită de sfințenie, în ochii violeți, înfundați în orbite, ai călugărului.

— Dacă n-ați avansat mai mult în aceste douăzeci și șapte de luni, zise Romanovici, acest lucru ar putea fi datorat faptului că în urmă cu doi ani s-a întâmplat ceva care v-a speriat și v-a făcut să vă întrerupeți cercetările, și doar recent ați reînceput să porniți mașinăria aceea a dumneavoastră cu rol de Dumnezeu și să „creați”?

— Sinuciderea fratelui Constantine, am zis eu.

— Care n-a fost o sinucidere, zise Romanovici. Domnule doctor Heineman, ați eliberat în noapte o grozăvenie, fără să fiți conștient de acest lucru, iar când Constantine a văzut-o, n-a putut fi lăsat în viață.

Poate că desenul aruncase o vrajă întunecată asupra savantului călugăr sau poate că acesta nu se simțea în stare, dar evită să ne privească în ochi.

— Ați bănuit ce s-a întâmplat și ați întrerupt cercetările – dar mândria nebunească v-a făcut să le reluați recent. Acum fratele Timothy e mort… și chiar în această clipă, îl atacați pe fiul dumneavoastră prin intermediul acestui surogat monstruos.

Cu privirea ațintită încă asupra desenului și cu o venă zvâcnindu-i la tâmplă, fratele John spuse sec:

— M-am acuzat cu mult timp în urmă pentru păcatul săvârșit împotriva fiului meu și a mamei sale.

— Și cred că spovedania dumneavoastră a fost sinceră, recunoscu Romanovici.

— Am primit iertarea păcatelor.

— Ați mărturisit și ați fost iertat, dar o parte întunecată din dumneavoastră nu s-a spovedit și n-a crezut că-i nevoie să fie iertată.

— Domnule, asasinarea fratelui Timothy, din noaptea trecută… a fost înfiorătoare, neomenească. Trebuie să opriți chestia asta.

După atâta timp, scriu cu tristețe că atunci când ochii fratelui John au fost acoperiți de lacrimi, pe care a reușit să nu le verse, eu am crezut – măcar pe jumătate – că lacrimile

acelea nu erau pentru Tim, ci pentru el însuși.

— Ați progresat de la aspirant la novice, apoi la călugăr care a depus jurământul, spuse Romanovici. Dar ați spus singur că v-ați speriat când cercetările dumneavoastră v-au făcut să credeți într-un univers creat, așa că ați ajuns la Dumnezeu cu frică.

Fratele John rosti printre dinți:

— Motivele contează mai puțin decât remușcarea.

— Poate, recunoscu Romanovici. Dar la El trebuie să vii cu dragoste. Iar o parte din dumneavoastră, frate John, n-a ajuns niciodată la El.

Cu o intuiție subită, am zis:

— Frate John, Celălalt e un copil furios.

Atunci, în cele din urmă, călugărul își ridică privirea de pe desen și mă privi în ochi.

— Copilul care, mult prea devreme, a văzut anarhia din lume și s-a temut de ea. Copilul care era nemulțumit că s-a născut într-o lume atât de dezordonată, care a văzut haos și a tânjit să găsească ordine în el.

Din spatele ferestrelor violete, Celălalt mă privi cu dispreț și cu egoismul copilului care nu-i obișnuit cu empatia și cu compasiunea, un copil de care John cel bun se despărțise, dar de care nu scăpase.

I-am îndreptat din nou atenția către desen:

— Domnule, copilul obsedat care a construit un model al spumei cuantice din patruzeci și șapte de seturi de blocuri Lego este același copil care a conceput acest mecanism complex de oase reci și îmbinări eficiente.

În timp ce călugărul studia arhitectura fiarei din oase, recunoscu fără chef că obsesia din spatele modelului făcut din Lego era aceeași cu cea care inspirase construcția aceea nepământeană.

— Domnule, mai e încă timp. Timp pentru ca băiatul acela s-a renunțe la furie și să scape de durere.

Tensiunea de suprafață a lacrimilor reținute până atunci se rupse brusc, iar câte o lacrimă se scurse pe fiecare obraz.

Călugărul se uită la mine și spuse, cu o voce îngroșată de

tristețe, dar și de amărăciune:

— Nu. E prea târziu.

CAPITOLUL 53

Din câte știu, Moartea fusese în încăpere atunci când pe pereții curbați înfloriseră modelele colorate ale gândului imaginat de Dumnezeu și se mutase atunci când întorseserăm capetele, astfel încât să fie întotdeauna în afara vederii noastre. Dar se repezi la mine ca și cum tocmai năvălise în încăpere cuprinsă de-o furie rece, mă înhăță, mă ridică, mă trase față în față cu ea.

În locul hăului anterior din glugă, acum mă înfrunta o versiune brută a figurii fratelui John, colțuroasă acolo unde fața călugărului era rotundă, tare acolo unde cea a fratelui John era moale, cam așa cum și-ar fi imaginat un copil Moartea, nu figura unei Puteri personificate. Tânărul geniu care recunoscuse haosul lumii și se temuse de el, dar care nu avusese puterea de a face ordine în el, își acordase singur puterea necesară.

Respirația Morții era ca a unei mașini, ce duhnea a cupru fumegând și a oțel încins.

Mă aruncă peste scaun, de parcă aș fi fost un mănunchi de cârpe. M-am izbit de peretele rece, curb, și m-am ridicat de pe podea de îndată ce am aterizat pe ea.

Un scaun zbură, m-am aplecat și m-am ferit; peretele răsună ca un clopot de sticlă, cum nu făcuse când îl lovisem eu, și scaunul rămase acolo unde căzuse, dar eu am continuat să mă mișc. Iar Moartea se repezi din nou.

•

În fereastră, rama și zăbrelele de bronz se îndoiră, se întinseră ușor, dar nu cedară. Văicăritul atacatorului frustrat deveni mai puternic decât zăngănitul oaselor sale ce se agitau de zor.

— Tipul ăsta nu-i speriat de noi, decise fratele Maxwell.

— O să fie, înainte să terminăm ce avem de făcut, îl asigură Knuckles.

Din fiara caleidoscopică ieși un tentacul de oase care

forfecau, tentacul care pătrunse un metru și jumătate în încăpere, prin unul dintre spațiile goale în care fusese un geam al ferestrei.

Călugării se dădură înapoi, surprinși.

Forma ce se întinsese se rupse sau se desprinse de masa mamă și căzu pe podea. Imediat, membrele retezate se asamblară într-o versiune a făpturii mai mari.

Făptura aceea – cu ace, țepi, colți și cârlige – mare cât un aspirator industrial, mergea iute ca un gândac de bucătărie, iar Knuckles le trosni una oaselor.

Bâta Louisville Slugger îi aplică o corecție delincventului, aruncând frânturi de oase în toate părțile. Knuckles se îndreptă către făptură, în timp ce aceasta se retrăgea împleticindu-se, și o demolă cu o a doua lovitură.

Prin fereastră pătrunse un alt tentacul ce se întindea, iar când acesta se detașă de trup, fratele Maxwell răcni către fratele Fletcher:

— Scoate-l pe Jacob de aici!

Fratele Fletcher, care în tinerețea sa de saxofonist interpretase multe dansuri periculoase, știa cum s-o șteargă atunci când clienții încep să schimbe focuri de armă, așa că o tulise deja din încăpere, cu Jacob în brațe, înainte ca Maxwell să fi țipat. Când pătrunse în coridor, îl auzi pe fratele Gregory strigând că-i ceva în puțul liftului, ceva ce se străduiește furios să treacă prin acoperișul cabinei ascensorului care-i bloca drumul.

•

Când Moartea se repezi din nou la mine, Rodion Romanovici se avântă spre Moarte, cu toată neînfricarea unui antreprenor de pompe funebre înnăscut, și deschise focul folosind Desert Eagle.

Promisiunea sa că vom avea parte de un zgomot incredibil fu îndeplinită. Bubuitul pistolului răsună doar cu câțiva decibeli mai încet decât tunetul unui foc de mortier.

N-am socotit câte gloanțe a tras Romanovici, dar moartea se sfărâmă în cioburi geometrice, așa cum făcuse atunci când sărise din turnul clopotniței, rasa care se fragmenta fiind la fel

de sfărâmicioasă ca și trupul pe care-l îmbrăcase.

De îndată, așchiile, cioburile și fâșiile acelei construcții nenaturale se răsuciră și țopăiră ca și cum ar fi avut viață – deși nu aveau – și după câteva secunde se reîntrupară.

Când Moartea se întoarse către Romanovici, acesta goli pistolul, aruncă încărcătorul gol și scoase în grabă încărcătorul de rezervă din buzunarul pantalonilor.

Fără să fie mai afectată de al doilea foc de baraj decât fusese de primul, Moartea se ridică iute din ruine.

John, care în acel moment nu era un călugăr, ci un copil ursuz, rămase cu ochii închiși, gândind personajul Morții ca acesta să capete din nou existență, iar când deschise ochii, aceștia nu mai erau ai unui om al lui Dumnezeu.

•

Fratele Maxwell trase o lovitură celui de-al doilea intrus din camera 14, apoi văzu că fratele Knuckles îl ciomăgea din nou pe primul intrus, care se refăcea cu iuțeala unui trandafir ce înflorește, care fusese filmat cu încetinitorul.

O a treia extensie a masei-mamă atacă, iar Maxell o zdrobi cu două lovituri, dar cea pe care o demolase prima se reasamblă, se repezi asupra sa, zburlită complet, și-i înfipse doi spini groși, zimțați, în piept.

Când fratele Knuckles se întoarse, îl văzu pe Maxwell străpuns și zări plin de oroare cum fratele său se transformă – de parcă ar fi fost contaminat – într-un caleidoscop de oase ce se îndoiau-pivotau-roteau, care se împungeau afară din costumul pentru furtună ca și cum ar fi înlăturat un cocon, și se combina cu mașinăria din oase care îl străpunsese.

Knuckles fugi din cameră și închise în grabă ușa, apoi, în timp ce-o ținea bine, strigă după ajutor.

Se avusese în vedere o asemenea posibilitate, iar doi frați sosiră în grabă cu un lanț, pe care îl înfășurară în jurul clanței. Legară clanța de cea a camerei alăturate, asigurându-se că fiecare ușă servește de încuietoare pentru cealaltă.

Zgomotul din puțul liftului deveni groaznic, zguduind pereții. De dincolo de ușile închise ale ascensorului se auzea zguduitul tavanului cabinei, ca și zăngănitul cablurilor

încordate până aproape de rupere.

Jacob era în locul cel mai sigur, între sora Angela și sora Miriam, față de care până și diavolul trebuia să fie prudent.

•

Renăscută, Moartea mă ocoli și se îndreptă spre rus, care fu cu doi pași mai iute decât Secerătorul. Romanovici vârî încărcătorul de rezervă în Desert Eagle, se întoarse către omul pe care îl admirasem cândva și-l împușcă de două ori.

Impactul gloanțelor de calibru .50 îl doborî pe John Heineman. După ce căzu, nu mai fu în stare să se ridice. Nu fu în stare să se imagineze pe sine însuși reconstruindu-se, pentru că, indiferent ce credea partea pierdută și întunecată a sufletului său, el nu era propria creație.

Silueta Morții ajunse la Romanovici și puse mâna pe umărul acestuia, dar nu-l atacă. Fantoma se concentră asupra lui Heineman, ca și cum ar fi fost lovită de fulger văzând că zeul său minuscul fusese doborât ca un muritor oarecare.

De data asta, Moartea se descompuse într-un șuvoi de cuburi care se despicau în alte cuburi, într-o movilă de zaruri ce dansau, care se divizau cu o frenezie larvară, ciocnindu-și fețele fără puncte între ele până când ajunseră doar o spumă de molecule, apoi atomi, iar după aceea nimic, doar amintirea unui hybris…

CAPITOLUL 54

În seara aceea, la unsprezece, când furtuna începuse să se potolească, sosi primul contingent de agenți ai NSA – douăzeci de indivizi – în camionete monstruoase, ce mâncau zăpada. Având în vedere că telefoanele nu funcționau, nu știu cum i-a contactat Romanovici, dar în momentul acela ajunsesem la concluzia că norii de mister strânși în jurul lui făceau ca norii *mei* să pară o ceață ușoară, în comparație cu ai săi.

Vineri după-amiază, numărul agenților crescuse la cincizeci, iar teritoriul abației și al tuturor clădirilor se afla sub autoritatea lor. Frații, surorile și un oaspete șocat fură interogați până la epuizare, dar copiii, la insistența călugărițelor, n-au fost deranjați cu întrebări.

NSA a imaginat povești care să justifice într-un fel decesele fratelui Timothy, fratelui Maxwell și lui John Heineman. Familiile lui Timothy și Maxwell aveau să afle că cei doi au pierit într-un accident de mașină, iar rămășițele lor arătau prea îngrozitor ca să poată fi prezentate la înmormântare într-un sicriu deschis.

Fusese ținută deja o slujbă funebră pentru fiecare dintre ei. La primăvară aveau să fie ridicate pietre de mormânt în cimitirul de la marginea pădurii, deși nu existau rămășițe care să fie înmormântate. Măcar numele lor scris în piatră avea să rămână printre cei pe care-i cunoscuseră și-i iubiseră, și de care fuseseră iubiți.

John Heineman, pentru care se ținuse de asemenea o slujbă, avea să fie păstrat în frigider. După un an, când moartea sa nu avea să pară legată de cea a lui Timothy și Maxwell, avea să se anunțe că murise în urma unui atac de cord.

Heineman nu avea familie, cu excepția fiului pe care nu-l acceptase niciodată. În ciuda terorii și mâhnirii pe care Heineman le adusese în mânăstirea St. Bartholomew, frații și surorile au căzut de acord că trebuia – în spiritul iertării – să

fie înmormântat în cimitirul lor, dar la o distanță discretă de ceilalți care se odihneau în locul acela.

Rețeaua de supercalculatoare a lui Heineman fusese pusă sub lacăt de NSA. Mai târziu, calculatoarele aveau să fie scoase din Cușcă și transportate în altă parte. Toate încăperile ciudate și mașinăria creației aveau să fie studiate, demontate cu minuțiozitate și îndepărtate.

Frații și surorile – și servitorul dumneavoastră credincios – au fost puși să semneze declarații de confidențialitate, iar noi am înțeles că pedepsele – ce ne fuseseră citite cu grijă – pentru încălcarea acestei declarații aveau să fie aplicate cu strictețe. Nu cred că agenții federali erau îngrijorați în privința călugărilor și călugărițelor, ale căror vieți erau supuse unui jurământ, pentru că au petrecut o mulțime de timp explicându-mi amănunțit toate nuanțele chinurilor cuprinse în expresia „a putrezi în închisoare".

Cu toate acestea, am scris acest manuscris, pentru că scrisul este terapia mea și un soi de penitență. Oricum, dacă va fi tipărită vreodată, povestea mea va fi publicată doar după ce voi părăsi această lume ca să am parte de slavă sau damnare, într-un loc în care nici NSA nu mă poate găsi.

Deși abatele Bernard nu avea vreo responsabilitate pentru cercetările și acțiunile lui John Heineman, a insistat să-și dea demisia din funcția sa între Crăciun și Anul Nou.

El numise Cușca lui John *sanctuar,* adică partea cea mai sfântă a unui loc de venerare, Sfânta Sfintelor. Acceptase ideea falsă că Dumnezeu poate fi cunoscut prin știință, lucru care l-a îndurerat teribil, dar cea mai mare remușcare i-a fost provocată de faptul că nu fusese în stare să vadă că John Heineman nu fusese motivat de o mândrie sănătoasă în geniul său dăruit de Dumnezeu, ci de o vanitate și de o furie ce clocotea în secret, care i-a viciat realizările anterioare.

Comunitatea din St. Bartholomew fusese copleșită de tristețe și mă îndoiam că tristețea aceea avea să dispară într-un an – dacă va dispărea. Pentru că fiara din oase care străbătuse prin fortificațiile de la etajul doi al școlii se dezmembrase în cuburi ce se tot micșorau în momentul morții

lui Heineman, așa cum se întâmplase și cu Moartea, doar fratele Maxwell pierise în bătălie. Dar Maxwell, Timothy și sărmanul Constantine aveau să fie jeliți în fiecare anotimp în care viața avea să continue fără ei.

Sâmbătă seara, la trei zile după criză, Rodion Romanovici veni în camera mea din casa de oaspeți, aducând două sticle de vin roșu de calitate, pâine proaspătă, brânză, friptură rece de vită și diferite condimente, în care nu pusese otravă.

Boo petrecu o mare parte a serii zăcând pe picioarele mele, de parcă s-ar fi temut că o să răcească.

Elvis trecu și el pentru un timp. Crezusem că se dusese mai departe, așa cum se părea că făcuse Constantine, dar Regele rămase. Își făcea griji în privința mea. Bănuiesc și că voia să-și aleagă momentul plecării cu acel simț al teatralului și al eleganței care l-au făcut celebru.

Spre miezul nopții, în timp ce stăteam la o măsuță lângă fereastra unde cu câteva zile în urmă așteptasem zăpada, Rodion zise:

— Poți să pleci luni, dacă vrei. Sau vrei să rămâi?

— O să mă întorc într-o zi, am zis eu, dar acum locul acesta nu-i potrivit pentru mine.

— Eu cred că frații și surorile, fără excepție, simt că aici va fi oricând locul potrivit pentru tine. Fiule, i-ai salvat pe toți.

— Nu, domnule. Nu pe toți.

— Pe toți copiii. Timothy a fost ucis în ora în care ai văzut primul *bodach.* Nu puteai face nimic pentru el. În privința lui Maxwell, eu sunt mai vinovat decât tine. Dacă aș fi înțeles care-i situația și l-aș fi împușcat pe Heineman mai devreme, Maxwell ar fi rămas în viață.

— Domnule, sunteți surprinzător de amabil pentru un om care pregătește oamenii pentru moarte.

— Știi, în unele cazuri moartea e o amabilitate nu numai față de persoana care o primește, ci și pentru cei pe care i-ar fi putut distruge aceasta. Când o să pleci?

— Săptămâna viitoare.

— Unde o să te duci, fiule?

— Acasă, în Pico Mundo. Dar dumneavoastră? Vă întoarceți

în Indianapolisul iubit?

— Sunt neplăcut de sigur că Biblioteca statului Indiana, de la numărul 140 de pe North Senate Avenue, a mers prost în lipsa mea. O să mă duc în deșertul din California, s-o întâlnesc pe doamna Romanovici, la întoarcerea sa din spațiul cosmic.

Aveam un anumit ritm pentru asemenea chestii, care îmi impunea să iau o gură de vin și s-o savurez înainte să întreb:

— Din spațiul cosmic, domnule? Adică de acolo de unde-i luna?

— De data asta n-a fost până la lună. Timp de o lună, scumpa doamnă Romanovici a lucrat pentru această țară minunată la bordul unei anumite platforme orbitale despre care nu pot să spun mai multe.

— Dumneaei va face ca America să fie în siguranță pentru veșnicie, domnule?

— Fiule, nimic nu-i pentru veșnicie. Dar dacă ar trebui să încredințez soarta națiunii unei singure perechi de mâini, cred că n-ar exista vreuna mai demnă de încredere decât a ei.

— Îmi doresc s-o întâlnesc, domnule.

— Poate că o s-o întâlnești, într-o zi.

Elvis îl momi pe Boo de-o parte, ca să-l mângâie pe burtă, iar eu am zis:

— Mă îngrijorează datele din calculatoarele doctorului Heineman. Dacă ajung în mâinile cui nu trebuie…

Rusul se aplecă spre mine și șopti:

— Nu-ți face griji, băiete. Datele din calculatoarele alea sunt varză. Am avut grijă de asta înainte să-mi chem potera.

Am ridicat paharul, toastând:

— Pentru fiii de asasine și pentru soții eroinelor spațiale.

— Și pentru fata pe care ai pierdut-o, zise el, ciocnind paharele, cea care, în noua ei aventură, te păstrează în sufletul ei, așa cum o păstrezi și tu pe ea.

CAPITOLUL 55

Cerul dimineții era limpede și profund. Pajiștea învești mântată în zăpadă se întindea luminoasă și curată ca dimineața de după moarte, când timpul va învinge timpul și totul va fi ispășit.

Îmi luasem rămas-bun de cu seară și preferasem să plec când frații erau la slujbă, iar surorile erau ocupate cu copiii care se trezeau.

Drumul era curat și uscat, iar Cadillac-ul de comandă apăru torcând, fără zăngănit de lanțuri. Prietenul meu opri la scara casei de oaspeți, unde așteptam.

M-am grăbit să-l sfătuiesc să nu iasă din mașină, dar el refuză să rămână la volan.

Prietenul și mentorul meu, Ozzie Boone, celebrul scriitor de romane polițiste, despre care am scris multe în primele două manuscrise ale mele, este un grăsan grozav, care are două sute de kilograme când este foarte slab. Susține că e într-o condiție fizică mai bună decât majoritatea practicanților de sumo – și poate chiar este – dar sunt îngrijorat de fiecare dată când se ridică de pe un scaun, pentru că am impresia că asta ar solicita prea mult inima lui cea mare.

— Dragă Odd, zise el, în timp ce mă îmbrățișa zdravăn, ca un urs, în ușa deschisă a mașinii, ai slăbit. Ești ca o viespe.

— Nu, domnule. Am aceeași greutate ca atunci când m-ați lăsat aici. Probabil că vi se pare că-s mai mic pentru că dumneavoastră ați devenit mai mare.

— Am o pungă colosală cu ciocolată fină, amăruie, în mașină. Dacă o să ai grijă, ai putea să adaugi două kilograme și jumătate până o să ajungem în Pico Mundo. Stai să-ți pun bagajele în portbagaj.

— Nu, nu, domnule. Mă descurc și singur.

— Dragă Odd, ai tremurat ani de zile anticipându-mi moartea, și o să mai tremuri așteptându-mi moartea încă vreo zece ani. O să creez asemenea inconveniente celor care vor

trebui să-mi transporte trupul, încât Dumnezeu, dacă are milă de antreprenorii de pompe funebre, o să mă țină veșnic în viață.

— Domnule, hai să nu discutăm despre moarte. Vine Crăciunul. E anotimpul în care trebuie să fim veseli.

— Bine, o să discutăm despre clopoței de argint care se coc la foc și despre alte chestii legate de Crăciun.

În timp ce mă privea – și plănuia, fără îndoială, să-mi înhațe un bagaj și să-l încarce în mașină – eu mi-am grămădit lucrurile în portbagaj. Când am închis capacul și l-am încuiat, am descoperit că toți frații – care ar fi trebuit să fie la liturghie – se strânseseră în tăcere pe treptele casei de oaspeți.

Sora Angela era și ea prezentă, împreună cu o duzină de călugărițe. Îmi spuse:

— Oddie, pot să-ți arăt ceva?

M-am dus lângă ea, iar maica stareță desfăcu un tub, care se dovedi a fi o foaie mare de hârtie de desen. Jacob îmi făcuse un portret perfect.

— E foarte bine desenat. Frumos din partea lui.

— Nu-i pentru tine, îmi spuse călugărița. E pentru peretele din biroul meu.

— Doamnă, compania aceea e prea înaltă pentru mine.

— Tinere, nu hotărăști tu ce vreau eu să văd în fiecare zi. Ai rezolvat ghicitoarea?

Încercasem deja răspunsul „tărie de caracter”, pe care Rodion Romanovici îl făcuse să pară atât de convingător.

— Doamnă, sunt secătuit din punct de vedere intelectual.

— Știi că după Războiul de Independență întemeietorii acestei țări s-au oferit să-l facă rege pe George Washington, iar el a refuzat oferta?

— Nu, doamnă, n-am știut.

— Știai că Flannery O’Connor a trăit atât de liniștită în comunitatea sa, încât mulți dintre concetățenii ei nu știau că era una dintre cele mai mari scriitoare ale timpului său?

— Presupun că era o sudistă excentrică.

— Așa presupui tu?

— Cred că dacă ar trebui să susțin un test la materia asta, l-

aș pica. N-am fost prea bun la școală…

— Lui Harper Lee, continuă sora Angela, i s-au oferit o mie de doctorate onorifice și nenumărate premii pentru cartea sa minunată, dar nu le-a acceptat. Și i-a refuzat politicoasă pe reporterii care o admirau și pe profesorii care veneau în pelerinaj la ușa sa.

— Doamnă, n-o puteți condamna pentru asta. Atâta lume neinvitată înseamnă o bătaie de cap teribilă.

Nu cred că ochii ei de dedițel scânteiaseră vreodată mai puternic decât în dimineața aceea, pe treptele casei de oaspeți.

— *Dominus vobiscum,* Oddie.

— Și cu dumneavoastră, soră.

Nu mai fusesem sărutat de o călugăriță, până atunci. Nici nu sărutasem vreuna. Sora avea obrazul atât de moale…

Când am urcat în Cadillac, am văzut că Boo și Elvis stăteau pe bancheta din spate.

Frații și surorile rămaseră pe treptele casei de oaspeți în tăcere, iar când am plecat, m-am uitat nu numai o dată înapoi spre ei, m-am tot uitat în urmă până când drumul coborî, iar abația St. Bartholomew dispăru din vedere.

CAPITOLUL 56

Structura Cadillac-ului fusese întărită, ca să poată suporta greutatea lui Ozzie fără să se îndoaie, iar scaunul pentru șofer fusese croit pentru dimensiunile sale.

Ozzie își manevra Cadillac-ul cu blândețea unui șofer de curse. Am zburat de pe munte, către terenurile mai joase, cu o eleganță pe care n-o credeam posibilă la o asemenea viteză.

După un timp, i-am spus:

— Domnule, sunteți un om bogat din toate punctele de vedere.

— Am fost norocos și harnic, îmi replică el.

— Vreau să vă cer o favoare atât de mare, că mi-e rușine s-o spun.

Ozzie zise, rânjind încântat:

— Nu permiți niciodată să se facă ceva pentru tine. Însă îmi ești ca un fiu. Cui o să las toți banii pe care-i am? Chester cel Teribil n-o să aibă nevoie de toți.

Chester cel Teribil este pisica sa, care nu se născuse cu acest nume, ci îl căpătase pe merit.

— În școala asta există o fetiță.

— În școala de la St. Bartholomew?

— Da. Se numește Flossie Bodenblatt.

— Vai de mine!

— E bolnavă, dar e sclipitoare.

— Și ce vrei?

— Domnule, puteți să înființați un fond pentru ea, în valoare de o sută de mii de dolari, după scăderea taxelor?

— Consideră că s-a făcut deja.

— Ca să aibă cu ce să-și înceapă viața, după ce o să părăsească școala, ca să-și facă o viață în care să poată să lucreze cu câinii.

— O să-l pun pe avocat să specifice exact așa. Pot să fiu unul dintre cei care să supravegheze personal transferul ei din școală în lumea exterioară, când va veni momentul acela?

— Domnule, v-aș fi veșnic recunoscător dacă ați face asta.

— Bine, spuse el, ridicând mâinile de pe volan suficient cât să și le scuture iute, asta a fost ușor, ca și cum aș fi mâncat o plăcintă cu cremă. Pentru cine mai trebuie să înființăm un fond?

Profunda vătămare a creierului Justinei nu putea fi refăcută cu ajutorul unui fond. Banii și frumusețea sunt un mijloc de apărare împotriva mâhnirii acestei lumi, dar nu pot schimba trecutul. Doar timpul poate învinge timpul. Drumul înainte este singura cale înapoi spre nevinovăție și pace.

Am mers un timp, discutând despre Crăciun, când, deodată, am avut o intuiție mai puternică decât cele avute până atunci.

— Domnule, puteți trage la marginea drumului?

Tonul vocii mele făcu ca fața sa plină să alcătuiască o încruntare din mai multe straturi.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu știu. Poate nu ceva rău. Dar ceva… important.

Ozzie conduse Cadillac-ul într-un loc de parcare, la umbra mai multor pini maiestuoși, și opri motorul.

— Oddie?

— Lăsați-mă o clipă, domnule.

Am rămas acolo tăcuți, în timp ce roțile dințate ale luminii soarelui și umbrele dantelate ale pinilor fluturau pe parbriz.

Intuiția deveni atât de intensă, încât dacă aș fi ignorat-o ar fi însemnat să neg ceea ce eram.

Viața mea nu-mi aparține. Mi-aș fi dat viața ca s-o salvez pe cea a fetei pe care am pierdut-o, dar acest schimb nu fusese pe agenda sorții. Acum trăiesc o viață de care nu am nevoie și știu că va veni o zi când o voi da pentru o cauză dreaptă.

— Trebuie să cobor aici, domnule.

— Nu te simți bine?

— Mă simt bine, domnule. Magnetismul paranormal. Trebuie să merg pe jos în continuare.

— Dar mergi acasă, pentru Crăciun.

— Nu cred că mai vin.

— Să mergi pe jos de aici încolo? Unde vrei să te duci?

— Nu știu, domnule. O să descopăr în timp ce merg.

Ozzie nu voia să rămână la volan, iar când am luat un singur bagaj din portbagajul mașinii, îmi zise:

— Nu poți să pleci doar cu atât!

— Am tot ce-mi trebuie, l-am asigurat eu.

— De ce necazuri o să ai parte?

— Poate că nu o să dau de necazuri, domnule.

— De ce altceva ai putea să ai parte?

— Poate de necazuri, i-am răspuns eu. Poate de pace. Nu știu. Dar sunt sigur că mă cheamă ceva.

Ozzie se pleoștise.

— Făcusem atâtea planuri…

— Și eu, domnule.

— Ne e dor de tine, în Pico Mundo.

— Și mie mi-e dor de cei de acolo. Dar așa trebuie să fie. Știți cum se întâmplă cu mine, domnule.

Am închis portbagajul.

Ozzie nu voia să plece și să mă lase acolo.

— Îi am pe Elvis și pe Boo, i-am spus eu. Nu sunt singur.

Ozzie e greu de îmbrățișat, având un perimetru atât de mare.

— Mi-ați fost ca un tată, i-am spus eu. Vă iubesc, domnule.

El reuși să spună doar:

— Fiule…

Am rămas în parcare și l-am privit plecând, până când mașina dispăru din vedere.

Apoi am început să merg de-a lungul marginii șoselei, în direcția în care părea că mă conduce intuiția.

Boo mergea alături de mine. E singura fantomă de câine pe care am văzut-o vreodată. Animalele trec întotdeauna în lumea cealaltă. Din cine știe ce motiv, el zăbovise mai mult de un an în abație. Poate că mă așteptase pe mine.

Un timp, Elvis merse alături de mine, apoi începu să meargă cu spatele în fața mea, rânjind de parcă îmi făcuse cine știe ce poantă, de care eu nu mă prinsesem încă.

— Credeam că ai trecut dincolo, i-am spus eu. Știi că ești pregătit.

El dădu din cap, continuând să rânjească prostește.

— Atunci, du-te. O să fie bine. Te așteaptă cu toții. Du-te.

Continuând să meargă cu spatele, Elvis începu să-mi facă semne de rămas-bun și, pas cu pas, Regele Rock and Roll-ului deveni tot mai șters, până când dispăru pentru totdeauna din această lume.

Ieșiserăm din munți. În valea aceea din California, ziua însemna o prezență blândă pe pământ, copacii se înălțau în lumina ei, la fel ca păsările.

Poate mersesem vreo sută de metri după dispariția lui Elvis când mi-am dat seama că alături de mine mergea cineva.

Surprins, m-am uitat la el și am zis:

— Bună ziua, domnule.

El își aruncă haina pe umăr. Avea mânecile suflecate. Zâmbi cu zâmbetul său de învingător.

— Sunt sigur că va fi interesant, am zis eu, și sunt onorat să fac pentru dumneavoastră, dacă e posibil, ce am făcut pentru el.

El își duse mâna la borul pălăriei, atingându-l fără să-și scoată pălăria, și-mi făcu cu ochiul.

Crăciunul avea să fie peste câteva zile, iar noi mergeam de-a lungul șoselei, îndreptându-ne către necunoscut, adică acolo unde a dus întotdeauna orice drum: eu, câinele meu Boo și spiritul lui Frank Sinatra.{36}

NOTA AUTORULUI

Cărțile care au schimbat viața fratelui Knuckles au fost scrise amândouă de Kate DiCamillo. Ele sunt *Miraculoasa călătorie a lui Edward Tulane* și *Povestea lui Despereaux,* sunt niște povești minunate. Nu-mi dau seama cum de au putut să-l facă pe Knuckles să treacă de la o viață de delincvent la o viață plină de bunătate și de speranță *cu mai bine de un deceniu înainte de a fi publicate.* Pot doar să spun că viața este plină de mistere, iar magia doamnei DiCamillo trebuie să aibă o legătură cu chestia asta.

ODD THOMAS

DEAN KOONTZ
3
FRATELE ODD
DEAN KOONTZ
FRATELE ODD

www.virtual-project.eu

{1} Odd înseamnă ciudat, bizar, dar și singur, fără pereche. (n.tr.).

{2} Titlul cântecului este *Ebony and Ivory*. (n.tr.).

{3} Încheietură a degetului. (n.tr.).

{4} Odd, numele personajului principal, înseamnă și ciudat. (n.tr.).

{5} Afecțiune a coloanei vertebrale, care duce la leziuni ale măduvei spinării și nervilor. (n.tr.).

{6} Călugăr care în mânăstirile catolice are o funcție imediat inferioară starețului, fiind un soi de adjunct al acestuia. (n.tr.).

{7} Bătător de ouă, tel. (n.tr.).

{8} Prăjitură tradițională italiană. (n.tr.).

{9} Autoarea cărții este Kate DiCamillo, cartea cu iepurele de porțelan este *The Miraculous Journey of Edward Tulane* publicată în 2004, iar cea cu șoricelul cu urechi mari este *The Tale of Despereaux* – publicată în 2006. (n.tr.).

{10} Ace (n.tr.).

{11} Facă-se voia ta. (n.tr.).

{12} Denumirile rugăciunilor catolice sunt luate din *Mic dicționar creștin catolic*, de pr. Ioan Tămaș. (n.tr.).

{13} Ardei umpluți după o rețetă mexicană. (n.tr.).

{14} Film care a primit Oscarul în 1944, Bing Crosby și Barry Fitzgerald joacă roluri de preoți catolici. (n.tr.).

{15} Domeniul din Memphis al lui Elvis Presley. (n.tr.).

{16} Muzician englez, membru al trupei Sex Pistols. (n.tr.).

{17} Traducere aproximativă „zguduiți-vă cu toții” – mare succes din 1957 al lui Elvis, considerat cântecul anului respectiv. (n.tr.).

{18} *Câine de vânătoare* – cântec lansat în 1953 de Big Mama Thornton, dar reluat cu mare succes de Elvis. (n.tr.).

{19} Regizor din Noua Zeelandă, celebru pentru *Stăpânul inelelor*. (n.tr.).

{20} Al Capone – gangster celebru; Bart Simpson – personaj de desene animate; Tupac Shakur – rapper celebru. (n.tr.).

{21} Clovn mascotă al firmei McDonald’s. (n.tr.).

{22} *Semper fidelis*, care înseamnă în latină „întotdeauna credincios”, este deviza infanteriei marine americane. (n.tr.).

{23} Cel care merge pe nori. (n.tr.).

{24} Cactus des întâlnit în zona de sud-vest a SUA din care se extrage un alcaloid vegetal cu efect halucinogen. (n.tr.).

{25} *Apropie-mă, Doamne, de Tine* – imn religios, pe care se spune că îl cânta orchestra de pe *Titanic* în momentul în care nava se scufunda. (n.tr.).

{26} Instrument electronic la care se cânta mișcând mâna în fața a doua antene. (n.tr.).

{27} Aluzie la romanul lui Ira Levin, *Copilul lui Rosemary,* în care Rosemary naște copilul diavolului. (n.tr.).

{28} Film celebru din 1972, însă Elvis n-a jucat în filmul respectiv. (n.tr.).

{29} Eroina unui roman de E.H. Porter, de-un optimism prostesc de exagerat. (n.tr.).

{30} Zână din folclorul irlandez, care prin bocetul ei prevestește moartea. (n.tr.).

{31} *Whiteout,* în engleză, în original, o vreme urâtă, în care lumina care vine de sus e egală cu cea reflectată de jos, iar orizontul nu se vede. (n.tr.).

{32} Mândrie exagerată. (n.tr.).

{33} Boris Karloff, Bela Lugosi – actori care au fost celebri pentru rolurile lor din filmele de groază. (n.tr.).

{34} Mascotă a firmei Pillsbury, alcătuită din gogoși. (n.tr.).

{35} Păpuși care fac reclamă produselor firmei Ty. (n.tr.).

{36} Fraza aceasta este o pastișă a celebrului cântec din anii șaptezeci al lui Lobo, *Me and You and* a *Dog Named Boo.* (n.tr.).